

CİHAD MENHECİNE DAİR

Usame bin Ladin

Allah yolunda vakfedilerek bilâbedel neşredilen
bu eserin maddi kazanç elde etmek amacıyla
basılması ve satılmasına izin verilmemektedir.

KUBBE

kubbe313.com

تَوَجِيهَات مَنَهجِيَّة

CİHAD

Menhecine Dâir

- USÂME BİN LADİN -

-2. BASKI-

KÜRESELKİTAP

Cihad Menhecine Dâir

Usâme Bin Ladin

İstanbul, 1437 / 2016

1. BASKI: Ramazan1435 / Temmuz 2014

2. BASKI: Cemâziyelâhir 1437 / Mart 2016

Küresel Kitap: 18

Bütün Eserleri: 1

Eserin Orijinal İsmi: تَوْحِيَّاتٌ مِّنْهُجِيَّةٍ

Tevcihât Menheciyye

Tercüme Eden: Feridun DİNÇER

Editör: Osman AKYILDIZ

Tashih&Dizgi&Mizanpaj: KÜRESEL KİTAP

Kapak: KÜRESEL KİTAP

ISBN: 978-605-83637-1-7

Baskı&Cilt: Tunçel Ofset Matbaacılık Yay. San. Tic.

Ltd. Şti. Davutpaşa Cad. Güven Sanayi

Sitesi B Blok 369-370

Topkapı-Zeytinburnu/İSTANBUL

Sertifika No: 12802

KÜRESEL KİTAP

Adres: Hobyar Mah. Cemal Nadir Sok. No:16/20 Ferah İş
Hanı Cağloğlu-Fatih/İSTANBUL

Tel: +90 538 817 99 79

Web&E-Posta: www.kureselkitap.com • bilgi@kureselkitap.com

İçindekiler

Eser Hakkında	04
Menhece Dair Değıniler	05
Velâ ve Berâ (dostluk ve düşmanlık)	06
Yeniden Cihadı Anlamak	15
Liderlerin Sapmış Olduklarının Beyânı ve İzahı	30
“Din Nasihattir”	41
Sadık Âlimler	48
Amerika ve İsrail’in Müslümanlar Üzerindeki Emelleri	57
Amerika'nın Bilâd-ı Haremeyn Planı	58
Amerika Güçlü Değildir!	67
Ümmetin Hainleri	79
Müslümanların Üzerine Cihadın Vacib Olması Hakkında	86
Ey İslam Ümmeti!	97
“Allah Yolunda, Hiç Bir Kınayıcının Kınamasından Korkmayın!”	98
Zaafiyetimizin Sebepleri	103
Ey Müslümanlar!	113
Devletlerin İzlediğı Siyasete Bakış	116
Müslümanlara Karşı Kâfırları Desteklemek Mazeret Kabul Etmez!	124
Allah İçin Kardeşlerim! Çağırım Sizedir!	134

ESER HAKKINDA

Kuşkusuz son yüzyılın en önemli şahsiyetlerinden birisi devasa servetini idealleri uğruna harcayarak zorlu bir yaşamı seçen, dünya halklarının başına bela olmuş olan Amerika'nın saldırgan tutumunu durduran ve zayıflama sürecine sokan hamlelerin sahibi olan ve inandığı değerlerden bir adım bile uzaklaşmadan düşmanın ateşiyle şehid olan büyük aksiyon adamı Usâme bin Ladin (*rahmetullâhi aleyh*)'tir. Bu büyük insan bütün insanlığa yaşamı ve mücadelesiyle servet ve dünyalığın ideallerin önüne geçemeyeceğini göstermiş, haccı dünya görüşünün hâkim olduğu çağımızda ruhçu dünya görüşünün en büyük temsilcisi olmuş ve huzur içinde Rabbine kavuşmuştur. Geride mücadelesini sürdüren on binlerce mücahid, müslüman olsun olmasın mücadelesine saygı duyan ve gıpta eden milyonlarca insan bırakarak dünyamızdan ayrıldı. Allah onun makamını yüksek kılsın, Cennet'te şehidler, peygamberler ve siddıklara komşu eylesin.

Bu büyük insanı en iyi anlamanın yolunun davet ettiği ve hayatını verdiği idealin fikrî boyutunu kavramak olduğunu düşünüyoruz. Bu yüzden Küresel Kitap olarak ondan geriye kalan ders, mektup, konuşma ve röportaj namına ne varsa bir araya getirdik ve Türkiye insanına kültürel bir miras olmak üzere Şehid'in eserlerini tercüme edip yayınlamaya karar verdik. Dava arkadaşları Ebu Yahya el-Lîbî, Atıyyetullah el-Lîbî ve Eymen ez-Zevâhirî gibi şahsiyetler çok sayıda kitap kaleme almaya muvaffak olmuşlarsa da Şehid Usâme bin Ladin yazdığı mektupları istisna tutarsak ders, röportaj ve konuşmalarından başka yazılı bir metin bırakmadı geriye. Ancak "kitap gibi konuşan" Usâme bin Ladin'in, dili kullanmaktaki fesahati ve konuşmalarındaki mantık bütünlüğü sayesinde sevenleri tarafından derslerinden kitaplar oluşturuldu. İşte bunlardan birisi *Tevhid ve Cihad Minberi*'nin hazırladığı ve kıymetli notlarla yayınladığı elinizdeki eserdir. Eser Şehid'in *Menhece Dair Değîniler*, *Seferberliğe Çağrı* ve *Ey İslam Ümmeti!* başlıklı üç konuşmasının harfi harfine çözümlenerek okuyucuya fayda verici notlarla birlikte hazırlanmış ve eseri hazırlayanların dipnotları da hafzedilmeyerek olduğu gibi Türkçe'ye tercüme edilmiştir. Yani eserdeki dipnotlar *Tevhid ve Cihad Minberi*'ne ait olup tarafımızdan herhangi bir ilave yapılmamıştır. Aynı şekilde tercüme esnasında metinlerde herhangi bir hataya geçit vermemek için sesli hâlden cümle cümle, kelime kelime dinlenilmiş ve o şekilde Türkçe'ye tercüme edilmiştir. Elinizdeki eserde velâ ve berâ meselesinin ehemmiyeti yanında günümüzdeki âlimlerin nasıl aldanıp aldattığını ve çözümün ne olduğuna dair ipuçlarını okuyacaksınız.

İlerleyen zamanlarda Allah subhânehû ve teâlâ'nın yardımıyla Şehid'in bütün eserlerini Türkçe'ye tercüme ederek yayınlayacağız inşallah.

Siz Küresel Kitap takipçisi dostlarımızı daha fazla oyalamadan Şehid'in akıcı üslubuyla başbaşa bırakıyor, eseri hazırlayanından tercüme edenine, neşredeninden yayılması için gayret gösteren herkes için dualarımızı esirgememenizi istiyoruz.

MENHECE DAİR DEĞİNİLER

- *Birinci Bölüm* -

VELÂ VE BERÂ (DOSTLUK VE DÜŞMANLIK)

Hamd, âlemlerin rabbi olan Allah'adır. Salât ve selâm Muhammed'e, O'nun âl ve ashabının hepsinin üzerinedir.

İsrail ve Amerikan güçleri tarafından gördüğü işgal, zulüm, düşmanlık ve İslâm'ın gölgesinin bu topraklardan çekilmesi karşısında, günümüzde ümmetin içinde bulunduğu durum hakkındaki hadis çerçevesinde¹, bu dinin ikâmesinde, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in İslâm'ın ilk yıllarında "garip" olarak başladığı zaman izlediği metodu araştırmak gerekmektedir.

Bu metodu inceleyen kimse, Rasulullah'ın İslâm davetini açıkça ortaya koyduğu ândan itibaren, davetini çeşitli kabilelere arz etmek için çaba gösterdiğini görecektir.² Rasulullah'ın kabileleri davet ettiği en önemli unsurlara baktığımızda gayet açık olarak şu noktaları görürüz:

1. Nebî (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle dedi: "İslâm, garip olarak başladı ve başladığı gibi garip olarak dönecektir. O, yılanın yuvasına kaçıp sığınması gibi iki mescide sığınacaktır." *Müslim*, 146
2. İbn-i İshak şöyle demektedir: "...Rebia bin Abbad'ı babama şunu anlatırken işittim. O şöyle dedi: 'Ben genç iken babamla birlikte Minâdaydım. Rasulullah da Arap kabilelerinin konakladıkları yerlerde durmuş, şöyle diyordu: 'Ey Falan oğulları! Ben Allah'tan başkasına ibadet etmemenizi, O'na hiçbir şeyi ortak koşmamanızı, Allah'ın dışında O'na denk tuttuğunuz şeylerden ayrılıp uzaklaşmanızı, bana imân edip beni tasdik etmenizi ve Allah'ın beni kendisiyle gönderdiği şeyi açıklayabilmem için beni savunmanızı emreden, size gönderilmiş Allah'ın elçisiyim.'" O (Rebia bin Abbad devamla) şöyle dedi: "Şaşı, beyaz yüzlü, saçında iki örgüsü olan, üzerinde Aden işi bir elbise bulunan bir adam O'nu takip ediyordu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) sözünü ve davetini bitirir bitirmez bu adam şöyle dedi: 'Ey Falan oğulları! Bu adam, sizi, Lât ve Uzzâ'yı boyunlarınızdan ve Ben-i Mâlik bin Akyeş cinlerinden olan müttefiklerinizden ayırıp kendi getirdiği bid'at ve sapıklığa davet ediyor. Bu sebeple O'na uymayın ve O'nu dinlemeyin! Babama dedim ki: 'Babacığım, O'nu takip eden ve söylediklerini reddeden bu adam kimdir?' O dedi ki: 'Bu, amcası Abduluzâ bin Abdulmuttalib'tir.'" (*Sîret-ü İbn-i Hişam*, c. 2, s. 48-49)

1- O (*sallallahu aleyhi ve sellem*) insanları tevhide, Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resülü olduğuna şahadet etmeye davet ediyordu.³

2- O'nun davetinin ikinci kısmı ise kendisini barındırmaları ve nusrette (yardımda) bulunmaları idi.⁴

3. Muhammed bin Abdulvehhâb şöyle demektedir: "Muhammed Allah'ın Resülüdür" cümlesine şahadet etmenin mânâsı, emrettiği şeylere itaat, haber verdiği şeyleri tasdik, nehyettiği şeylerden uzaklaşmak ve Allah'a ancak O'nun teşri ettiği şekilde ibadet etmektir." (*Üç Esas*) El-Hakemî de şöyle demiştir: "Bu, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in, Allah'ın kulu, bütün cinlere ve insanlara bir şahid, müjdeci, korkutucu ve Allah'a davet eden, aydınlatan bir kandil olarak gönderdiği Resülü olduğunu söylemekle birlikte samimi bir kalple ve kesin olarak tasdik etmektir. O'nun geçmiş ve gelecek ilgili verdiği haberleri, helal ve haram kıldığı şeyleri tasdik etmek, hükmettiği şeylere rıza göstererek ve O'na teslim olarak emirlerine itaat etmek, nehyettiği şeylerden kaçınmak, şeriatına tâbi olmak, açıkta ve gizlide O'nun sünnetine bağlanmak gerekmektedir. Kesin olarak O'na itaat, Allah'a itaat; O'na isyan, Allah'a isyan demektir." (*Âlâmu's-Sünneti'l-Menşûra li İ'tikâdi't-Tâifeti'n-Nâciyeti'l-Menşûra*, s. 21)

4. Bazı gruplar "nusret"i'nin hususunda yanlışya düşmüşler, ona hak ettiğiinden daha büyük bir değer vermişlerdir. Şeyh Abdulkun'im Mustafa Halime (Ebû Basir et-Tartûsî), yazdığı "*et-Tarîk ilâ İsti'nâfi Hayâtin İslâmiyye ve Kıyâmi Hilâfetin Râşide*" (İslâmî Hayatın Yeniden İnşasının ve Râşid Hilâfetin Kurulmasının Yolu) isimli kitabında şunları ifade etmiştir: Onların, "Hilâfetin, Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in uygulamasını örnek alarak, nusret talep etmekten başka bir yolu yoktur. Ki O, Arap kabilelerinin şeyhlerinden, dini ve kendisi için nusret talep etmiştir" sözlerine gelince, biz bu şüphelere, aşağıdaki maddelerde özetle şöyle cevap veriyoruz:

1- Şayet onlar: "Nusret talep etmek meşrûdür; İslâmî hareketin, yapabilecek durumda ve buna yol bulabiliyorsa nusret talep etmesi caizdir" diyorlarsa bu, itiraz edilemeyecek ve üzerinde ihtilaf edilmeyen doğru bir sözdür. Ancak bu tercih, ümmetin Allah yolunda hazırlanma ve cihaddan geri durmasını haklı gösteremez ve ümmeti bundan men edemez. Hazırlanma, cihad etme ve güç sahiplerinden nusret talep etme yolları farklı mecralarda akar. Bunlardan birinin takip edilmesinin, diğerini tamamen bırakmaya veya ondan geri kalmaya mazeret olarak öne sürülmesi caiz değildir.

2- Şayet, "Nusret talep etme yolu, hilâfetin tesisinin sıhhati için bir şarttır. Yani ümmetin, bu dine yardım etmek ve bu dini yüceltmek için nusret talep etmekten başka bir yol takip etmesi caiz değildir" denecek olursa deriz ki: "Bu, ne açık ne de üstü kapalı şer'i bir nassın delâlet etmediği bâtil bir sözdür. Allah bunun hakkında bir delil indirmemiş, selef veya haleften muteber bir âlim bunu söylememiştir. Bundan başka bir iddiada bulunan kimse, bize delil ve burhanını getirsin. "*De ki: Eğer doğru söyleyenler iseniz (iddianızı ispat edecek) delilinizi getirin.*" (Bakara, 111) Nusret talep etmek, hilâfetin tesisinin sıhhati için bir şart olmuş olsaydı, Kitap veya sünnette bu hükmü veren en azından bir nassın bulunması veya ilim ehlinin en azından bir kez dahi olsa fıkıh ve ilim kitaplarında bunu zikretmeleri gerekirdi. Böyle bir şey olmadığına göre, kaçınılmaz olarak bunun, savunulması caiz olmayan bâtil bir şart olduğunu öğrenmiş olduk.

3- Nusret alma yolunun etkinliğini azaltan şeylerden biri, ulusal ve mahallî idarelere bağlı büyük casusluk ve istihbârat birimleridir. Bu durum, mü'minler cemaatinin ilk metot üzere, (bu ilk metot, cemaatin kendisini ferd veya topluluklara arz etmesi, bu dinin ve İslâmî bir hilâfetin tesisi uğruna çalışmaları için onlardan nusret talep edil-

Bu noktalar, Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in, Amir bin Sâ'sâ'a oğullarını davet edişinde açık bir şekilde görülmektedir. Amir bin Sâ'sâ'a oğulları: "Ey Arapların kardeşi! Bizi neye davet ediyorsun?" dedikleri zaman Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*): "Sizi, Allah'tan başka ilah olmadığına ve benim Allah'ın Resulü olduğuma şahadet etmeye; beni barındırıp bana yardım etmeye davet ediyorum." demişti.⁵

Burada bizim için açıkça ortaya çıkmıştır ki bu davet ve bu büyük kelimenin bir toprağa gereksinimi vardır; bu değerli ağacın yetişeceği bir toprak gereklidir. Bu toprak, ona yardım eden ve onu barındıran kimselerdir. Bu sebeple Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bu toprağı arıyor ve bu sırada da davetine Mekke'de devam ediyordu. Böylece on üç yıl geçti.

Bizdeki bütün ilim, Rasulullah'ın ilminden bir parçadır ve O'nun ilminden çıkmıştır. O'na "cevâmiu'l-kelîm" verilmiştir; Arapların en fasihidir. O, yedi kat göğün üzerinden vahiyle desteklenmiştir. Bütün bunlarla birlikte, O'na sahabe-i kirâmdan (*Allah hepsinden razı olsun*) yüzden az kişi imân etmiştir.

Burada yine açık bir şekilde ortaya çıkıyor ki kuvvetine rağmen bu kelimenin yeryüzünü gölgelemesi için başka unsurlara

mesidir), bilhassa da bu ferd veya topluluklar kâfir ise, nusret talep etme yolunu takip etmesini imkânsız veya zor kılmaktadır. Mü'minlerin bu uğurdaki gayretleri istihbarat birimleri tarafından göz ardı edilmez ve onlardan gizli kalmaz. Kendini bu dine nispet etmek, sakal bırakmak ve geniş elbise giymek çağdaş tağuti düzenlerin çoğuna göre bağışlanmaz bir suç iken, bir kimse ilk anlamı ve metodu ile nusret isterse (müslüman olarak) tanındığı halde -ki tanınması kaçınılmazdır- insanlardan, devlet ve raşid hilafet tesis etmek amacıyla yardım talep ederek, onların arasında nasıl çalışabilir! (Daha fazla bilgi için yazarın kitabına müracaat ediniz.)

5. Bu olay peygamberliğin 10. yılında meydana gelmiştir. (*er-Rahîku'l-Mahtûm*, s. 115) İbn-i İshak şöyle demiştir: "Bana Zührî haber verdi: O (yani) Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Amir bin Sâ'sâ'a oğullarının yanına gelerek onları Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'a davet etti ve kendini onlara arz etti (yani kendisini himaye etmelerini talep etti). Onlardan bir adam dedi ki: 'Vallahi ben bu genci Kureyş'ten alsam, O'nunla Arapları yenerim.' Sonra dedi ki: 'Ne dersin, eğer biz senin için üzere sana biat etsek, sonra Allah sana muhalefet edenlere karşı seni üstün getirirse, senden sonra iş bizim olur mu?' Peygamber şöyle dedi: "İş Allah'a âittir. Onu dilediğine verir." Bunun üzerine o adam: 'Senin değil, bizim boğazlarımız Araplara hedef olacak, Allah seni üstün getirince iş başkalarına âit olacak! Bizim senin işine ihtiyacımız yoktur.' dedi ve O'nu reddettiler." (*Sîret-i İbn-i Hişam* c. 2, s. 49-50)

ihtiyacı vardı. Bu durum Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın Medine-i Münevvereyi ve Ensar'ı (Evs ile Hazrec'i) sevindirmesine kadar sürdü. Ne zaman ki onlar davete kucak açtılar, İslâm yayıldı. Birkaç sene içinde Arap yarımadasında yüz binler İslâm'a girdi; insanlar gruplar halinde Allah'ın dinine dâhil oldular.

Daha önce zikrettiğim gibi, davet kuvvet olmadan cılız kalır; onun yeryüzünde ve yerleşim yerlerinde bir kuvvet arayışında olması gerekir. Anlatılmak istenen bu durum, İslâm devletleri ve hilafet devleti tarih sahnesinden çekildiğinden ve Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmeden sistemler kurulduğundan beri, yaşadığımız şu günlerde net olarak görülmektedir. Allah'ın indirdiğiyle hükmetmemek; cemaatlerin, medreselerin, kitapların, haptiplerin, imamların, camilerin ve Kur'ân hafızlarının çokluğuna rağmen, hakikatte Allah'ın şeriatıyla savaşmaktır. Maalesef İslâm bir gerileme içindedir; çünkü insanlar Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in menhecini (metodunu) takip etmemişlerdir.

Gördüğümüz kadarıyla menhecin, şer'î hükümlerde kendini gösteren belirli özellikleri vardır. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

*“Ey imân edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetlidirler. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın bir lütfudur. Onu dilediğine verir. Allah, (lütfu) geniş olandır, hakkıyla bilendir.”*⁶

Şu hüküm sanki bizim durumumuz hakkındadır:

“Ey imân edenler! Sizden kim dininden dönerse...”

6. Mâide, 54

Riddet (dinden dönme) meydana geldiğinde insanların İslâm'a geri dönmeleri için istenen özellikler nelerdir? Burada altı özellik zikredilmektedir:

“Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı izzetlidirler.”

Bizim şu özellikleri taşımamız gerekir:

- 1, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'ya karşı büyük bir sevgi,
- 2, Mü'minlere karşı alçak gönüllülük ve merhamet,
- 3, Güzellik ve iyilikle nasihatleşmek,
- 4, Kâfirlere karşı izzetli olmak.

Bu, yani “velâ ve berâ” (dostluk ve düşmanlık), açıkça İslâm'daki en önemli bağ olarak görülmektedir. Biz mü'minleri dost, kâfirleri düşman ediniz ve kâfirlere karşı izzetliyizdir.⁷

5, Beşinci vasıf:

“Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar.”

Allah yolunda cihad ve herhangi bir kınayıcının kınamasından korkmamak... Bu iki vasıf insanların dine tekrar dönmeleri için oldukça önemlidir.

İnsanları, tekrar dine döndürebileceklerini ve İslâm'ın gölgesi veryüzünden çekildikten sonra İslâm devletini tesis edeceklerini

7. Hamd bin Ali bin Atik şöyle demektedir: “Kâfirleri düşman edinmeye gelince, bil ki, Allah (*subhanehu ve teâlâ*) bunu vacip kıldı ve vücûbiyetini (vacip oluşunu) vurguladı. Onların dost edinilmesini haram kıldı ve bu konuda şedid davrandı. Hatta Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın kitabında -tevhidin vacip ve zıddının haram oluşu haricinde- hakkında daha fazla ve açık deliller bulunan bundan başka bir hüküm yoktur.” (*Sebülü'n-Necât ve'l-Fikâk min Müvâlati'l Mürteddîn ve Ehli'l-İsrâk* (Kurtuluşun Yolu ve Mürtedler ile Müşrikleri Dost Edinmeye Karşı Uyarı))

zannedenler Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın sünnetini anlamamışlardır. Bu âyet, riddetin (dinden dönmenin) durumunu net bir şekilde açıklamada bir zirvedir. Çünkü insanlar arasında sevgi ve velâ'nın (dostluk) ve kâfirlerden berî olmanın, Allah yolunda cihad ile gün yüzüne çıkması gerekmektedir.

“(Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar.”

Bu cümle bütün çeşitleriyle nasihat etmeyi ve “el-emr-ü bi'l ma'ruf ve'n-neh-yü ani'l münker”i (iyiliği emredip kötülükten sakındırmayı) kapsamaktadır. Bu vasıfları gerçekleştirdiğimizde ve bu vasıfların meydana çıkması yolunda gereken unsurları oluşturduğumuzda, değişimi başlatan kuvvetli kaideyi ve hakkın tesisi için Allah (*subhanehu ve teâlâ*) yolunda bir çabayı ortaya koymuş oluruz.

Elimizde bulunan Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şu hadisi de yine aynı mânâya gelen naslardanır: Hâris El-Eş'arî (*radiyallahu anhu*)'nun rivayet ettiği hadiste Rasulullah şöyle buyuruyor:

“Muhakkak ki Allah Yahya bin Zekeriyya'ya beş şeyi yapmasını ve İsrailoğulları'na da yapmalarını buyurmasını emretmiştir. O ise bunlarda ağır davranacak oldu. Bunun üzerine İsa ona şöyle dedi: Allah sana beş şeyi yapmanı ve İsrailoğulları'na da yapmalarını buyurmanı emretti. Bunu onlara ya sen emredersin ya ben emrederim.”⁸

Bu hadiste din konusuna gerçekten büyük bir mânâ yüklüdür. Bu mânâ Allahu Teâlâ'nın hamîd (övülmüş) ve her şeyden ganî (zengin, hiçbir şeye ihtiyacı olmayan) olduğu ve hiç kimsenin istibdal (yerine başkasını getirme) sünnetinden (kuralından) müstesna tutulmadığıdır. Allah'ın peygamberlerinden biri Allah'ın emrini tebliğ konusunda azıcık gecikmiş, bunun üzerine Allah (*subhanehu ve teâlâ*) başka bir nebisine, “Ya onları o tebliğ eder ya sen tebliğ

8. Câmiu't-Tirmizî, 2863

edersin” şeklinde vahyetmiştir. İşte bizlerden de Allah (*subhanehu ve teâlâ*) ile Rasulullah’ın emrini yerine getirmeyi geciktirenler var. Şayet biz de geciktirirsek istibdal sünneti bizim üzerimizde de uygulanacaktır.

İsa (*aleyhisselâm*) Yahya (*aleyhisselâm*)’a: “Allah sana beş şeyi yapmanı ve İsrailoğulları’na da yapmalarını buyurmanı emretti. Bunu onlara ya sen emredersin ya ben emrederim” demiş, Yahya (*aleyhisselâm*) da: “Senin beni geçmenden ve benim yerin dibine batırılıp azap edilmemden korkarım” diye cevap vermiştir. Sonra da insanları Beyt-i Makdis’te toplamış, böylece mescid dolmuş, o da yüksek bir yere çıkarak onlara şöyle demiştir:

“Muhakkak ki Allah bana beş şey yapmamı ve size de yapmanızı buyurmamı emretti. Bunların birincisi Allah’a ibadet etmeniz ve O’na hiçbir şeyi ortak koşmamanız, Allah’a ortak koşanın örneği kendi malından altın veya para ile bir köle satın alıp ‘Bu benim evim, bu da benim işimdir. Çalış ve bana hizmet et’ diyen adamın örneği gibidir ki, bu köle çalışıp efendisinden başkasına hizmet ediyor. Hanginiz kölesinin böyle olmasından razı olur? Ve muhakkak ki Allah size namazı emretmiştir. Namaz kıldığınız zaman sağa sola dönmeyin. Çünkü Allah, sağa sola dönmediği sürece namaz kılarken kendi yüzünü kulunun yüzüne diker. Ve size orucu emretmiştir. Bunun örneği, bir toplulukta, içinde misk olan bir kesesi olan adamın örneği gibidir; böylelikle o topluluk-takilerin hepsi o adamdan veya misk kokusundan hoşlanmışlardır. İşte muhakkak ki oruçlunun kokusu Allah katında misk kokusundan daha güzeldir. Ve size sadakayı emretmiştir. Bunun örneği, düşmanların esir alıp ellerini boynuna bağladıkları, boynunun vurulması için öne sürdükleri sonra da: ‘Ben onu sizden az veya çok (bir mal karşılığı) alıyorum.’ diyen ve böylece kendisini onlardan satın alan adamın örneği gibidir. Ve size kendisini zikretmenizi emretti. Bunun örneği kendisini düşmanın süratle kovaladığı sonunda sapaşğlam bir kaleye ulaşan böylece onlardan

korunan adamın örneği gibidir. İşte bir kimse şeytandan ancak Allah'ın zikriyle korunabilir.”

Daha sonra Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurdu:

“*Ben de size Allah'ın bana emrettiği beş şeyi emrediyorum: Dinlemek, itaat etmek, Allah yolunda cihad, hicret ve cemaat.*”⁹

Burada dikkat edilmesi gereken nokta, ilk beş emir (ki bunlar İslâm'ın şartlarıdır) devlet ve insanlık için hayat metodu olan şeyleri tesis etmez; bunlar ancak sonraki beş emir ile gerçekleşir. Ve yine insanın üzerinde beşerî kanunlarla hükmedilmekte iken ne zatında ne de kalbinde Müslüman olması ve İslâm'ın yeryüzünü kuşatması mümkün değildir. Rasulullah'a indirilen ve tebliğ ile emredildiği İslâm'a gelince... İslâm'ın yeryüzünü kuşatması, yeryüzüne hükmetmesi ve sadece ibadet merasimlerinde kalmamasıdır¹⁰ ki bunlar, beş emrin gerekleridir. Şayet dikkatle bakarsak bu beş emir Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in kabileleri davetinde ilettiği mânâyı desteklemekte ve onunla uyuşmaktadır:

1- Allah'tan başka ilah olmadığına şahadet etmek ve Allah'tan başka ilah olmadığı şahadetinin gereklerini yerine getirmek.

9. İmam Ahmed, Mûsned 17170 ve Tirmizi 2863 tarafından rivayet edilmiştir.

10. Üstad Seyyid Kutub şöyle demiştir: “*Ağızlarıyla 'Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed'in Allah'ın Resülü olduğuna şahadet ederiz.'* dedikleri için kendilerinin Allah'ın dininde olduklarını zannedenler ve fiilen de taharet, ibadetler, evlilik, talak, miras hususlarında Allah'ın dinine göre yaşayıp bu dar kapsamlı rükünlerin dışında Allah'tan gayrısının dinine göre yaşayanlar ve Allah'ın izin vermediği şeriatlere uyanlar (ki bunların çoğu Allah'ın şeriatına açıkça ters olan şeriatlerdir) sonra da ruhlarını, mallarını, ırzlarını ve ahlâklarını yeni putların kendilerinden talep ettiklerini gerçekleştirebilmek için isteyerek veya istemeden kurban edenler; din, ahlâk veya ırz bu putların talepleriyle ters düştüğünde ise Allah'ın emirlerini bir kenara atan ve putların taleplerini yerine getirenler. Kendilerinin Allah'ın dininde olup Müslüman olduklarını zannedenler. İşte onların halleri... İçinde buldukları büyük şirk hastalığından kurtulmaları lazımdır. Allah'ın dini, yeryüzünün doğusunda ve batısında kendilerinin Müslüman olduğunu iddia edenlerin tasavvur ettikleri bu komedi değildir. Kesinlikle Allah'ın dini, günlük hayatın cüzlerini ve ayrıntılarını kapsayıcı bir yoldur. Hüküm, hayatın temel esaslarına ve bütününe ek olarak tüm ayrıntılarda ve gündelik hayatın tüm cüzlerinde ancak Allah'ındır. İşte Allah'ın dini budur. İşte Allah'ın, din olarak hiç kimseden bundan başkasını kabul etmeyeceği İslâm budur.” (*Tefsîru Sûreti İbrâhîm* (İbrahim Sûresi'nin Tefsiri))

2- “Beni barındırmanız ve bana yardım etmeniz.”

Barındırma ve nusret (yardım) bu beş emir ile uyumludur. Barındırma ve nusret bir cemaate ihtiyaç duyar, dinlemeyi, itaat etmeyi ve hicreti gerektirir. Allah’ın kitabında ve Rasulullah’ın sünnetinde yer alan hükümlere tâbi olduğumuzda bu kavramları net olarak karşımızda buluruz. Sen nereye gidersen git, İslâmî devletin tesisi ve dinin yayılması için şunların gerekli olduğunu vurgulayarak açıkla:

1- Cemaat.

2- Dinlemek ve itaat etmek.

3- Hicret ve cihad.

Hicret ve Allah yolunda cihada kurbanlar vermeden İslâm uğruna önemli işler başarmak isteyen kimseler, Rasulullah’ın menhecini anlamamış kimselerdir. Rasulullah’ın menhecini anlamış oldukları hâlde onunla amel etmez ve başka metodlar takip ederlerse, onlar bu ağır ibadetlerin sorumluluklarından kaytarılmış olurlar. Çünkü Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın kitabında belirttiği gibi “*nefisler cihaddan hoşlanmaz.*” Yukarıda belirtilen cihad ve cemaat kavramlarının önemi açıklanacaktır.

YENİDEN CİHADİ ANLAMAK

Biz, hicret edebileceğimiz bir devletin olmadığı bir durumda bulunmaktayız. Daha önce hicret takdir edilmiş nadir bir fırsattı. Hıristiyanlar, hilafet düştüğünden beri sadık Müslümanların bir devlet tesis etmemeleri için çaba göstermişlerdir. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) Afganistan'daki olayların meydana gelmesini ve Sovyetler Birliği'nin hezimete uğramasını takdir etmiş; Hıristiyanlar, Sovyetler Birliği'ne karşı duydukları korkunun etkisiyle bu çaba ve heveslerini bir süreliğine bırakmışlardı. Sovyetler Birliği'nin kovulması her türlü imkânın kullanılması ile (bu; mücahidler, âlimler ve genç İslâm mücahidleri de olsa) ancak mümkün oldu ve böylece bu kapı (hicret kapısı) açıldı. Bu durum birkaç yıl sürdü.

Ancak büyük bir üzüntüyle ümmet, bilhassa da âlimler, davetçiler, hatipler ve İslâmî cemaatler kendilerinden beklenen sorumluluğu üstlenmediler. Mücahidlere yardım için cihad bölgesine gelen yardımlar, bazı tüccarların yolladıkları malların yanı sıra ümmetin gençlerinden küçük bir gruptan ibaretti. Ama bu, güçlü bir devletin tesisi için yeterli olmadı.

Aslında bu durum, bölgesel ve kavmî taassuptan uzak, güçlü bir devletin kurulması için gerçekten güzel bir fırsattı. Afgan kardeşlerimiz de davranış, neşe ve yardımda olağanüstü idiler. Bölgesel ve kavmiyetçi değil, İslâmî bir itibarla İslâm devletinin tesisine bütün güçleriyle gönülden destek verdiler. Maalesef bu güzel gelişme, özellikle Şeyh Abdullah Azzam (*rahimehullah*)'ın¹¹ ve diğer

11. Şehid Abdullah Azzam (*rahimehullah*) hicri 1360 yılında Huneynde doğdu. İlk ve orta öğrenimini köyünde tamamladı. Daha sonra öğrenimini Ziraat Fakültesi'nde devam ettirdi. Oradan "üstün" derece ile mezun oldu. Bir süre öğretmenlik yaptı ve Şam Üniversitesi Şeriat Fakültesi'ne girerek ilim talebeliğini orada sürdürdü. Oradan hicri 1386 yılında "çok iyi derece" ile lisans diplomasını almaya hak kazandı. Hicri 1387'de Batı yakasının düşmesinin ardından hazırlanmak ve cihad farızasını yerine getirmek üzere Filistin'e döndü ve birçok çatışmada bulundu. Daha sonra Ezher'e girdi ve hicri 1389

kardeşlerin, bu fırsatı değerlendirmeleri için cemaatler, âlimler ve düşünörlere tekrar tekrar yaptıkları çağrı, sevk ve yönlendirmelere rağmen gerekli karşılığı bulmadı. Yerel ve bölgesel yaklaşımların ardına takıldılar. Onların hepsi şahsî olarak İslâm devletini kurmak istiyorlardı. Bütün cemaatler doğdukları topraklarda İslâm devletini kurmak istiyorlardı. Biz sanki bu fikirlerin esiri olmuştuk. Bu fırsat birkaç yıl daha devam etti; ama insanlar bundan istifade etmek üzere harekete geçmediler. Ben, bu işin kolay olmadığını anlatmak için bunu zikrediyorum. Şimdi ise şartlar daha da zor bir hâl aldı.

Sonra Allah (*subhanehu ve teâlâ*) bu arada bir kolaylık sağladı. Bu kolaylık talebelerin devletinin yani Taliban'ın kurulmasıydı. Bu, Afganlar arasında meydana gelen bir mücadeleydi ve onlar yaklaşık altı yıl ya da daha fazla bu şekilde devam ettiler. Ancak insanlar yine hevâlarının ve Taliban'ın karşısında olan, acımasız, saldırgan, onların itibarını kötüleyen uluslararası medyanın esiri oldular.

yılında Fıkıh Usulü alanında yüksek lisansını "çok iyi derece" ile tamamladı. Hicri 1390 yılında Ürdüne gelerek Amman'da Şeriat Fakültesi'nde ders verdi. Fakülte bundan önce kendisini Fıkıh Usulü alanında doktora yapmak üzere Ezher'e yolladı ve hicri 1393 yılında bu alanda doktorasını tamamladı. Hicri 1400 yılında Ürdün Askerî Hâkimi onun fakülte'deki görevinden uzaklaştırılmasına karar verdi. Bundan sonra o, Ciddede'deki Melik Abdulaziz Üniversitesi'nde ders vermek üzere Arabistan'a gitti. Hicri 1401 yılında da Afgan cihadına yakın olmak için kendi isteği ile geçici olarak İslâmabad Devlet İslâm Üniversitesi'ne geçti. Şeyh Abdullah Azzam, anlaşma süresinin dolması ile birlikte Melik Abdulaziz Üniversitesi ile olan sözleşmesini yenilemedi ve istifasını sundu. Hicri 1406'da Er-Rabıtaya katıldı. Şeyh Abdullah Azzam (*rahimehullah*) hicri 1402 yılında Afgan mücahidlerle birlikte cihad çalışmalarına başlamış, hicri 1404 yılında Hizmetler Bürosu'nu kurmuştur. Daha sonra İslâmabad İslâm Üniversitesi'ne istifasını sunmuş ve kendisini tamamıyla cihad ve ümmeti buna teşvik çalışmalarına adanmıştır. Şeyh, 24 Rebiülevvel 1410'da Peşaver'de Cuma hutbesini vermek için Seb'u'l-Leyl Camisi'ne giderken arabası evrensel küfrün elleri tarafından yerleştirilmiş olan bir mayına çarptı ve şehid olarak can verdi. (Biz öyle düşünöyoruz, hesabı Allah'a âittir.) Onlar, sanki kendilerinin ve uşklarının uyuklarını kaçırın sesi susturacaklardı; ama heyhat! Böylece dev uyanmış ve artık şişeden çıkmıştı. O şöyle demişti: "Şüphesiz biz uğruna ölene kadar, sözlerimiz cansız muumlardan yapılmış hareketsiz ve donuk bir gelin gibi ölü olarak kalacaktır. Ancak biz onlar uğruna öldüğümüz zaman sözlerimiz dirilecek ve diriler arasında yaşayacaktır. İşte onlar, cihadın bugünkü gençleridir. Amerika ile yeryüzünün doğusunda ve batısındaki destekçileri ve uşkları bu temiz gençlere, daha önce başkalarının da uzun yıllar boyu içtikleri bir kadehten tattırmaktadırlar. Ancak gelecek, Allah'ın izniyle (düşmanlar için) daha çetin ve acı olacak." Allah Şeyh Abdullah Azzam'a rahmet etsin. İslâm'a ve İslâm ehline hizmetlerinden dolayı ona en hayırlı mükâfâtı versin.

Uluslararası medyanın kimi zaman halk üzerinde bazı etkileri olabilir. Ama dine yardım için insanların önünde lider konumunda bulunan davetçilerin: “Biz uluslararası medyanın yayınlarından etkilendik” sözleri kabul edilemez. Afganistan, Arap yarımadasından veya İslâm âleminin herhangi bir yerinden birkaç saat uzaklıktadır.

İsminin Taliban, yani “ilim talebelerinin devleti” olmasına rağmen bu devlete yardımda bulunmaktan geri durmaları, onların fıkıhlarında veya sadakatlerinde sıradan olmayan bir eksikliğin göstergesiydi. (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur.) Allah daha iyi bilir, -bizim gördüğümüz-, neticede bu devlet yıkılıp gitti ve onlar kıllarını bile kıpırdatmadılar.

Ben Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın fazlıyla kesin olarak derim ki: Ümmette İslâm devleti ve İslâm hilafetini tesis etmeye yetecek kadar güç bulunmamaktadır; ancak bu gücü elde etmeye ihtiyacımız vardır. Muhakkak ki bu iş, Müslümanların üzerine vaciptir. Bizim bu güce bağımlı bir diğer güce daha ihtiyacımız vardır. Siz, bu gücü sınırlayarak günah işlemektesiniz. Gençler ve tüccarlar görevlerini anlarılarsa bunları yerine getirmeleri mümkün olur. Bu şekilde ümmetin geri kalanından günah ve aynı zamanda bize musallat olan darlık ve sıkıntı da ortadan kalkar.

Bazı kimseler: “Bütün ümmetin cihad etmesine gerek yoktur.” demektedirler. Bu söz haktır; ancak bununla hak murat edilmemektedir. Günümüzde bütün ümmetin cihada kalkışması mümkün değildir. Saldırgan düşmanın savuşturulması, ümmetin küçük bir bölümü ile yapılabilir, bu doğrudur. Ancak yine de hüküm farz-ı ayn olarak kalır. Onlar, hükmün isimlendirilmesi konusunda bize muhalefet etmektedirler. Şöyle derler: “Biz, kendilerini barındıracak yer bulamadığımız binlerce kişiyi size gönderdik.” Yine onlar şöyle derler: “Hepimizin yerlerimizi terk edip cihada çıkmamız akla uygun değildir.” Burada yüzyılın pislîği -maddecilik pislîği ve saf zihinlerin kirlenmesi- açıkça görülmektedir. Bu

hükümler, ümmetin selefının (*Allah onlara rahmet etsin*) üzerinde icmâ ettiği hükümlerdir.¹² Bugün ise ümmetin icmâsına itiraz eden fıkıhçılar, cihadın farz olduğu ânda karşımıza çıkmaktadırlar.¹³ Cihad, Şeyhulislâm'ın ifade ettiği gibi şüphesiz en öncelikli meseledir.¹⁴ Çünkü imân meselesinden sonra, dini ve dünyayı ifsad eden saldırgan düşmanın def edilmesinden daha gerekli bir mesele yoktur.

Burada, “İnsanların hepsi cihada giderlerse tamamının cihadın kapsamına girmesi mümkün olmaz” denmesine de yol yoktur. Bu söz, anlayıştaki anormal bir dengesizliğin ve dünyaya olağanüstü bir bağlanmanın sonucudur. Cihad zorunlu hâle geldiğinde saldıran düşmanın def edilmesine yetecek sayıda kimsenin gelmesi durumunda cihad kendiliğinden farz-ı kifâyeye olur. Cihaddan geri

-
12. İbn-i Teymiyye şöyle demiştir: “Düşman saldırdığı zaman onların dine, cana ve mukaddeslere verecekleri zararın def edilmesi icmâ ile vaciptir ve bunda ihtilaf yoktur.” el-Fetâvâ'l Kübrâ, 4/607. Daha fazla bilgi için Şeyh Abdullah Azzam'ın *“ed-Difâ' an Erâ-dî'l Müslimîn Ehemm Fürûzu'l Âyân”* (Müslümanların Memleketlerinin Savunulması Farz-ı Ayn'ların En Önemlisidir) isimli kitabına müracaat edin.
13. İbn-i Kudâme şöyle demiştir: “Cihad üç durumda farz olur:
1- İki ordu karşılaştığı, saflar savaşa tuttuğu anda orada bulunan bir kimsenin kaçması haramdır ve o kimsenin, olduğu yerde kalması zorunludur. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: *‘Ey imân edenler! (Savaş için) bir toplulukla karşılaştığımız zaman sebat edin ve Allah'ı çok anın ki kurtuluşa eresiniz. Allah'a ve Resulü'ne itaat edin ve birbirinizle çekişmeyin. Sonra gevşersiniz ve gücünüz, devletiniz elden gider. Sabırlı olun. Çünkü Allah sabredenlerle beraberdir.’* (Enfal 45-46) Yine Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: *‘Ey imân edenler. Savaş düzeninde iken kâfirlerle karşılaştığımız zaman sakın onlara arkanızı dönmeyin (savaştan kaçmayın). Savaş taktığı olarak düşmanı vurmak için çekilme, ya da diğer bir birliğe katılmak durumu hariç- böyle bir günde her kim onlara arkasını dönerse mutlaka o, Allah'ın gazabına uğramış olur.’* Enfal (15-16)
2- Kâfirler, bir beldeye girdiklerinde o belde halkının savaşması ve onları def etmesi farz olur.
3- Allahu Teâlâ'nın: *‘Ey imân edenler! Ne oldunuz ki, size ‘Allah yolunda sefere çıkın’ denilince, yere çakılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatını mı seçtiniz? Oysa ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir.’* (Tevbe, 38) kavli ve bundan sonra gelen âyet sebebiyle, imam bir topluluğu savaşa çağırdığı zaman, onların imamla birlikte savaşa katılmaları gerekir. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de şöyle buyurmuştur: *‘Savaşa çağırıldığımız zaman çıkın.’* (Muttefekun Aleyh. El-Muğni, 10/365.)
14. Şeyhulislâm İbn-i Teymiyye (*rahimehullah*) şöyle demiştir: “Savunma savaşına gelince -ki bu, saldıran düşmandan mukaddeslerin ve dinin savunulması çeşitlerinin en büyüğüdür- icmâ ile vaciptir. Çünkü imândan başka, dini ve dünyayı ifsad eden, saldırgan düşmanın def edilmesinden daha vacip bir mesele yoktur. Onun için bir şart öne sürülemez, bilakis imkânlar nisbetinde savunma yapılır. Bizim ashabımız ve onların dışındaki âlimler böyle hüküm vermişlerdir.” (*el-İhtiyârâtü'l İlmiyye li-Ibni Teymiyye*, c. 4 s. 608)

kalanlar kendi memleketlerinde dururlar ve bu hareket sayesinde cihad zarureti onlar için ortadan kalkar. Maalesef onların söyledikleri bu söz, İslâmî uyanışı engelleyen en büyük etkenlerden biridir ve bu onların makâlelerinde, risalelerinde ve röportajlarında kendini göstermektedir.

Yine onlar derler ki: “Muhakkak ki cihad büyük bir ibadettir; ama başka büyük ibadetler de vardır.” Şüphesiz onlar, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)’in menhecini anlamamışlardır. Ka’b bin Malik (radıyallahu anhu)’nun kıssasında bu ders ve ibretler zikredilmiştir. Ka’b (radıyallahu anhu) Medine’de kaldığında birçok ibadeti yerine getiriyordu. Ki o, Rasulullah’ın şehrindeydi ve Peygamberimiz (aleyhisselâm)’dan gelen bir hadiste, O’nun mescidinde ilim talep etmenin Allah yolunda cihad etmek gibi olduğu söylenmektedir.¹⁵ Bütün bunlara ve onun İslâm’daki geçmişine rağmen, (kendisi Akabe Biatı’nda bulunanlardan biriydi. Akabe Biatı’nın ne olduğunu bilir misin? O, İslâm devletinin tesisi için Müslüman cemaatin şekillendiği biattır), bu vasıflardan hiçbiri zikredilmemiştir. Cihad zorunlu hâl geldiğinde başka ibadetlere mahal yoktur. Çünkü cihadın mukabilinde sadece oturma, ayıplanma ve azarlanma zikredilmiş; “Allah ona, Medine’de bunun karşılığını hayırla versin, Harem’de namaz kılmak veya ders vermek ne büyük bir şans!” denmemiştir. Bu Kur’ân-ı Kerim’in hükümlerinde de söylenemez:

“De ki: ‘Eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşıretiniz, kazandığınız mallar, kesada uğramasından korktuğunuz bir ticaret ve beğendiğiniz meskenler size Allah’tan, peygamberinden ve O’nun yolunda cihaddan daha sevgili ise, artık Allah’ın emri gelinceye kadar bekleyin! Allah, fasık topluluğu doğru yola erdirmez.’”¹⁶

15. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Kim bizim şu mescidimize bir hayır öğrenmek veya öğretmek için girerse Allah yolundaki mücahid gibidir.” (İmam Ahmed, 10394 rivayet etmiştir.)

16. Tevbe, 24

Cihaddan geri duranların vasıflarına bakarsanız, gerek bizim ümmetimizin gerekse önceki ümmetlerin bu hâl üzere olduğunu görürsünüz. İşte Musa'nın kavmi, cihaddan geri kalınca Allah (*subhanehu ve teâlâ*) aynı şekilde onları fîsk ile nitelemiştir:

*“Musa: ‘Ey Rabbim! Ben ancak kendime ve kardeşime söz geçirebiliyorum. Artık bizimle fasıkların arasını ayır.’ dedi.”*¹⁷

Yine Tebük günü geri kalanlara baktığımızda, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın onları da fîsk ile nitelediğini görürüz.

Bugün, bu dini muhafaza etme yolu ve bu dine yardım için güçlerin değerlendirilmesi konusunda dengesiz bir durum vardır. Günümüzde dine yardımdan geri duran kimse, bir günah işlediğini düşünmüyor; bilakis Allah'a itaat içinde olduğunu düşünüyor. Hakkında, tehdit ve uyarı bulunan, bu ibadete teşvik eden ve bu ibadetten geri kalarak dünyaya dayanan kimsenin azarlandığı onlarca âyetin indiği bu büyük günahın ayıbını hissetmiyor. Kimdi tehdit edilenler? Peygamber'in sahabeleri... Bir tehdidi izleyen başka bir tehdit...

*“Ey imân edenler! Ne oldunuz ki, size ‘Allah yolunda sefere çıkın’ denilince, yere çakılıp kaldınız. Yoksa ahiretten vazgeçip dünya hayatına mı razı oldunuz? Oysa ahirete göre dünya hayatının yararı, pek az bir şeydir.”*¹⁸

Bugün, hangimiz babasına, amcasına veya şeyhine: “Sen dünya hayatına razı oldun. İşte seksen seneden bu yana Filistin... Sen bir kurşun bile atmadın! Bir gün bile ayağın tozlanmadı. Öyleyse sen dünya hayatına razı olanlardansın” deme cesaretine sahiptir? Kimse bunu diyemez. Birçok kez zikrettiğim gibi burada, kendisiyle dinin korunduğu yollar etrafında ve âyetler çevresinde şuur kavrama ile ilgili genel bir eksiklik bulunmaktadır.

17. Maide, 25

18. Tevbe, 38

Din uğruna fedâ olma ve din için kendilerini kurban etme kudreti bulunan gençler, maalesef, cihaddan geri duran âlimleri dinlemekte ve onlara itaatte birleşmektedirler. Ancak cihaddan geri duran ne dinlenir ne de ona itaat edilir. Bu sebeple bu kudretler âtil kalmakta, o âlimler onları bir “farz-ı ayn”dan ayırıp ilim talebi gibi bir “farz-ı kifâye”ye yönlendirmektedirler. Şayet bütün insanlar âlim olsa bile din sadece “cemaat, dinleme, itaat etme, yardım ve cihad”la ayağa kalkar.

Bu nedenle gençlere ilmî önderlerinin dünyaya razı olduklarını, Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) in bazı sahabelerinin bile kınandıklarını ağır bir vacipten kaçtıklarını anlatmalıyız. Allah (subhanehu ve teâlâ) bunu şu kavli ile açıklıyor:

“Rabbini hak uğruna (savaşmak üzere) evinden çıkardığında mü’minlerden bir grup ise bunu hoş görmüyordu.”¹⁹

Sahabeler (Allah onlardan razı olsun) Bedir günü, ticaret kervanını ele geçirmek üzere çıkmışlardı. Kureyş’in de bin askerle yola çıktığı haberi kendilerine ulaştığı zaman bazıları bundan hoşlanmadı. Bunun üzerine, Ebu Eyyüb’ün rivayet ettiği gibi- Rasulullah: “Ey insanlar! Bana görüşünüzü söyleyin” dedi. Düşmanla karşılaşmaktan hoşlanmadığımızı beyan ettik ve dedik ki: “Ey Allah’ın Resulü! Düşmanla savaşmak üzere çıkmadık, onlara yetecek gücümüz yoktur. Biz sadece kervan için çıktık.” Bunun üzerine Rasulullah: “Ey insanlar! Bana görüşünüzü söyleyin.” dedi. Biz de aynı cevabı verdik. Rasulullah bir daha: “Ey insanlar! Bana görüşünüzü söyleyin.” dedi. Sonra Mikdad bin Amr (radiyallahu anhu) şöyle dedi: “Ey Allah’ın Resulü! Biz sana İsrailoğulları’nın Musa (aleyhisselâm)’a dediği gibi: ‘Sen ve Rabb’in gidin, savaşın. Biz burada oturacağız’²⁰ demeyeceğiz. Ancak biz sana: ‘Sen ve Rabb’in gidin, savaşın. Biz de sizlerle birlikte savaşacağız’ deriz. Vallahi senin sağında, solunda, önünde ve arkanda savaşacağız.”

19. Enfal, 5

20. Maide, 24

Ashab-ı kiram savaş ve cihad havasında yaşıyordu. Cahiliyye’de Evs ve Hazrec arasındaki onlarca yıl süren savaş onlardan pek çok şey alıp götürmüştü. Sonra İslâm geldi ve onlar İslâm değirmenindeki son değıl, ilk kişilerdi. Cahiliyye’de öldürmek, Evs ve Hazrec’in yanında çok mühim bir şey değildi; İslâm, onları, bunu cihad uğruna yapmaları için teşvik etme üzere geldi.

Bugün bize ne oldu ki, Allah’ın rahmet ettikleri müstesna, Allah’a (O’nun dinine) yardımdan geri durmak konusunda bütün kalpler birbirine benzedi.

Gençlere burada büyük bir dengesizliğin olduğunu ve onları Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın nitelediğı sıfatlarla nitelememiz gerektiğini anlatmalıyız.

Bir özü olmadığı halde cihaddan geri duran kimseleri Allah Kur’ân’da açık ve net olarak “fisk” ile nitelemiştir.

*“Onlar eğer savaşa çıkmak isteselerdi, elbette bunun için bir hazırlık yaparlardı. Fakat Allah onların harekete geçmelerini istemedi de onları geri bıraktı ve onlara: ‘Oturun, oturan âcizlerle beraber’ denildi.”*²¹

Geride kalanlarla birlikte oturmaktan hoşnut olanlar en üstün üniversitelerden en yüksek diplomaları almış olsalar da anlamıyorlar. Kendilerine her türlü fetva sorulsa da bilmezler. İşte Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın kitabındaki hüküm... Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

“Onlar geride kalanlarla birlikte olmaya razı oldular...”

Bu, kalbi olan veya şahid olarak kulak veren kimse için gerçekten büyük bir eleştiridir. “Razı oldular...” İşte eleştiri...

21. Tevbe, 46

“Onlar geride kalanlarla birlikte olmaya razı oldular ve kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar.”²²

O, ülkenin müftüsü, pek çok kitap, telif eser ve çalışmanın sahibidir; fakat anlamaz. Çünkü ilmin meyvesi Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın korkusudur. Bir kadın Ümmü Süfyan (*Allah ona rahmet etsin*): “Ey âlim!” deyince O, şöyle dedi: “Âlim Allah’tan korkan kimsedir.”²³ Öyleyse ilim çok rivayette bulunmak değildir. İlim, ancak indir-diği emirler uyarınca Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’ya ibadet etmek, O’ndan korkmak ve takva sahibi olmaktır.

Allah (*subhanehu ve teâlâ*):

“Onlar geride kalanlarla birlikte olmaya razı oldular ve kalpleri mühürlendi. Artık onlar anlamazlar.” buyuruyor.

Onlar, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın katında olanın kendileri için bu dünyadan daha hayırlı olduğunu anlasalardı, yakîn kalplerinde kökleseydi dünyaya dayanmazlardı, dünya onları aldatmazdı, adımlarını hızlandırır ve Allahu Teâlâ’yı razı etmek için bu hayır-da yarışlardı.

Gençlere derim ki, bu konuların açıklanması ve kendilerini ci-haddan alıkoyan bu bağların çözülmesi gerekir.

İşte Ebu’l-Abbas,²⁴ büyük adam... Ülkemizde ve İslâm ül-kelerinde onun gibileri gerçekten çoktur. Ancak İslâm ülkeleri

22. Tevbe, 87

23. Tarih-i Bağdad, 13/377

24. Ebu’l-Abbas El-Cenûbî (Allah ona rahmet etsin), ismi Abdulaziz El-Umerî, mübarek New York ve Washington gazvelerinin süvârilerinden biri... Dünya Ticaret Merke-zi’nin Kuzey Kulesi’ni yerle bir eden uçağın içinde idi. O, vasiyetinde şunları söyle-miştir: “Dördüncü mesaj, ilim talebesine, kendilerini âlimlerin ve şeyhlerin dizinin dibinde kitaplara adayan ve ‘Ah, kalbimde ne kadar çok itibarın var! Seninle birlikte uzun bir geçmişim var. Senin gibi nice asil ahlâk sahipleriyle arkadaşlık ettim. Sabah akşam cennetin yolları üzerinde ilerlemektesin, gerçekten baştan alan bir nimet... An-cak cihad söz konusu olduğunda... Hayır, bin kez hayır...’ diyen... Oturmak ile savaşa çıkman arasında muazzam bir fark vardır. Ey ilim talebesi! İçinde bulunduğun hayatı yenilemen ümidindeyim. Bir kez Allah yolunda çık ve bu yolun lezzetini ve acısını tat.

engellenmektedir. Allah onu nimetlendirdi ve kendisini kuşatan bu bağdan kurtuldu. Buraya geldiğinde birçok şeyin gerçek yüzünü gördü ve insanları bu yanlıgdan kurtarmak için şu etkili vasiyette bulundu:

“- Sizin içinde bulunduğunuz ilim talebi büyük bir iş, büyük bir hayırdır. Allah sizin karşılığınızı hayırla versin. Ancak cihad zorunlu hâle geldiğinde... Hayır yine hayır!.. Cihad zorunlu hâle geldiğinde onunla hiçbir şey boy ölçüşemez. Şeyhulislâm (*rahimehullah*) şöyle demiştir: ‘Vacipler birbiri ile kesiştiğinde en önemlisi öncelenir.’ İnsanlarda, özellikle de şuur sahiplerinde, büyük bir hayır ve korkunç bir kudret bulunmaktadır ve onlar kurban olmaya hazır dırlar. Ama önemli olan bu sisin etraflarından dağıtılması ve onların bu karanlıktan kurtulmasıdır.”

Buna benzer şartlarda uymamız gereken diğer bir nas Huzeyfe (*radıyallahu anhu*)’nun rivayet ettiği, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in bizim şu ânki durumumuza benzer bir durumu tasvir ettiği hadistir. O (*radıyallahu anhu*) şöyle diyor: “İnsanlar Rasulullah’a hayır hakkında soru sorarlardı. Ben ise bana erişmesinden korkarak şer hakkında soru sorardım.²⁵ Dedim ki: ‘Ey Allah’ın Resulü! Bizler cahiliye ve şer içinde idik. Sonra Allah bize bu hayrı getirdi. Bu hayırdan sonra şer var mıdır?’ O: ‘Evet.’ dedi. Dedim ki: ‘Peki, bu şerden sonra hayır var mıdır?’ ‘Evet, ama bulanıktır.’ dedi. Ben: ‘Onu bulandıran nedir?’ diye sordum. ‘Benim yolumdan başka bir yol edinen, bazı davranışlarını onayladığın bazılarını da reddettiğin bir topluluktur.’ diye buyurdu. Dedim ki: ‘Peki, bu hayırdan sonra bir şer var mıdır?’ ‘Evet, cehennem kapıları üzerindeki davetçilerdir. Her kim

Tarihe bak, cihad meydanlarına bak! Fiilen bir davetçi olmayı istiyorsan cihad meydanlarının sana ihtiyacı var. Ama şunu da bil ki sen geri dursan da cihad devam edecek, sünnetullah işleyecektir. ‘Muhakkak ki Allah âlemlere muhtaç değildir.’ (Al-i İmran, 97) Eğer O’ndan yüz çevirecek olursanız, yerinize başka bir toplum getirir de onlar sizin gibi olmazlar.’ (Muhammed, 38) Şüphesiz fedakârlık lazımdır; imân amelle ilişkilidir. İslahın bedeli budur ve cennet pahalıdır.”

25. Huzeyfe (*radıyallahu anhu*) şöyle demektedir: “Arkadaşlarım hayrı öğrenir, ben ise şerri öğrenirdim.” Ona: “Seni buna iten sebep ne idi?” diye soruldu. O dedi ki: “Çünkü kim şer hakkında sorarsa ondan sakınır.” Kitabü’l-İlm, Zuheyr bin Harb, s. 20

onların davetine icabet ederse, onu cehenneme atacaklar.' buyurdu." 26 27

İşte durum... Sizin de farkında olduğunuz gibi İslâm âleminde bu büyük şer yayıldı. Bu şer, insanları cehenneme çağıran liderlerdir ve bu durum civarımızdaki yöneticilerde -Arap ve İslâm âleminin yöneticilerinde- net olarak belirgindir. Onlar yayınları, kurum-kuruluşları ve ülkeleri ifsat etmeleri ile yıkıcı fikirleri, kanunları, küfür kanunlarını benimsemek yoluyla insanları cehennemin kapılarına çağırırlar. Onlar sabah ve akşam insanları cehennemin kapılarına davet ederler. (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur.) Görsel ve işitsel araçlar vasıtasıyla, gazete, televizyon, radyo ve seminerlerde Allah'ı ve Resulü (sallallahu aleyhi ve sellem)'i inkâr ederler... Onlar, tartışmasız, insanları cehennemin kapılarına çağıran liderlerdir.

Böyle bir durumda çözüm nedir?

Bu değerli sahabe (radiyallahu anhu) böyle bir durumun çözüm yoluna ulaşana kadar soru sordu ve şöyle dedi: "Bu hayırdan sonra bir şer var mıdır?" Rasullullah: "Evet, cehennem kapılarının üzerindeki davetçilerdir. Her kim onların davetine icabet ederse, onu cehenneme atacaklar." buyurdu. Bunu üzerine O (radiyallahu anhu) şöyle dedi: "Bu durum bana erişirse, ne yapmamı emredersin?"

Bugün yaşadığımız gibi bir durumdan kurtulmanın çaresini soran bu söz, açık ve anlaşılır sözdür. O: "Bu durum bana erişirse, ne yapmamı emredersin?" dedi. Rasullullah da, birçok vacip bulunmasına ve bu vaciplerin önemine rağmen bir tek şeyi emretti. Böyle bir durumda, bir emir, imândan sonra diğer bütün

26. Hadisin devamı: "Ben şöyle dedim: 'Ey Allah'ın Resulü! Onları bize anlat.' O, şöyle buyurdu: 'Onlar bizdendirler ve bizim lisanımızı konuşurlar.' Ben: 'Bu durum bana erişirse, ne yapmamı emredersin?' dedim. O: 'Müslümanların cemaatini ve imamlarını bırakma.' buyurdu. Ben: 'Şayet cemaat ve imamları yoksa?' diye sordum. O: 'O zaman bütün bu firkalardan ayrıl. Velev ki, bu bir ağaç kökünü ısırman gibi (zor) olsa bile. Artık ölüm sana erişinceye kadar, sen bu hal üzere bulun.'" şeklinde buyurdu."

27. Muttefekun Aleyh

vaciplerin önüne geçer. O: “Bu durum bana erişirse, ne yapmamı emredersin?” deyince Rasulullah: “*Müslümanların cemaatini ve imamlarını bırakma.*” demiştir.

Şimdi kesin olarak yapılması gereken bu büyük vacibin âlimler katında bir önemi bulunmamakta ve ondan hiç söz etmemektedirler. Bilakis, -Allah’ın rahmet ettikleri dışında-, onların her biri Allah ve Resulü’nü inkâr eden tağut liderlerin tezahüratı ve methi ile meşguldür. Böylece bu âlimlerden, gazetelerinde ve televizyonlarında Allah’ın ve Resulü’nün inkâr edildiği bu yöneticileri öven mesajlar gönderilir. Karşılığında bir mesaj da, küfreden yöneticilerden, kendilerini öven bu âlimlere... Ve onlar bu şekilde ümmeti kandırırlar.

Bu ümmet, bugün yaşadığı böyle bir felâkete daha önce uğramamıştır. Daha önce de felâketler yaşandı; fakat bu felaketler sınırlı kalmıştır. Bugün yaşanan yıkım ise medya devrimi ile birlikte insanların genelini kuşatmıştır. Medyanın yayınları her evin içine girmektedir ve bu fitneden ne şehirdeki ne de kırsal kesimdeki hiç kimse güvende değildir. Geçmişte bir âlim hatâ eder; fakat onun hatâsı belli yerle sınırlı kalırdı. Bir emir ve bir yönetici fücra düşer; ama onun fücuru kendi sarayında kalırdı. Ancak bugün insanların büyük bir kısmı bu tağutlar için icrâ ettikleri vazifelerinin esiri olmuşlardır. Bu ise İslâm tarihinde asla yaşanmamış bir durumdur.

Ne zaman bir gerileme olmuş, Allah’ın dininden uzaklaşma yaşanmışsa, işte burada bazıları kendiliklerinden bu din ve onun sapaşağlam ve mükemmel menhecini tashih etmeye koyulmuşlar ve kendilerini fedâ etmişlerdir. Ancak ümmetin büyük bir çoğunluğu, fakihler ve âlimler hiçbir zaman tağutların yanındaki kadrolarının esiri olmamışlardır.

Bazıları bana, onların şunu söylediklerini aktardı: “Bizim hakkı söylemeye gücümüz yok. Çünkü şayet biz hakkı söylemeyi

isteseek aklımıza evimizdeki çocuklar ve kadınlar geliyor. Onlar nereye gidecek ve biz nereye gideceğiz?”

İşte gençlerin, devlet kadrolarıyla yöneticilerin arasında bulunan ilişkinin yapısını anlamaları gerekir. Devlet kadrolarında olan herkes devletin görevlisidir. Biz: “Falan şeyh (âlim) devletin görevlisidir” dediğimiz zaman gençlerin kızmaması gerekir.

Eğer insanlar arasında bir anket veya benzeri bir şey yapsak ve bu ankete katılanların isimlerini, yaşlarını, sosyal konumlarını kaydetsek ve: “Siz devlet (görevlisi) memuru musunuz?” “Serbest meslek sahibi misiniz?” veya bizdeki deyişle “Tacir misiniz?”, “İşsiz misiniz?”, “Emekli misiniz?” gibi sorularla mesleklerini kaydetsek acaba devlet memurları için ne yazılacaktır?

Bir polis: “Ben devlet görevlisiyim.” diyecektir.

Hâkimler: “Biz devlet görevlisiyiz.” diyeceklerdir.

Fetva meclisi âlimler de: “Biz devlet görevlisiyiz.” diyeceklerdir.

Gençlerin anlayışları kusurludur. Biz bu insanları gerçek vasıfları ile, -devlet görevlisi olarak- nitelediğimiz zaman o gençlerin kızdıklarını görürsün.

Bu şaşırtıcı bir kavram karışıklığıdır. Sen onları bu tağut yöneticilere nispet etmeyi reddediyorsun; ancak onların nitelikleri ve hakikatleri budur.

Ve çözüm yolu, Allah'ın kitabında ve Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)in sünnetinde gözler önüne serilen, gayet açık olan bir çözüm yoludur:

1- Bunun çözümü cihad için bir araya gelmektir.

2- Bunun çözümü cemaat, dinleme, itaat etme ve cihaddır.

3- Bunun çözümü Müslümanların cemaatine ve imamlarına bağlanmaktadır.

Müslümanların cemaati ve imamı üzerine vacip olan ilk şey küfrü ve saldırgan düşmanı kovmaktır. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmaktadır:

“Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir.”²⁸

Kâfirlerin gücünün def edilmesi şunlarla olur:

1- Teşvik.

2- Savaş.

Peki, insanlar niçin bu gerçeğe ulaşamıyorlar? Çünkü bu yolun üstünde cehennemin kapılarına çağırان davetçiler bulunmaktadır. Bunlar:

1- İnsanlara, gece gündüz bu dosdoğru yoldan yüz çevirmeleri çağrısında bulunan yöneticiler ve onların kurumlarıdır.

2- Devlet görevlileridir. Ki onlardan bazıları doğrudan Allah'ın dininden alıkoymak için çalışmaktadırlar.

Onların devlette farklı farklı isimlerde vazifeleri bulunmaktadır. Ancak bu vazifelerin temeli yalancı şahidliktir.

Örnek olarak Enformasyon Bakanı'nı verelim. Onun ve bütünüyle kurumunun önemsedığı tek mesele yalana şahidlik etmektir. O her gün insanları aldatır, memleketin en üstün memleket,

28. Nisa, 84

yöneticinin bir dahi olduğu ve benzerinin bulunmadığı izlenimini verir. Buna göre diğerlerini de siz kıyas edin!

Yine aynı şekilde Savunma Bakanı insanları kandırır ve yalana şahidlik eder. Gerçekte uzun zamandan beri işgal altında olduğumuz hâlde: “Biz iyi durumdayız, silahlı kuvvetlerimiz de iyi durumdadır.” der. Âlimlerin hepsi bizim işgal altında olduğumuzu, Amerikan uçaklarının dilediği zaman ve kimseye haber vermeden gece veya gündüz topraklarımızdan havalandığını bilmektedir. Savunma Bakanı ise: “Biz bağımsız bir devletiz. Hiç kimse bizim iznimiz dışında topraklarımızı kullanmıyor.” demek üzere karşımıza çıkar. İşte bunlar yalana şahidlik edenlerdir.

LİDERLERİN SAPMIŞ OLDUKLARININ BEYÂNI VE İZAHI

Allah'ın lütfuyla son dönemde insanlar arasında şuur arttı ve insanlar bu adamları, devletin görevlileri olarak tanımaya, öyle bilmeye başladılar. İçişleri Bakanı veya onun etrafındakiler yönünden bizim için bir tehlike söz konusu değildir. Çünkü bunlar ne yaparlarsa yapsınlar insanları kandıramazlar. Onların aldatmalarının tehlikesi, kendilerine yalan söyledikleri ve kendilerini kandırdıkları avamın yanında gizli bir şey değildir ve bilinmektedir. Yalnız yalan ve aldatma, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'dan korkmayan, sabah-akşam yalana şahidlik eden ve ümmeti saptıran dini liderler tarafından gerçekleştirildiğinde tehlike çok büyük olur.²⁹

Beit-i Haram'da, Mekke-i Mükerrerme'de, Kâbe'nin yanında yalancı şahidlik nasıl olur! Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şöyle dediği sahih olarak rivayet edilmiştir:

“İnsanların Allah'a en sevimsiz olanları üç kişidir.”

Onlar arasında ilk olarak Harem'de ilhad edeni (haktan sapanı) zikretmiştir. Bu hadis Buhari'nin “Sahih”indedir. Her ayın sonunda aldıkları birkaç dirhem karşılığında ümmeti saptıran yalancı şahidlik yapmak Harem'deki en büyük ilhadlardan biridir.

29. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Ümmetim için Deccal'den daha fazla korktuğum şey, saptırıcı liderlerdir.” (İmam Ahmed, 35/223) Şeyh Ebû Katâde el-Filistinî şöyle demiştir: “Bu hadiste, saptırıcı liderlerin açığa çıkarılmasının vacip oluşu hususunda nebevî bir irşad vardır. Zira Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*), ikisinin fitnesini bir arada zikretmekle Deccal'in durumunu açığa çıkarmıştır. Deccal, bazı hadislerde zikredildiği gibi yeryüzüne gelecek olan en büyük fitnedir. Bu hadis ise, saptırıcı liderlerin fitne bakımından daha büyük, kötülük bakımından daha çok ve fesat bakımından daha yaygın olduklarını beyan etmektedir..” (*İki Menhec Arasında Makaleler Silsilesi*, 10)

Bu yöneticilerin küfürleri, fücurları, beldelerimizde estirdikleri terör ve Allah'ın kullarını ifsat ettikleri konusunda hiç kimse ihtilaf etmemektedir. Bunun ardından siz gelip bu büyük mekân-da, Beyt-i Haram'da ve haram ayda yalana şahidlik ediyorsunuz! (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur.)

Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) :

“Dikkat, size büyük günahların en büyüğünü haber veriyorum!” buyurmuş, sonra da şöyle demiştir:

“Allaha şirk koşmak (Allah bizi ve sizi şirkten korusun), anne ve babaya isyan.”

Rasulullah yaslanmış haldeydi, oturdu ve dedi ki:

“Yalancı söz ve şahidliğe dikkat, yalancı söz ve şahidliğe dikkat!” Bunu o kadar çok tekrarladı ki sonunda sahabeler: “Keşke sussa” dediler.³⁰

İşte yalan şahidlik... Dünyada bir karış toprak için yalan şahidlik edersiniz. Bu, dünyanın herhangi bir yerinde yapıldığında büyük günahların en büyüklerindedir. Peki, Beyt-i Haram'ın yanında nasıl şahidlikte bulunursunuz!³¹ Bu yalancı şahidlik, ümmetin hepsini saptırmak için her Cuma'da ve her münasebette meydana gelmektedir... Birkaç dirhem için... (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur.) Yaptığımız bu şahidlik ne büyük bir günahdır!

30. Muttefekun Aleyh

31. İbn-i Kayyım şöyle söylemiştir: “Orada bir kötülük işlenmesinin düşünülmemesinin (bu işlenirse bile) cezalandırılacak olması oranın -yani Allah'ın haremünün ve beytinin- özelliklerindedir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmaktadır: *‘Kim de orada zulmederek haktan sapmak isterse, biz ona elem dolu bir azaptan tattıracağız.’* (Hac, 25) Orada zulmetmeyi düşüneni elim bir azabı tatmakla tehdit etmiştir. Bu sebeple orada yapılan kötülükler katlanır. Allah'ın harem beldesinde, o topraklarda işlenen bir kötülük, dünyanın başka yerlerinde işlenenden daha önemli ve büyüktür. Bunun için, bir krala kendi topraklarında isyan eden kimse de bunu onun ülkesinden ve topraklarından uzakta yapan gibi olmaz.” (*Zâdü'l-Meâd*, 1/17.)

Akıl sahibi bir kimsenin din işlerinde bu devlet görevlilerine müracaat etmesinin imkânı yoktur. Onlar hakkında söylenen en hafif tâbir fasık olduklarıdır. Muhammed bin Abdulvahhab (*rahmetullahi aleyh*) tağut yöneticileri savunanlar hakkında şöyle demiştir:

“Onların durumu en hafif tâbirle fâsik olmalarıdır.”³²

İnsanların onlarla ilişkiyi kesmeleri ve onları terk etmeleri gerekir.

İbn-i Abbas (*radiyallahu anhu*)’da Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’den şunu rivayet etmiştir:

“İsrailoğulları’nda ilk görülen bozulma (şudur): Bir adam başka bir adamla karşılaşır ve ona: ‘Ey filan! Allah’tan kork, yaptığın işi bırak. Çünkü o sana helal değildir.’ derdi. Ertesi gün onunla tekrar karşılaşır; onu bu işten men etmez, onunla yer, içer ve otururdu.”³³

Bu, bizim ümmetimizde de görülen ilk bozulmadır.

Benzemek kaçınılmazdır. Biz küçük günahlar hakkında konuşmuyoruz. Muhakkak biz, büyük günahların en büyükleri, kendisiyle ülkelerin yönetildiği şirk ve İslâm’ı yıkan “düşmanlarla dostluk” hakkında konuşuyoruz.

32. Muhammed bin Abdulvehhâb şöyle demiştir: “İnsanların, Allah’ı bırakıp kendilerine itaatın vacip olduğunu düşündükleri bu tağutların tamamı kâfirdir, İslâm’dan irtidat etmişlerdir. (Nasıl olmasın ki onlar Allah’ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yaparlar; yeryüzünde sözleriyle, fiilleriyle ve onaylamalarıyla fesat çıkarmak için çaba harcarlar.) Onlar için mücadele edenler, onların küfürlerinden birini yok sayanlar veya batıl dahi olsa yaptıkları fiillerin onları küfre düşürmeyeceğini iddia edenler... İşte bu uğurda mücadele edenin durumu en hafif tabirle onun fâsik olduğudur. Çünkü İslâm dini bunlardan ve küfürlerinden beri olmadıkça sahih olmaz.” (*er-Resâilu’ş-Şahsiyye*, s. 188.)

33. (Ebû Dâvud: 4336) Hadisin devamı: “Böyle yaptıklarında Allah kalplerini, bazısının kalplerine vurdu.” Ardından (Rasulullah): ‘İsrailoğullarından inkâr edenler, Davud ve Meryem oğlu İsa diliyle lânetlendi...’ âyetini, ‘Fakat onlardan birçoğu fasık kimselerdir.’ (Maide, 78-81) âyetine kadar okudu. Sonra şöyle buyurdu: ‘Hayır, vallahi iyiliği emredecek, kötülükten nehyedeceksiniz; zalimin ellerinden tutacak, onu hakka uymaya mecbur edecek, onu hakta tutacaksınız.’”

Maalesef gençler bunu anlamadıkları zaman, Harem imamlarından falan şeyhle karşılaşmaktan dolayı sana mutlulukla gülen bir genç görürsün. Bütün ümmeti saptıran bu fasık karşısında gülümsemem gerekiyor. Bu anlayış bilinç sahiplerinde gelişmezse hakkın ikamesi muradımıza asla eremeyeceğiz.

İmamların sapmış olduklarını insanlara beyan ve izah... Bu iş gayet önemlidir. Bu sebeple Ebu Bekir (*radıyallahu anhu*)'dan rivayet edilen sahih bir hadiste Ahmesli bir kadın ona: "Cahiliyeden sonra Allah'ın getirdiği bu faziletli durum (İslâm) üzere kalmamız nasıl olur?" diye sorunca o: "Liderleriniz size karşı istikamet üzere (dosdoğru) olduğu sürece, din üzere kalırsınız." demiştir.³⁴ Bu sebeple liderin istikamet üzere olması dinin bekâsı için şarttır.

İnsanlara uzun zamandır; İngiliz kuvvetleri, İngiliz valisi, İngiliz silahları ve İngiliz altınları³⁵ geldiğinden beri liderler Allah ve Resulü'nü inkâr ettikleri, beldelerde bozgunculuk yaptıkları hâlde, -ki bu İslâm devletinin, Osmanlı Devleti'nin yıkılmasının en büyük sebeplerindendi-, "din hâlâ mevcuttur" demek isteyen kimselere gelelim. Bu, mü'min olmasının imkânı bulunmayan Allah'ı inkâr eden bir kimsedir. Lider kâfirken din hâkim olarak kalamaz.

34. Buhari

35. El-Cezire kanalında "Asra Şahit" programının sunucusu Ahmed Mansur, Tallal bin Abdulaziz Âl-i Suud'a şunu sordu: "Britanyalılardan ücret aldığı - Allah'ın düşmanı Abdulaziz Âl-i Suud'u kastediyor - doğru mu?" O da şöyle cevap verdi: "Ah, evet. Ücret alıyordu. Bugün baktığımda, aldığı bu ücreti ona bir borç şeklinde verdiler. Zengin bir devletten, fakir bir devlete verilen bir borç..." Programın sunucusu: "Yani bu ücret, krala bir sus payı olarak veya dostluğunu satın almak üzere verilmiş değil." Deyince, Tallal bin Abdulaziz şunları söyledi: "Mümkün, mümkün. Çünkü tabiatıyla İngilizlerin hedefi buydu. O zamanda, çöldeki bir insana 5.000 cüneyh tutarında bir maaş veremeleri makul mü? Büyük bir meblağ.. Bunu Allah rızası için vermiş olmaları mümkün mü? Hayır. Onlar bunu bilinmeyen bir amaç için veriyorlardı. Bunda şüphe yok. Önemli olan bu parayı kabul edenin bunu nasıl açıkladığı, nasıl kullandığı ve ücreti verenin karşısında duruşunun nasıl olduğudur." (Asra Şahit Programı, Emir Tallal'ın Gözünden Suud Devleti'nin Tarihi, Birinci Bölüm, Hicri 9/9/1421 Sah)

Bu fikhın açık ve net olması gerekmektedir, yani lider kâfir olduğunda insanların onu devirmeleri vaciptir.³⁶ Bu durumda İslâm var sayılmaz. İnsanlar arasında Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın hadlerini uygulayacak bir imamın getirilmesi için harekete geçmek lazımdır. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) : “Müslümanların cemaatini ve imamlarını bırakma.” buyurmuştur.

İşte yöneticilerin halkı aldatmak için kullandığı yollardan bir diğeri... Sanki biz Rasulullah'ın şu hadisini, O'nun haber verdiği şu durumu yaşıyoruz. Şöyle buyurmuştur:

“Kıyametten önce aldatıcı yıllar vardır. O yıllarda emin olan suçlanır, hain olana güvenilir; yalancı kimse tasdik edilir, doğru kimse yalanlanır ve o yıllarda ruveybida³⁷ konuşur.” “Ey Allah'ın Resülü! Ruveybida nedir?” diye soruldu. O şöyle buyurdu: *“İnsanların genel işleri hakkında söz söyleyen ahmaktır.”*³⁸

İçinde bulunduğumuz zaman, ister Arapların ister diğer Müslümanların yöneticilerinin isterse de dünyanın bütün yöneticilerinin başvurduğu aldatıcı oyunlar açısından yukarıda anlatıldığı gibidir.

36. Kadı İyaz şöyle söylemiştir: “İmamet (liderliğin) bir kâfire verilemeyeceği ve imamın küfre düşmesi halinde azledileceği üzerinde âlimler icma etmişlerdir. Namazı ve ona daveti terk etmesi hali de böyledir. Âlimlerin cumhuruna göre ondan bid'at görülmesi hali de böyledir. Şayet imamda küfür, şeriatı değiştirme, bid'at görülürse velayet (hâkimiyet) mevkisinden ayrılır, ona itaat zorunluluğu düşer; yapabiliyorlarsa ona karşı kıyam etmek, onu azletmek ve adil bir imam tayin etmek Müslümanlar üzerine vacip olur. Bunu, Müslümanlar içinden sadece bir grubun yapması mümkün olursa, kâfiri azletmek için kıyam etmeleri onlar için vacip olur. Bid'atçi konusunda ise ancak onu azletmeye güç yetireceklerini görmeleri halinde bu vaciptir. Şayet acziyet söz konusu olursa kıyam etmek vacip olmaz. (Bu durumdaki) bir Müslüman o imamın ülkesinden başka bir yere hicret etsin ve dinini kurtarsın.” (İmam Nevevi, Sahihi Müslim Şerhi, 12/229) İbn-i Hacer de şöyle söylemiştir: “Özetle, o, küfür sebebiyle icmâyla azledilir ve bu uğurda kıyam etmek her Müslüman üzerine vacip olur.” (*Fethu'l Bari*, 13/123).

37. (Bu kelime ahmak, haysiyetsiz, hakir kimse anlamına gelmektedir.)

38. Kenzu'l Ummal. Müsned-i Ahmed'de: “İnsanların genel işleri hakkında söz söyleyen fasıktır” lafızıyla geçmektedir.

Bunun alâmetlerinden en barizi, Bush'un, asrımızın en ahmak insanı olan Şaron'u "Barış Adamı" ilan etmesidir.³⁹ Bölgemizin yöneticileri de bizleri aynı şekilde aldatıyorlar ve kâfirlerle dost oluyorlar. Sonra da (bazıları) onların İslâm üzere olmaya devam ettiklerini iddia ediyorlar.

Bu aldatıcı oyunlar bağlamında en çok başvurulan şeylerden biri, amacı insanları aldatmak olan kurullar ortaya çıkarmaktır. Biz; şeriata, fıkha ve ilme nispet edilen bazı kurulların, bilerek veya bilmeyerek bu rolü üstlendiklerini söylediğimiz zaman insanlar bunu garipsiyorlar. Sistemin amacı, bazı âlimleri, insanlara fetvalar vermeleri için televizyon ekranlarına ve radyolara çıkarmaktır. Asıl amaç bu mesele (fetva verme meselesi) değildir. Şayet böyle olsaydı, sadık âlimleri de yerel ve genel televizyonlarda ve yerel radyo istasyonlarında görürdük. Ancak amaç, kritik zaman ve şartlarda bu kurullara önemli vazifeler vermektir.

Daha önce sistem, Haçlı Amerikan güçleriyle dostluk kurup onları haram beldelere soktuğunda ve tüm insanlar ve gençler kargaşa çıkardığında şahid olduğumuz gibi, bu kurul ve benzeri kurullar emniyet sübabı olmuş, yöneticinin tasarrufunun caiz olduğuna dair fetvalar yayınlamış, onu "veliyu'l emir" olarak isimlendirmişlerdir. Hakikatte ise o, Müslümanların veliyu'l emiri değildir. Buna dikkat etmek gerek.

İnsanlar şaşırmışlardı. Falan şeyhin akli var mıydı yoksa bu, onun ilimdeki üstün derecesinin (!) bir sonucu muydu? İlerleyen yaşına rağmen az bir dünyalık için dinini satması akla uygun mu?

39. Emirlikler'de yayımlanan "Beyan" dergisinde "Amerika Yolunda Barış" başlıklı yazıda şunlar geçmektedir: "...Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin elçisi Terry Larison'un Ceninde meydana gelen olayları 'Akıl almaz büyük bir zulüm' olarak nitelendirdiği ve devlet temsilcilerinin bu mezbahane suçlarının uluslararası mahkemeye gönderilmesini talep ettikleri vakit Başkan W. Bush, Şaron'u: 'İsrail'in komşularıyla barış içinde yaşamasını isteyen barış adamı' olarak niteledi. Şaron barış adamı olursa, terörist ve ahmak kim olur?" (Beyan dergisi, Hicri 7 Safer 1423 Cumartesi).

Ben, insanların masum olmadıklarını söylüyorum.⁴⁰ Geçmiş yüzyıllar boyunca bizim tarihimize ve İslâm âleminin tarihine barksak bu durumların tekrarlanıp durduğunu görürüz.

Bu duruma insanların dikkatlerini çekmek için bir kaç misâl zikredeceğim:

1- İmam Zehebi (*rahimehullah*) siyerinde Ali İbnü'l-Medeni (*rahimehullah*)'ın sîretini -bu siyerin mukaddimesine bakınız- zikrederken: "Ali İbnü'l-Medeni... hadiste emirü'l-mü'minindir." demiştir.⁴¹ Sonra onun niteliklerinden bahsetmiş, onu methetmiş, insanların hadis ilminde onun etrafında toplandıklarını söylemiştir. Adalet babından olarak ifade edelim ki, Ali İbnü'l Medeni söz konusu olduğunda, bizim âlimlerimiz hadis ilminde onun yakınında bile anılamazlar. Ancak Ali İbnü'l-Medeni, ilimdeki üstün derecesi ile birlikte sultanın hizmetine girdiğinde, Abbasi emirleri kendisine baskı uyguladığı ânda, büyük bir zellenin (ayak kaymasının) içine düşmüş, inandığı ve derslerinde anlattığı meselelerin zıddı olan şeylerde onlara muvafakat etmiş, bu saptıran korkunç fitnede onların yanında yer almıştır.⁴²

2- Hadiste mü'minlerin şeyhi Yahya bin Muin (*rahimehullah*) da aynı zelleyle düşmüştür.⁴³

40. Rasulullah şöyle buyurmuştur: "Karanlık gecenin parçaları gibi olan fitneler gelmeden önce hayırlı amellere koşun. Kişi mü'min olarak sabahlayacak, kâfir olarak akşamlayacak; kâfir olarak akşamlayacak, mü'min olarak sabahlayacak ve dinini dünyalık karşılığında satacak." Müslim, 118

41. *Siyeru A'lâmu'l Nübelâ*, 11/41

42. Zehebi şöyle demiştir: "İbn-i Ammar El-Mevsuli tarihinde şöyle demektedir: 'Ali İbnü'l-Medeni bana: 'Seni Cehimye'yi tekdir etmekten ne alıkoymdu?' demişti. (Ben onları tekdir etmeyenlerin ilkiydim.) Daha sonra Ali mihnete (büyük sıkıntı, bela) boyun eğdiği zaman ona, bana dediği sözleri ve Allah'ı hatırlatmak için ona bir mektup yazdım. Bir adam bana, onun, mektubumu okuduğu zaman ağladığını haber verdi. Bir süre sonra onu gördüm. Bana: 'Söylediğim ve razı olduğum hiçbir şey kalbimde yok. Ancak öldürülmekten korktum. Sen zayıflığımı biliyorsun, eğer bana bir kırbaç vurulsaydı ölürdüm.' dedi veya benzeri bir söz söyledi." (*Siyeru A'lâmu'l Nübelâ*, 11/57)

43. Zehebi şöyle demiştir: "O, büyük imam, muhaddislerin şeyhidir." O, başka bir yerde şöyle demiştir: "Yahya (*rahimehullah*) sünnetin imamlarından. Ancak devletin kırbaçlarından korktu ve boyun eğdi." (*Siyeru A'lâmu'l Nübelâ*, 11/71, 87)

O asırda da pek çok âlim, işkence, zindan tehditleri neticesinde (öldürülmekle dahi tehdid edilmişlerdir) bu zelleğe düşmüştür. Sizin de bildiğiniz gibi onlardan az bir kısmı hariç, sabit duramamışlardır. Ehl-i Sünnet ve'l Cemaat'ın imamı Ahmed bin Hanbel (*rahimehullah*) sabit duranlardan biriydi. Buna dikkat etmek lazımdır. İnsanların hâlini görmek ve ibret almak için onun hayatını okuyun.

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den sahih olarak şöyle dediği rivayet edilmiştir:

“Kadı öfkeliyken iki kişi arasında hüküm vermesin.”⁴⁴

Mademki Kadı'nın öfkeliyken iki kişi arasında hüküm vermesi gerekiyor, korkarken nasıl verir? Korkunun insan üzerindeki tesiri öfkeden daha fazladır. İbn-i Kayyım (*rahimehullah*) da şöyle demiştir: “(Hadisteki) nehiy; can sıkıran bir tedirginliğin, huzursuz eden bir korkunun, şiddetli bir açlık ve susuzluğun, anlamayı engelleyecek derecede zihin meşguliyetinin ötesinde sadece öfkeyle sınırlayan kimsenin fikhî ve anlayışı kıt demektir.”⁴⁵

Ülkemizdeki insanlar hakkı söylemekten korkmaktadırlar; buna dikkat etmek gerek. Parmakla gösterilen büyük âlimler, gerçeği söylemekten duydukları korkuyu bize defalarca ifâde ettiler. Birinde, “Büyük Âlimler Kurulu”ndaki büyük âlimlerden bir tanesine: “Amerikalıların ülkede bulunmaları zaruridir, dediğinizi farz edersek, o zaman cihada hazırlanmanın gerektiği yönünde bir fetva çıkarılması gerekir.” dedik. Kendisi, böyle bir fetvanın doğru olduğunu ve vatandaşların Amerikalıların ülkeden çıkarılması için cihad etmesi gerektiğini ifâde etmekle birlikte bu fetvayı çıkaramayacağı özrünü beyan etti ve şöyle dedi: “Ama devlet bu konuda bizimle aynı görüşte değil.” Biz ona: “Büyük Âlimler Kurulu'nun bu fetvayı çıkarması için çabalayın” dediğimizde -bana

44. Müsned-i Ahmed, 19495

45. İ'lâmu'l Muvakki'in, s. 207-208.

karşı açık sözlü olduğu için kendisine teşekkür ettiğim-, bir söz söyledi. Dedi ki: “Hukuk sistemimizde ve kanunda Büyük Âlimler Kurulu davaları inceleyen ve bu davalar hakkında fetva yayınlayan bir kurul değildir. Biz sadece, bize yüksek bir makamdan gönderilen meseleler hakkında fetva yayınlarız.”⁴⁶ Sözleri aynen böyleydi! İnsanların bu duruma dikkat etmeleri gerek. Biz bu yanlışta kaldığımız sürece mü’minler ve din için velâ, şirk ve ilhad için berâ temayüz etmeyecek; bizi Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın rızasına ulaştıracak bir yol bulamayacağız. Bu durum çok önemli ve çok ciddidir. Âlimler, ilim talebeleri ve davetçiler içinden sadık olanların, insanlara ve gençlere, durumun kendilerini aldatmaması için bunu açıklamaları gerekmektedir.

Yine sistem, en önemli meselesi insanları aldatmak olan Enformasyon Bakanlığı’nı kurmuştur. Aynı şekilde bu bakanlık, en önemli meselesi sisteme meşruiyet kazandırmak ve onu hak üzere göstermek olan, İslâm’a nispet edilen bu kurul için büyük bir bütçe ayırmıştır.

Meseleyi tasavvur et, Büyük Âlimler Kurulu’nun binası Kraliyet Sarayı’na bitişik olduğunu ve Ezher’deki Fetva Kurumu’nun Hüsnü Mübarek’e âit Cumhuriyet Sarayı’na bitişik olduğunu düşün.⁴⁷ Haremeyn (Mekke ve Medine)’deki Fetva Kurumu da

46. Şeyh Usame şöyle demiştir: “(...) Amerikalılar hicri 1411’de Harem’e girdiklerinde (...) maalesef fetvalar yayımlandı. Bu durumun geçici olduğunu öne süren buna benzer fetvaları yayınlamaları için âlimlere, devlet ve körfez ülkeleri birlikte baskı yaptılar. Bu âlimlerden, Şeyh Muhammed bin Salih el-Useymin gibi kendisine güvendiğimiz bir âlim evinde bize şunları anlattı: “Biz fetva yayınlamadık. Amerikan devleti girdikten sonra bizi toplayıp dediler ki: ‘Bir fetva yayınlamanız gerekiyor. Yoksa gençler bu Amerikan güçleriyle savaşacak.’ Büyük Âlimler Kurulu’nun onların çıkarılması hakkında bir fetva yayınlamasının gerektiği konusunda onunla uzun uzun konuştum. Kendisinden başka ilah olmayan Allah şahiddir ki bana açıkça şöyle dedi: ‘Ey Usame! Büyük Âlimler Kurulu’nda, bizim kendiliğimizden bir fetva yayınlamaya hakkımız yok. Bu ancak yüksek bir makamdan bize havale edildiği zaman olur.’ Aynen böyle söyledi. Maalesef halimiz böyle. (Hicri 1420 yılında El-Cezire kanalı tarafından yapılan bir röportaj)

47. Şeyh Eymen ez-Zevâhiri şöyle demektedir: “(...) Mısır’ın müftüsü, kendisini görevlendirdikleri işi yerine getirmesi için Mısır devletinden maaş alan devletin resmî bir görevlisidir. Görevi, Müslümanlara zulmeden, Yahudilere dost olan laik sisteme meşruiyet kazandırmaktır. Hükümetin değerini artırmakta, fazla aşırı giden ilk nesil mürcieden daha başarılıdır. Mısır’da, İsrail devletinin varlığını ve Filistin’i işgalini kabul eden dört

Kral'ın sarayına bitişiktir. Kral'dan maaş alarak davalara bakan bu görevli kişi acaba gidip Kral'ın hükmünü mü soruyor? Acaba Kral fiilen kâfirlerin valisi midir? Ve acaba kâfirlerle dostluk İslâm'dan çıkararak etkenlerden biri değil midir? İlimlerinin azlığı nedeniyle bazı insanların kafaları karışık olsa da bu meseleler ayan beyan ortadadır. Bu meseleler hakkında sadıklara başvurulur. Sen, kralın hükmünün ne olduğunu kralın yanındaki görevliye sormak üzere gitme!

Bu kimseler -söylediğim gibi- ne Ali İbnü'l-Medeni (*rahimehullah*) ne de Yahya bin Main (*rahimehullah*) ile karşılaştırılabilir. Bununla birlikte, sultan baskı uyguladığında ayakları kayanlar, büyük bir çoğunluğu oluşturmaktadırlar.

İmam Ali (*radhyallahu anhu*)'nun Haris'e söylediği sözü düstur edinelim:

“Ey Haris! Muhakkak ki bu sana kapalı. Hak, insanlarla tanınmaz. Hakkı bil, hak ehlini tanırsın.”⁴⁸

Maalesef bu mesele etrafında büyük taklidler cereyan etmekte, gençlerin birçoğu kendi durumları hakkında devlet görevlilerini taklid etmektedirler. O devlet görevlileri üzerlerine cüppelerini giymiş ve kendilerine iddialı isimler vermişlerdir; ama hakikatte

anlaşma imzalayan Enver Sedat'ı öldüren beş yiğit Müslüman mücahidin, Muhammed Abdüsselâm Ferec, Abdulhamid Abdüsselâm, Halid El-İslâmbuli, Hüseyin Abbas ve Ata Tail'in idam fetvalarını laik askeri mahkemeye veren bizzat kendisidir. Bu anlaşmalardan en meşhuru, 1979'da imzalanan, Mısır ve İsrail arasındaki savaşın ilelebed sona erdirilmesinin ve Mısır'ın, İsrail'e düşman bir devlete yardım etmesinin yasaklanmasının karara bağlandığı, dahası İsrail'le gerek siyasi gerek iktisadi gerekse fikri her sahada normalleşme çağrısının yapıldığı İsrail'le Barış Antlaşmasıdır. Sonra Ezher bu anlaşmayı tasdik ve tasvip eden bir fetva yayınlamış ve bu anlaşmanın şeriatı uygun olduğu kararına varmıştır” (*el-Velâ ve'l Berâ Akidetün Menkületün ve Vâkûn Mefkûd* (Nakledilen Akide ve Kayıp Gerçek: Velâ ve Berâ))

48. İbnü'l Cevzi şöyle demiştir: “Mezhep bağlarının geneli bir şahsı kalplerinde büyütürler ve düşünmeden onun sözlerine tâbi olurlar. Bu dalâletin kaynağıdır. Çünkü Ali (*radhyallahu anhu*)'nun Haris bin Hut'a dediği gibi, sözü söyleyene değil sözün kendisine bakmak gerekir. O, Hz. Ali'ye: 'Ben Talha ve Zübeyr'in bâtil üzere olduklarını sanıyorum.' deyince Hz. Ali ona şöyle dedi: 'Ey Haris! Muhakkak ki bu sana kapalı. Hak, insanlarla tanınmaz. Hakkı bil, hak ehlini tanırsın.'” (*Telbîsu İblîs*, s. 80)

onlar devlet görevlisidir. Allah onları ilimden saptırmıştır. Çünkü onların kitaplarında -biz onların kitaplarından öğrendik- İslâm'dan çıkararak etkenlerden birinin kâfirleri dost edinmek olduğu vardır.⁴⁹ Onlar bize kendi özel meclislerinde (bunları) anlatıyorlar. Ancak korkarak Yahya bin Main (*rahimehullah*)'ın yaptığı gibi tevîl ediyorlar. Bunun farkında olmak gerek.

49. Suudi devletinin eski müftüsü Bin Baz şöyle demiştir: “İslâm âlimleri Müslümanlara karşı kâfirlere destek olan ve herhangi bir şekilde onlara yardım eden kimsenin kâfirler gibi olduğu konusunda icmâ etmiştir.” (*Mecmuu'l Fetâvâ ve'l Makâlât*, 1/274) Yine o: “Harbî (harp halinde olunan) kâfirlere gelince, onlara herhangi bir yardımda bulunmak caiz değildir. Bilâkis Müslümanlara karşı onlara yardımda bulunmak, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nin: ‘Sizden kim onları dost edinirse, kuşkusuz o da onlardandır’ kavli sebebiyle İslâm'dan çıkararak etkenlerdendir.” demiştir. (*İslâmî Fetvalar*, Derleyen: Muhammed Abdulaziz El-Müsned, c. 4, fetva no: 6901) Suudi devletinde Büyük Âlimler Kurulu üyesi Salih el-Fevzan şöyle demiştir: “Kâfirlere destek olmak, onlarla dostluk kurmak, Müslümanlara karşı onlara yardım etmek, onları övmek ve savunmak İslâm'dan çıkararak etkenlerden ve riddet (irtidat etme) sebeplerindedir.” (*el-İrşâd ilâ Sahîhi'l İtikâd*, s. 351)

“DİN NASİHATTIR”

Kurtuluş meydanında ve bu labirentten çıkış yolunda önemli işlerden biri de din konusunda nasihattir. Allaha, peygamberine, Müslümanların imamlarına ve onların hepsine nasihat... Nasihat meselesi gayet mühimdir. Bu, dini muhafaza eden mühim bir çerçevedir. Bu sebeptendir ki Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem): “*Din nasihattir*”⁵⁰ buyurmuştur. Çünkü nasihat, dini muhafaza eden emr-i bi'l ma'ruf ve nehyi ani'l münkerin en dikkat çeken özelliklerindedir. Bu yüzden Rasulallah dini bu cümle ile özetlemiştir: “*Din nasihattir.*”

Ancak insanlar günümüzde, yaşadıkları refah, bolluk ve dünyaya dayanmaları sebebiyle din anlayışında bir karışıklık yaşamakta ve dinin nasihat olmaksızın, hiçbir risk alınmaksızın yaşayabileceğini zannetmektedirler. Daha kötüsü de dünyaya dayanıp cihaddan geri duran bu kimseler, bu öldürücü hastalığı, sadık dinleri konusunda gayretli olan ve münkeri reddetmek isteyen gençlere de yayıyorlar. Onlara münkeri inkâr etmemelerini emrediyorlar ve bu hususta kendi görüşlerini, Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in (Allah'ın izniyle daha sonra zikredecek olduğumuz) hadisinin önüne geçiriyorlar.

Din, nasihat olmadıkça, “emr-i bi'l ma'ruf ve nehyi ani'l münker” yapılmadıkça ve Allah yolunda her türlü tehlikeye göğüs gerilmedikçe ayağa kalkmaz. Bu yüzden Rasulallah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“*Muhakkak ki en üstün cihad, zalim sultanın karşısında hakkı söylemektir.*”⁵¹

50. Muttefekun Aleyh.

51. Ebû Dâvud, 4344.

Bunların hepsi dinin ayağa kalkması için gereklidir. Dinin ayağa kalkması için kendilerini tehlikeye atan bu insanların durumu, kaptanının, nehrin ilerisindeki derin bir uçuruma doğru sürdüğü gemisindeki insanların durumu gibidir. Biri kaptana nasihat etmek ister, diğerleri korkularından ona: “Nasihat edersen seni öldürecek, ona nasihat etme.” derler. Velhasıl hepsi bu uçuruma düşecekler.⁵²

Dinimizde, gidilecek yolun doğru yola çevrilmesi, insanların din üzere devam etmeleri için, canını Allah yolunda vermene varacak kadar vurgu ve teşvik vardır. Bu sebeple Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

*“Şehidlerin efendisi, Hamza bin Abdulmuttalib’tir ve zalim imamın karşısında durup (iyiliği) emredip (kötülükten) nehyeden ve (o imamın) öldürdüğü kişidir.”*⁵³

Maalesef âlimlerimiz ve şeyhlerimiz, hadisten açık ve net olarak anlaşılanı yapmaktan bizi alıkoyuyor, onunla amel etmekten nehyediyorlar ve “bunda bir maslahat yoktur” diyorlar.

Bu anlayışta, dinleri ve itikatları için büyük bir tehlike söz konusudur. Onlar nasıl olur da bunu, Rasulullah’ın: *“Şehidlerin efendisi, Hamza bin Abdulmuttalib’tir ve zalim imamın karşısında durup (iyiliği) emredip (kötülükten) nehyeden ve (o imamın) öldürdüğü kişidir”* hadisinden öncelikli düşünebiliyorlar? Ki bizim gücümüz ve silahımız, dinin bekâsını muhafaza etmek ve dini tahrif edecek dahilî ya da haricî bir baskı neticesinde gerçekleşen herhangi bir kalkışmaya direnmek içindir. İşte bu istişhadî ruhtur.

52. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: “Allah’ın sınırlarını gözetener ile bu sınırları çiğneyenler gemi konusunda kura çeken bir topluluk gibidir. Onlardan bazılarına geminin üst bazılarına da alt bölümü düştü. Geminin alt bölümünde bulunanlar, su almak istedikleri zaman, yukarıdakilerin yanından geçiyorlardı. Altta-kiler ‘Biz payımıza düşen yerde bir delik açsak, onları rahatsız etmemiş oluruz.’ dediler. Eğer üsttekiler altta-kileri bu dilekleriyle baş başa bıraksalar, hep birlikte helak olurlar. Fakat onların ellerini tutarlarsa, hem kendileri kurtulur, hem de onlar kurtulur.” (Buhârî, 2493)

53. Mecmau’z-Zevâid, 9/271

Cihad ve ondan ayrılan şubeler, hakkın yerini bulması ve bâtılın geçersiz olmasının yoludur.

Allah'ın, dini sevmeleri ve kendi yolunda canlarını fedâ etmeleri için kalplerini açtığı gençlerin, devlet görevlilerine, cihaddan geri duranlara ve dünyaya dayananlara aldırmmaları gerekmektedir. Bizim saygın âlimlerimiz ile bugün medya inkılâbı ve medyanın gösterdiği devasa gelişimin sonucunda parmakla gösterilen âlimler arasında dağlar kadar fark vardır.

Devlet, âlimleri kontrol eder; onlardan kendisiyle uyum, yumuşaklık ve dalkavukluk gördüğünün üzerine spotları çevirir. Böylece bir genç küçüklüğünden itibaren: “Falan şeyh krala bir telgraf gönderdi”, “Kral onun telgrafına cevap verdi”, sözlerini iştirerek ve her pazartesi günü onu ve onun dışındakileri kralın sağında göreyek yetişir.⁵⁴ Böylelikle, o âlimin hayır ve salah ehli olduğu o gencin zihnine yerleşir.

İlim ehli demiştir ki:

“Âlimlerin, sultanların yanına gidip gelmelerinin üç zararı vardır.”⁵⁵

Bu zararların en büyüğü halkı saptırmasıdır. Çünkü halk der ki: “Bu imam, kral veya başkan eğer hayır üzere olmasa idi falan şeyh onun yanına gidip gelmezdi.” Onlar, kralın yanına gidip

54. Peygamberimiz şöyle buyurmuştur: “Benden sonra bazı emirler gelecektir. Onların yanına giren, onların yalanlarını tasdik eden ve zulümlerinde onlara yardım eden benden değildir ve ben de ondan değilim. Ve o, havuza varamayacaktır...” (Tirmizî rivayet etmiş ve: “Hadis, hasen gariptir. Bu hadisi bu yoldan başka bir yolla bilmiyoruz.” demiştir.) Yine Rasullullah'dan şöyle rivayet edilmiştir: “Sultan ile çokça birlikte olan bir âlim gördüğünüzde bilin ki o bir hırsızdır.” (Kenzu'l Ummal)

55. Ebu'l Ferec İbnu'l Cevzi şöyle demiştir: “İblis'in fakihleri aldatma yollarından biri, güç yetirebildiği takdirde, onları emir ve sultanlarla bir araya getirerek onlara yağcılık yaptırması ve onları eleştirmelerini bıraktırmasıdır. Belki onlara, bir dünyalık elde edebilmeleri için hakkında ruhsat olmayan şeye de ruhsat verir. Böylece üç yönden fesat ortaya çıkar. Birincisi, emir: “Şayet ben doğru olmasaydım, fakih beni ayıplardı. O benim malımdan yiyor, bu durumda ben neden doğru olmayayım?” der. İkincisi, halk: “Bu emirde, malında ve fiillerinde bir sorun yoktur. Şayet olsaydı falan fakih onun yanında kalmazdı.” der. Üçüncüsü, bu sebeple fakihin dini fesada uğrar.” (Telbisu İblis, s. 118)

gelen bu kişinin kralın divanının bir görevlisi veya içişleri bakanlığının bir parçası olduğuna aldırılmazlar.

İmam Ahmed (*rahimehullah*) şöyle demiştir:

“Bir kimsenin, dini konusunda başkalarını taklid etmesi fıkhnın azlığındandır.”⁵⁶

Yöneticilerin cihad yoluna diktığı kişilerin farkına vardığımız ve insanları onlara karşı uyardığımızda, Allah’ın izniyle, kâfirlerin gücünü bitiren ve hakkı gerçekleştiren cihadın yoluna ulaşacağız.⁵⁷ Devletin ve sultanın bu âlimlerinde Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in fıkhi yoktur ve onlar Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın menhecinin yapısını anlamamışlardır.

Bâtıl ehlinin düşmanlığının kaçınılmaz olması sebebiyle dine sarılmak zorunda olduğumuz zihinlerimize yerleşmelidir. Sahih-i Buhari’de yer alan, Âişe vâlidemiz (*radiyallahu anhâ*)’nın rivayet ettiği bir hadiste, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Hatice validemiz (*radiyallahu anhâ*) ile birlikte Varaka bin Nevfel’in yanına giderek vahyin başlangıcı kıssasını anlattığı zaman Varaka O’na: “Ah keşke kavmin seni

56. *A’lâmu’l Muvakki’in*, 2/211

57. Şeyh Eymen ez-Zevahiri şöyle demiştir: “Binlerce genç, kulaklarda yankılanan bu isimlerin esareti altında yaşamıştır: Bin Baz, Useymin, Ebu Bekir El-Cezâiri... Onlara tâbi olmaktadır veya en azından, hataları büyük olsa ve haktan aşırı olarak ayrılırsalar dahi, onlara muhalefet etmeye cesaret gösterememektedirler. Artık Müslüman gençlerin; değerleri ayaklar altına düşene, dost ve düşmanların dillerinde alay konusu olana kadar tağutların nifaklarının süresini uzatan, bu boş isimlerden kurtulmaları gerekmektedir. Artık bu gençlerin, dinleri uğrunda acı çeken, imtihana uğrayan ve Mevlâ (*subhanehu ve teâlâ*)’nın: “*Sabredip âyetlerimize kesin olarak inandıkları zaman, içlerinden emrimizle doğru yola ileten önderler çıkardık.*” şeklinde vafsettiği sadık âlimlerin etrafında toplanmaları gerekmektedir. Artık gençlerin, içinde buldukları uyuşukluktan kurtulup İslâm ile küfür, hak ile bâtıl mücadelesinin, kendisinden kaçış olmayan mücadelenin idrakinde olmaları, buna hazır durumda bulunmamaları ve bunun için hazırlık yapmamaları halinde ilk kurbanların kendileri olacağını farkında olmaları gerekmektedir. Hak gün gibi ortadadır; bâtıl ise bir şeyleri geveler durur. Bin Baz ve onun taifesi, bir ücret veya mevki karşılığında bizi düşmanlarımıza satan sultanın, o öfkelenirse öfkelenen, hoşnut olursa hoşnut olan âlimleridir. Kesinlikle iman saflarının, küfür saflarıyla karşılaşmadan evvel sahtekâr ve münafıklardan temizlenmesi gerekir. “*Suçluların yolu da açığa çıksın diye âyetleri işte böyle ayrı ayrı açıklarız.*” (*Mecelletü’l Mücâhidin*) (Mücahidler Dergisi), sayı: 11, 3 Şaban 1413)

çıkardığında genç olsaydım.”⁵⁸ dedi. Bunun üzerine Rasulullah: “*Yoksa onlar beni çıkaracaklar mı?*” diye sorunca o da: “Senin getirdiğin gibi bir şeyi getiren bir kimse yoktur ki ona düşmanlık edilmesin.” dedi.⁵⁹ İşte bu Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in ve hakka tâbi olan her kimsenin fıkhı... İslâm’a hakkıyla bağlanan herkese düşmanlık edilmesi kaçınılmazdır.

İşte Ensar... Akabe günü İslâm üzere Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e biat etmek için geldiklerinde Hz. Abbas da -o hâlâ kavminin dini üzereydi ve henüz Müslüman olmamıştı-, Peygamberimizle birlikte gelmişti. Hz. Abbas şöyle dedi: “Ey Hazrec topluluğu! Siz Muhammed’i çağırmissınız. Eğer siz kuvvet sahibi, savaşı bilen ve bütün Arapların düşmanlığına katlanabilecekseniz (O’nu götürün.) Muhakkak ki Araplar size tek bir yaydan ok atacaktlar. Bana görüşünüzü söyleyin. Bir görüş üzere birleşmedikçe buradan ayrılmayın. Ben güzel sözü tasdik edeceğim. Bana harplerinizi anlatın, siz nasıl savaşıyorsunuz?” İşte Hz. Abbas... Ve o kavminin dini üzere bir kâfir; ama kardeşinin oğlu Rasulullah için önlem alıyordu. O “Lâ ilâhe illallah”ın mânâsını ve insanların “Lâ ilâhe

58. İmam Nevevî şöyle demiştir: “Yani, sana yardımda bulunmak için kuvvetli bir genç olsaydım.” (*Şerhu Müslim*, 2/203)

59. Şeyh Ebu Muhammed el-Makdisî şöyle demiştir: “Bu büyük dinin menhecinin hakikatini ve sıkıntılarının büyüklüğünü idrak edenler pek azdır. Allah cenneti ve cehennemi yarattığı ve Cibril’i onlara bakması için gönderdiğinde o cennete ve içindeki nimetlere birinci kez baktı ve: “Vallahi ya Rab! Bunu duyan herkes kesinlikle buraya girer.” dedi. Daha sonra onun zorluklarla kuşatılmış olduğunu görünce dedi ki: “Vallahi ya Rab! Hiç kimsenin oraya giremeyeceğinden korkuyorum.” Allah’ın cennete ulaştırmasını dilediği yolun etrafında güller ve reyhanlar ekilmiş değildir. Bilakis o, sıkıntılar, imtihanlar, eziyet ve kan ile çevrilmiştir. Birisi bu yolda yürümeden cennete girseydi, insanlar içinden buna layık olanlar Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ve Allah’ın kullarının en gözdelelerinden seçtiği nebileri olurdu. Ancak onlara eziyet edildi, sövüldü ve onlar yalanlandı. “Onlar yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine karşı sabretmişler ve nihayet kendilerine yardımımız yetmişti. Allah’ın kelimelerini değiştirebilecek bir güç de yoktur.” (En’am, 34) Bu, peygamberlerin menhecini ve davet tarihini öğrenen her akıl sahibinin bilincinde olduğu bir hakikattir. Bunun için, indirilen önceki kitapları okuyan Varaka bin Nevfel’e başından geçenleri haber verdikten sonra Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’in duyduğu ilk cümle: “Senin getirdiğin gibi bir şeyi getiren bir kimse yoktur ki ona düşmanlık edilmesin.” Peygamberlerin varisleri olma sorumluluğunu yüklenen ve sonra insanların veya hükümetlerin rızasının peşinden koşan kimseler bu menhecin hakikatini anlamamışlardır.” (“Senin Getirdiğin Gibi Bir Şeyi Getiren Bir Kimse Yoktur Ki Ona Düşmanlık Edilmesin” başlıklı makale, Cemaziyelâhîr 1423)

60. Muttefekun Aleyh

illallah” ehline düşmanlık edeceğini fikhediyordu. O ânda Abdullah bin Amr (*radıyallahu anhu*) sözü alarak şöyle dedi: “Vallahi bizler harp ehliyiz, bununla yetiştik. Bunu atalarımızdan miras aldık. Bitene kadar ok atarız, kırana kadar mızraklarımızı saplarız. Sonra, bizim savunmasız olanlarımız ya da düşmanlarımızinkiler ölene kadar kılıçlarla yürürüz.” Bunun üzerine Hz. Abbas: “Zırhlarınız yanınız da mı?” diye sordu. “Evet, işte burada” dediler. O anda Bera bin Mağrur (*radıyallahu anhu*) öne çıktı ve şöyle dedi: “Senin söylediklerini dinledik. Vallahi içimizde söylediklerimizden başka bir şey olsaydı bunu mutlaka söylerdik. Ama biz vefa ve sıdk istiyoruz. Canlarımız Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) in uğruna fedâ olsun.” İşte bu, selefin (*radıyallahu anhu*) dine bağlılık, canlarını Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın yolunda verme, O’nun dinini ve Rasulullah’ı müdafaa anlayışı...

Bu mübarek günde -Akabe gününde- gerçekleşen hadiselerden biri de şudur: Sahabeler Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e biat etmek üzere kalktıklarında Esad bin Zürene O’nun elini tuttu ve şöyle dedi: “Yavaş olun ey Yesrip halkı! Muhakkak ki biz O’nun Rasulullah olduğunu bildiğimiz için develerimizi ona sürüp geldik. Bugün O’nu çıkarmak tüm Araplardan ayrı düşmek, seçkinlerinizin öldürülmesi, kılıçların size acı çektirmesidir. Eğer buna sabrederseniz O’nu alın, ecriniz Allah’adır. Eğer korkarsanız O’nu bırakın bu Allah katında sizin için özür olur.”⁶¹

İşte selefin “Lâ ilâhe illallah”tan ve “Lâ ilâhe illallah”ın gereklerinden anladığı: Yeryüzünde hâkim olma ve “Lâ ilâhe illallah”ı kabul edenleri düşmanla karşı karşıya gelmeye mecbur kılma...

Tıpkı Müsenna bin Harise’nin -o zaman müşrikti- Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) in “Lâ ilâhe illallah”a imân etmelerini ve kendisini

61. Müsned-i Ahmed. Hadisin devamı şöyledir: “Onlar: ‘Brak bizi ey Esad! Vallahi biz bu biattan ne vazgeçer ne de ondan ayrılırız.’ dediler. Cabir bin Abdullah (*radıyallahu anhu*) dedi ki: ‘Hepimiz birden ayağa kalkarak O’na biat ettik. O da belirttiği şartlarıyla biatimizi alıp buna karşılık bize cenneti vaad etti.’”

himaye edip barındırmalarını teklif ettiği gün söylediği gibi... O demişti ki: “Bu, kralların hoşlanmayacağı bir şeydir.”

Diğer bir hadiste, Rasulullah’a Zilhicce’nin ilk on gününde yapılan en faziletli ameller sorulduğunda O, (bir ameli) istisna tutarak onlara en faziletli amellerin hangileri olduğunu açıklamıştır. İşte Zilhicce’nin ilk on günü yapılan amellerden de faziletli olan amel... Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“...Ancak kendi canını ve malını tehlikeye atarak çıkan ve geri dönmeyen adam(ın ameli) hariç. (Yani bu, o amellerden daha faziletli bir ameldir.)”⁶²

Âlimler arasında yaygın olan, dinin bekâsını sağlamakla birlikte kendilerinin, ailelerinin, mallarının ve vazifelerinin selâmeti sağlama (düşüncesine) gelince, bu “Lâ ilâhe illallah”ın ve bâtil ehline düşmanlığın hakikatine ters düşen bir anlayıştır. Bu, Allah ve Resulü’nü inkâr eden yöneticiler ile âlimler arasında bir uyuşma ve mutabakat demektir. Bu, daha başlangıçta, âlimleri “Lâ ilâhe illallah” hakikatini terke, “Lâ ilâhe illallah”ın hakikatine ve “Lâ ilâhe illallah”ın gerektirdiklerine uymayı terk etmeye sevk eden yanlış bir tutumdur. Ki o âlimler yöneticilere dalkavukluk yaparlar. Bunlara karşı ısrarla uyarıda bulunmak gerekir. Çünkü sistem, o âlimleri, insanları Allah’ın yolundan alıkoyma niyetiyle konumlandırmıştır.

62. Buhâri, 926

SADIK ÂLİMLER

Şeyh Abdullah bin Humeyd (*rahimehullah*) ... Verâsı, fikhı, ilmi ve hak konusunda tavizsiz tutumu konusunda (ki sistem ne hak ne takva ne de verâ ehlini ister), Şeyh Muhammed bin İbrahim (*Allah ona rahmet etsin*) vefat ettikten sonra, onunla birlikte diğer âlimlerin isimleri anılmaz. Şeyh Abdullah bin Humeyd çeyrek asır boyunca baskı altında tutuldu, gerçekler ondan saklandı. Ve sistemle uyumlu, tavizkâr ve bir çeşit dalkavukluk içinde olan âlimler ile sistemin gerçekleri çarpıttığını anlamayan bazı âlimler ondan uzaklaştı. İşte bu âlimler, devletin şeriaten çok uzaklaştığını, kâfirleri dost edindiğini ve Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın şeriatından çok uzaklaştığını görüp istifa edinceye kadar Şeyh'i kendi işinde sınırlı içinde bıraktılar. Bugün de durum aynıdır. Medyanın ışıkları âlimlere baskın çıkmıştır. Amaç gerçeklerin Müslümanlara çarpıtılarak sunulmasıdır.

Burada mutlaka belirtmek gerekir ki bizler kötü âlimleri, sultanların âlimlerini tanıdığımız vakit, sadık âlimleri, hakkı açıkça ifade eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan âlimleri ciddiyetle araştırmamız, bulmaya çalışmamız lazımdır. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

“Ey imân edenler! Allah'a karşı gelmekten sakının ve sadıklarla beraber olun.”⁶³

Onların etrafında öbikleşmek, “Lâ ilâhe illallah”a yardım ve Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın şeriatının hâkim olması için yapılacak ameller konusunda onlara danışmak gerekir.

63. Tevbe, 119

Sadık âlimlerin birtakım vasıfları bulunmaktadır. Allah (*subhanehu ve teâlâ*), sadıkların vasıflarını kerîm olan kitabında beyân etmiştir:

*“İmân edenler ancak, Allah'a ve Peygamberine inanan, sonra şüpheye düşmeyen, Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad edenlerdir. İşte onlar sadıkların ta kendileridir.”*⁶⁴

İşte sadıkların en bariz vasıfları:

1, İmân vasfı.

2, Allah yolunda cihad vasfı.

Bu vasıfların tekrar tekrar zikredildiğini, sıdkın cihadla, nusretle, hak sözle ve hakkı açıkça söylemekle birlikte anıldığını görürüz. Allahu Teâlâ'nın şu kavli bu meyandadır:

*“Bu mallar özellikle, Allah'tan bir lütuf ve hoşnutluk ararken ve Allah'ın dinine ve peygamberine yardım ederken vatanlarından ve mallarından uzaklaştırılan fakir muhacirlerindir. İşte onlar sadıkların ta kendileridir.”*⁶⁵

Hicret edenler, Allah ve Resulü'ne yardım edenler ve Allah yolunda cihad edenler, işte onlar Allah yolunda, Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in dinini sağlamlaştırma yolundadırlar. İşte onlar sadıklardır. En büyük cihad, daha önce Peygamberimiz'den naklettiğimiz: *“Muhakkak ki en üstün cihad, zalim sultanın karşısında hakkı söylemektir”* hadisinde belirtildiği gibi hak kelimesini açıkça söylemektir. Hakkı açıkça söyleyen âlimler, işte onlar sadıklardır ve bu onların vafıdır.

Yöneticilerin kâfirleri dost edindiğini ve Allah'ın indirdiğinden başkasıyla hükmettiklerini gördüğü hâlde onları methedenler, faiz bankalarının kulelerini görmüyorlar mı? Onlar Harem

64. Hucurat, 15

65. Haşr, 8

civarında Allah'ın yolundan yüz çevrildiğini görmüyorlar mı? Bu Allah'ın Haram Beyti yakınında ilhad (haktan sapma)dır. Kâbe'de ilhad ile kastedilen sadece küfre düşmek değildir. Daha önce geçen hadiste, Sahih-i Buhari hadisinde Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) : “İnsanların Allah'a en sevimsiz olanları üç kişidir” buyurmuş, daha sonra da: “Harem'de ilhad eden” demiştir. İlim ehli demiştir ki: Harem'de büyük günah işlemek ilhad sayılır. Kâbe'de iftirada bulunmak, ondan uzaklaştırmak için insanları korkutmak ilhad babından zikredilmiştir.

Sadıkların en bariz vasfı elleri ve dilleri ile cihad etmeleridir. Bazen insan kalbiyle reddetse de sadık olur; ancak biz onu tanıyamayız ve araştıramayız; biz ancak eli ve diliyle reddedeni araştırabiliriz.

Bilinç sahibi gençlere, bu anlatılanları, hakkın daha fazla ayağa kalkması, İslâm ve hilafet devletinin tesisi için kendilerindeki gücün yeterli olmadığını vurgulamamız gerekir. Onların özgürleşmesi ve akıllarının kör taklidden kurtulması gerekir. Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

*“İnsanlar bize iyilik yaparsa biz de iyilik yaparız, bize zulmederlerse biz de zulmederiz, diyen zayıf ahlâklılar olmayın. Ancak insanlar iyilik yaparsa daha fazla iyilik yapmaya alışın ve kötülük yaparlarsa siz zulmetmeyin.”*⁶⁶

Size büyük bir anlam yüklü olan bir kıssa anlatacağım, akıl ve idrak sahipleri, önlerinde bulunan kimseleri hiç düşünmeksizin taklid ettikleri vakit, onlarda bulunan büyük bir hayır telef olur, dahası onların ahiretleri zâyi olur. (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur.) İşte Halid bin Velid (radıyallahu anhu) ve Amr bin As... Amr bin As, Arapların sayılı dâhilerindendi ve Halid bin Velid bir savaş dehasıydı. Buna rağmen, nur gözlerinin önünde olduğu halde ikisi de İslâm'a girmekte yaklaşık yirmi yıldan fazla bir süre

66. Hadisi Tirmizi rivayet etmiş ve hasen olduğunu söylemiştir.

gecikti. Rasulullah on üç yıl boyunca Mekke'de gözlerinin önünde olduğu halde zekâlarının büyüklüğüne rağmen onlar bu nuru göremediler. Neydi bunun sebebi?

Sebepler körü körüne takliddir. Onlar Kureyş'teki büyük adamlara, -Daru'n Nedve ehline- bakıyorlar, onları taklid ediyorlar, akıllarını bir kenara bırakıyorlardı. Halid ve Amr bin As, fetihten kısa bir süre önce, yani Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in peygamberliğinin yirminci yılından az bir zaman önce Müslüman oldukları zaman bazı arkadaşları Halid'e dediler ki: "Ey Halid! Aklın neredeydi de yirmi yıl bu nuru görmedin?" Halid bin Velid, onlara üzerinde düşünülmesi gereken bir cümle söyledi: "Biz önlerimizde, akıllarının dağlar kadar olduğunu zannettiğimiz bazı insanlar görüyorduk." Velid bin Muğire, Amr bin Hişam, Utbe ve Şeybe bin Rabia, As bin Vail es-Sehmi, Umeyye bin Halef... İnsanların kafalarında doğruyu bilen kişiler olarak yer eden bir topluluk... Ama onlar, insanları dünya ve âhirette helâka sürüklüyorlardı.

Hazreti Halid aklını özgürleştirdiğinde Allah ona bu sayede nimet verdi ve ortaya büyük bir güç çıktı. O, Allah'ın, Fars ve Rum ülkelerinde büyük memleketlerin fethini kendisiyle sağladığı, Allah'ın kılıçlarından bir kılıç oldu.

Ben derim ki, insanların birçoğunda büyük bir güç vardır; ama onlar, bir lidere, onların da kendileriyle birlikte cihaddan geri kalmalarından hoşnut olan kimselere tâbi olarak bu gücü âtil bırakırlar. Ancak bu ümmet için, menhece tam olarak tâbi olmadığı sürece zafer yoktur. Tehlike, daha önce de belirttiğim gibi, Allah yeryüzüne ve üzerinde bulunanlara varis olana kadar, bu davet sahasında sürekli söz konusu olacak bir durumdur.

Yukarıdaki büyük hadiste, gerçekten büyük bir fıkıh vardır. Zira insanlara ve mü'minlere, bu dinde evveliyatın (bu dine önce girmiş olmanın) önemini ortaya koymaktadır. İslâm'ın, imânın ve İslâm'ın rükünlerinin ilki, Allah'tan başka ilah olmadığına ve

Muhammed'in Allah'ın Resulü olduğuna şehadet etmektir. Ama imânın da şubeleri vardır.⁶⁷ İmânın birinci şubesi, imânın şubelerinin en büyüğü, en üstünü ve en yücesi olan, Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet bulunmadığı durumda, ondan daha aşağı derecede olanla meşgul olmak gereksizdir. Bu, bu dinin esasıdır. Ancak bu zamanda insanlar, "Lâ ilâhe illallah"ı Allah'ın Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'e indirdiği mânâsıyla bizzat anladıkları hâlde, bu cümle, hayatlarının bütün safhalarında hâkim olma işlevini yitirmiş durumdadır. Onlar, imânın bu şubesi bulunmadığı hâlde diğer birçok şubeyle meşgul olmaktadırlar. Bu hakikatleri bilen kimseler, ancak "bir vacibi (bilakis hayattaki en büyük vacibi) edâ etmekten kaçan" olarak nitelendirilebilir. Yerine getirmekten kaçtıkları bu vacip, "Allah'tan başka ilah yoktur" şehadetinin bütün mü'minler üzerinde hükmetmesidir.

Cihad farz olduğu halde, şayet insan cihaddan geri durup eziyet verici bir şeyi yoldan kaldırmakla meşgul olsa (bu da imândan bir şubedir), imânın bu şubesini gerçekleştiren veya bu itaatte bulunan kimseye, "Allah sana hayırla karşılık versin!" denemez. Tersine o, dinimize göre fasık, "Lâ ilâhe illallah"a ve Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)'in dinine yardımdan kaçan bir kimsedir. Öncelik konusuna çok dikkat etmek gerekir. Bu durum, yani önceliğe dikkat etmek, gayet aşikâr bir şekilde maalesef İslâm ülkelerinin istisnasız tamamında bütünüyle kaybolmuştur. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem)'in uyardığı gibi ben de kardeşlerimi uyarıyorum. Ebu Hureyre'den rivayet edildiğine göre Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

"Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: *Kim bana ve benim velime düşmanlık ederse şüphesiz Ben ona savaş ilân ederim. Kulum, kendisine farz kıldığım şeyden daha sevimli bir şeyle bana yaklaşmaz.*"⁶⁸

67. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "İman yetmiş - veya altmış - küsur şubedir. Onun en üstünü Allah'tan başka ilah olmadığına şehadet etmek, en düşüğü yolda eziyet veren bir şeyi kaldırmaktır. Hayâ da imandan bir şubedir." Müslim.

68. Buhari.

Farzlar ve ibadetler Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın farz kıldıklarıdır ve onların öncelik sıralaması; bize, hevâlarımıza, nefislerimize, dünyaya bağlanma durumumuza göre değil, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın sıraladığı şekildedir.

Öncelikli mesele, “Lâ ilâhe illallah”ın hükmetmesi iken, İslâm devletinin tesis edilmesi ve Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın şeriatının hâkim olması meselesi dururken başka taatlarla meşgul olmak doğru olmaz.

Bu konuda önemli noktalardan biri, devletin insanların önüne çıkardığı âlimlerin, bugün “Lâ ilâhe illallah”ın insanlara hükmediyor olmadığını, hükümetlerin bu büyük cümlenin hükmünü geçersizleştirdiklerini kesin bir şekilde biliyor olmalarıdır. Bununla birlikte o âlimler, büyük asıl ortada olmadığı hâlde insanlara çeşitli ibadetlerden bahsederek ve çeşitli meselelerde fetvalar vererek kendilerini kandırıyor, kendilerini ve insanları aldatıyorlar. Onlar, temel olmadan bina inşâ eden kimse gibidirler.

Bu fetva verenler, bu insanların ticaret mahkemelerine, ticarî anlaşmazlıkları ve ticarî problemleri çözmeye heyetlerine başvurduklarını ve verilen hükümlerin Allah'ın indirdiğine göre olmadığını bilmektedirler ki bu, ilim ehlinin bildiği şekilde İslâm milletinden çıkararak en büyük küfürdür.⁶⁹ Buna karşın bu âlimler bunlardan hiç bahsetmezler. Faiz ve bankalar... Sadık bir âlimin: “Bu faiz, büyük günahlardandır. Ülkemizde uygulanan bu faiz, Allah'tan başkasının teşrî ettiği bir kanundur: *‘Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah'ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşrî ettiler (bir şeriat kıldılar)?’*”⁷⁰ demesine imkân yoktur. Bununla birlikte onlar insanlara başka şeylerden bahsederek. Bu

69. Şenkî (*rahimehullahu*) şöyle demiştir: “Allah'ın, basiretlerini silip vahyin nurunu görmelerini engellediği kimseler dışında Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nin, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) vasıtasıyla koyduğu şeriata muhalif olarak, şeytanın velileri vasıtasıyla koyduğu kanunlara tâbi olanların küfür ve şirk içinde oldukları hususunda hiçbir şüphe yoktur.” (*Edvâu'l Beyan*, 4/83 - 84)

70. Şura, 21

bahsettikleri şeyler de, şüphe yok ki imânın şubelerindedir; ancak meselenin aslından uzak şubeler... Bu, peygamberlerin kendisi için gönderildiği ve insanlar arasında hükmetmek üzere kitapların kendisi için indirildiği büyük bir meseledir ki buna çok dikkat etmek gerekir.

Burada önemli meselelerden biri de emaneti zayıf eden ve kendilerine güvendikleri hususlarda ümmete ihanet eden bu insanlardan gençlerin uzaklaşmasıdır. Huzeyfe (*radiyallahu anhu*)’dan rivayet edilen bir hadiste O şöyle demiştir: “Rasulullah bana iki olaydan bahsetti. Bunlardan birini gördüm ve diğerini bekliyorum. O (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bize şöyle haber verdi: ‘Emanet insanların kalplerinin derinliklerine yerleşti, Kur’ân’dan ve sünnetten (emaneti) öğretiler.’ Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) bize onun kaldırılacağını haber verdi. Şöyle buyurdu: ‘İnsan bir kere uyur ve kalbinden emanet çekilip alınır, ondan belli belirsiz bir iz kalır. Sonra bir kere daha uyur, yine (kalbinden emanet) alınır; bu defa da ayağının üzerinde yuvarlandığın korun bıraktığı iz gibi bir eseri kalır. Sen onu içinde hiçbir şey olmadığı hâlde kabarık görürsün.’”⁷¹

İnsanlardan birçoğunu bir şey üzerinde olduğunu sanırsın. Zannedersin ki o emanet ehlidir ve sana Allah’ın rızasına göre fetva verecektir. Ancak onda hiçbir şey yoktur. Ayağının üzerinde yuvarlandığın kor gibi. Hadisin devamında Huzeyfe (*radiyallahu anhu*)’nun Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’den naklettiği şekilde: ‘Sonunda insanlar alış-veriş yaparlar da, neredeyse emaneti yerine getirecek bir kişi bile kalmaz. Hatta şöyle denir: “Filan oğulları içinde emin bir adam varmış.” Bir başka kişi için de: “Ne kadar akıllı, ne kadar zarif, ne kadar cesur bir kişi” denilir. Oysa kalbinde hardal tanesi kadar bile imân yoktur.”

Peygamberimiz (*sallallahu aleyhi ve sellem*)’e verilen nübüvvet mirasından yüklendikleri sorumluluğu yerine getiren emanet ehli ile, akademik diplomalar almış olan, kendi dinleri pahasına da olsa dünya

71. Muttefekun Aleyh

nimetlerini elde etmelerini sağlayacak vazifeler için dini benimseyen kimseleri ayırt etmek gerekir. (Allah ile birlikte hiçbir güç ve kuvvet yoktur).

Bu babda ele alınan mevzunun özü, velâ ve berâ (dostluk ve düşmanlık) meselesinde dikkat edilmesi gereken büyük sabiteler (sabit gerçekler) vardır. Bunların biri de, sistemlerin, velâ ve berâ meselesini sulandırmak ve insanları bu hususta yanıltmak amacıyla bütün güçlerini harcıyor olmalarıdır.

Bu sabitelerden bir diğeri, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın kerîm kitabında belirttiği gibi Yahudiler ve Hıristiyanların bizden asla razı olmayacakları gerçeğidir. Allah (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

*“Sen dinlerine uymadıkça, ne Yahudiler ve ne de Hıristiyanlar asla senden razı olmazlar.”*⁷²

Yine bu sabitelerden bir diğeri de ülkelerimizin işgal altında olduğu ve böyle bir durumda -imândan sonra- gerçekleştirilmesi gereken en önemli farzın, saldıran düşmanın def edilmesi olduğudur. Ülkelerimizin işgal altında olduğu gerçeği, onlar tarafından defalarca ifade edilmiştir, hâlleri de bu duruma şahidlik etmektedir. Emir Tallal bin Abdulaziz uluslararası bazı heyetleri kabulünde: “Biz Amerikan güçlerine ‘Ülkemizden çıkın!’ desek de çıkmazlar.” demişti. Bu, gerçekten net bir açıklamaydı.

Yine Katar Dış İşleri Bakanı şöyle demişti: “Eğer biz Amerika devletine ve Amerikan güçlerine Katar’dan çıkın desek: ‘Sizi haritadan sileriz.’ derler.” Ülkelerimiz kelimenin tam mânâsıyla işgal altındadır; insanlar ise ânın farzından uzak durarak birtakım ibadetler, nafileler ve taatlerle meşgul olmaya devam etmektedirler.

72. Bakara, 120

Şu noktalara odaklanmak gerek:

1- Çare Allah yolunda cihaddır.

2- Cihaddan geri duranları uyarmaktır.

3- Hicret ve Allah yolunda cihad, hakkın tesisi ve batılın geçersiz kılınması için birbirine bağlıdır.

Allah en iyi bilendir.

* * *

**AMERİKA VE İSRAİL'İN
MÜSLÜMANLAR ÜZERİNDEKİ EMELLERİ**

- İkinci Bölüm -

AMERİKANIN BİLÂD-I HAREMEYN PLANI

Hamd Allah'adır. Sonra yine hamd Allah'adır. Hamd, kulu ve Resulü'ne, hakkın gerçekleşmesi, batılın iptal olması için kılıç âyetini indiren Allah'adır. Hamd, *"Haram aylar çıkınca müşrikleri artık bulduğunuz yerde öldürün, onları yakalayıp hapsedin ve onlar için her gözetleme yerine oturun. Eğer tevbe eder, namazı kılar ve zekâtı da verirlerse, yollarını açın. Şüphesiz Allah çok bağışlayıcıdır, çok merhamet edicidir."*⁷³ ve *"Onlarla savaşın ki Allah onlara sizin ellerinizle azap etsin, onları rezil etsin, onlara karşı size yardım etsin, mü'min topluluğun gönüllerini ferahlatsın."*⁷⁴ buyuran Allah'adır.

Salât ve selâm, *"Ben kıyametten önce kılıçla gönderildim. Tâ ki bir tek olan ve ortağı bulunmayan Allahu Teâlâ'ya ibadet edilsin. Rızkım mızrağımın gölgesi altında kılınmıştır. Emrime karşı çıkan üzerine zillet ve küçüklük yazılmıştır. Her kim bir kavme benzerse artık o, onlardandır."*⁷⁵⁷⁶ ve *"Müşrikleri Arap Yarımadası'ndan çıkarın."*⁷⁷⁷⁸ buyuran nebimiz Muhammed üzerinedir.

73. Tevbe, 5

74. Tevbe, 14

75. İmam Ahmed rivayet etmiştir.

76. İbn-i Receb şöyle demiştir: "Yani Allah O'nu, hüccetle davet etmesinin ardından tevhidle kılıçla davet etmek üzere göndermiştir. Her kim Kur'an, hüccet ve beyanla tevhid davetine icabet etmeyecek olursa kılıçla davet edilir." (Peygamber (sallallahu aleyhi ve sellen)'in "Ben kıyametten önce kılıçla gönderildim." Kavlindeki İştimize Değer Hüküm)

77. Muttefekun Aleyh

78. Şeyh Bekir Ebu Zeyd şöyle demiştir: "Arap Yarımadası'nın sınırları, batıda Kalzem Denizi (Kalzem bu denizin kuzey tarafında bulunan bir şehirdir ve bu deniz Kızıldeniz ismiyle bilinir), güneyde Arap Denizi (Yemen Denizi de denir), doğuda Basra Körfezi şeklindedir. Arap Yarımadası bu üç yönde, adları geçen denizlerle çevrilidir ve bu sınırlarda muhaddisler, fakihler, tarihçiler ve coğrafyacılar arasında görüş birliği vardır. Arap Yarımadası'nın kuzey sınırı, Kızıldeniz'in doğu kıyısı hizasında bulunan Şam yakınları ve civarı (bugünkü Ürdün) ve Irak'a bağlı beldelerden Semavat sınırlarıdır. Ancak sınır olarak belirtilen bu bölgeler Arap Yarımadası'na dâhil değildir. (Arap

Müslümanların kanlarının aktığı; Filistin, Çeçenistan, Filipinler, Keşmir ve Sudan'da kanlarının heder olduğu, Irak'ta çocuklarımızın Amerikan işgali sebebiyle öldüğü bir zamandayız. Hıristiyanların geçtiğimiz yüzyılda İslâm âlemine harp açtıklarından beri yaralarımızın henüz sarılmadığı bir zamandayız. İngiltere ve Fransa arasında varılan ve İslâm âleminin küçük parçalar halinde pay edilmesi sonucunu doğuran Sykes-Picot⁷⁹ Antlaşması'nın neticesinde İslâm âlemini bugüne kadar Hıristiyanların uşakları yönetegelmişlerdir. Sykes-Picot Antlaşması'nın atmosferi, üzerimizde yeniden hâkim olmaktadır. Bu "Bush-Blair" Antlaşması'dır. Ne var ki, aynı sancak altında ve aynı gayeler için... Sancak Hıristiyanlık sancağı ve gaye Habib (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in ümmetini parçalayıp gabetmek.

Bush-Blair Antlaşması'nın teröre son vermek istediği iddia edilmektedir. Ancak sıradan insanlar dahi biliyor ki bu antlaşma İslâm'a son vermek istemektedir.⁸⁰ Buna rağmen, yöneticiler,

Yarımadası'nın Özellikleri, sayfa 35) İmam Hamûd bin Ukalâ eş-Şuaybî şöyle demiştir: "Ümmetin sözlerine güvenilen fakih ve âlimleri; Yahudi, Hıristiyan ve müşriklerin Arap Yarımadası'nda ne sürekli ne de geçici olarak ikamet etmelerinin caiz olmadığı üzerinde ittifak etmişlerdir. Bazı âlimler ise onların zaruri olarak üç gün ikamet etmelerini caiz görmüşlerdir. Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den gelen sahih hadislere ve sahabelerden (rıdvanullahi aleyhim) sabit olan eserlere dayanarak bir Müslümanın, onların ikâmet etmek üzere Arap Yarımadası'na girmelerine müsaade etmesi caiz değildir. (Kâfirlerden Yardım İstemenin Hükmü Hususunda Seçkin Bir Görüş; Yahudi, Hıristiyan ve Müşriklerin Arap Yarımadası'nda İkamet Etmelerinin Hükmü Bölümü)

79. Sykes-Picot Antlaşması: Birinci Dünya Savaşı devam ederken, Hicri 1334 yılında, Rusya'nın onayı ile İngiltere ve Fransa arasında, Osmanlı Devleti'nin parçalanması, Osmanlı'nın elindeki Suriye, Irak, Lübnan ve Filistin'in paylaşılması, buraların kontrolünün Fransa'ya diğer toprakların İngiliz hâkimiyetine verilmesi gayesiyle imzalanan gizli bir antlaşmadır. Bu antlaşma, antlaşmayı imzalayanların isimleriyle (Marc Sykes ve George Picot) anılmıştır.
80. Şeyh Yûsuf el-Iyeyri (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Kâfirler her ne zaman Müslümanları kandırsalar ve yaptıkları işlere, sakladıkları gerçek düşüncelerinin hilafına farklı isimler taksalar da bu, hakikati asla değiştirmemiş, Allah Hıristiyanların gizli düşüncelerini açığa çıkarmış; kalplerinde neyi sakladıklarını, gerçek savaşlarının İslâm'a karşı olduğunu Müslümanlara göstermiştir. Terörle mücadele, gerçek adalet, hürriyet düşmanlarıyla veya kötülerle ya da medeniyet düşmanlarıyla savaş söylemleri, ancak kalplerini dolduran saklı haç nefretini gizlemek için kullandıkları bir örtüdür. Kalplerinin nefretle dolması ve yegâne amaçlarının Allah'ın haber verdiği gerçek niyetlerini gerçekleştirme arzusu olması dolayısıyla, birinde Amerikan Başkanı Bush'un sabrı tükenmiş, niyetini daha fazla gizleyemeyerek 16 Eylül 2001'de (Hicri 28 Cemaziyelahir 1422'de) düzenlediği bir basın toplantısında 'This crusade, this war is going to take a long time'

sultanların mübarek âlimleri⁸¹ ve saray erkânına dayanarak söylev ve konuşmalarında, millet ve ümmete açık bir hıyanet içinde⁸², terörle -yani İslâm ve Müslümanlarla- savaşta Bush'u desteklediklerini üstüne basa basa söylemektedirler.

sözleriyle bunu açıkça ifade etmiştir. Allah onu kahretsin, bu sözlerinin tercümesi: “Bu haçlı savaşı, terörizme karşı yapılan bu savaş uzun zaman alacaktır.” Bunun örneklerinden bir diğeri de National Geographic dergisinde yayımlanan şu ifâdelerdir: “Terör operasyonlarını yapan kimselerin araştırılması için geniş vaktimiz yok. Bu operasyonların sorumluları New York ve Washington saldırılarını duydukları vakit gülen yüzlerle ortalığa dökülen herkestir. Yapmamız gereken, onlarla kendi beldelelerinde savaşmak, liderlerini öldürmek ve onları Hıristiyan olmaya mecbur etmektir.” (*Yeni Haçlı Savaşı'nın Hakikati*)

81. Haçlı Savaşı'mı haklı çıkaran, dahası Müslümanlara, Müslüman kardeşlerini öldürmeye katılmaları çağrısında bulunan bu fetvalardan belki de en tehlikelisi, Amerikan Dış İşleri Bakanlığı'nın, 19 Ekim 2001 tarihinde yayınlanan “Müslüman Âlimler Bin Ladin'in Amerika'ya Karşı Cihad Çağrısını Reddediyorlar” başlıklı beyânatında kendisinden övgüyle bahsettiği fetvadır. Bu beyânatta şöyle denmektedir: “27 Eylül'de Ortadoğu ve Kuzey Afrika'daki İslâm âlimlerinden altı tanesi şu şekilde bir fetva çıkarmışlardır: “Terör eylemlerinin bir fitne, yani topluma karşı yapılan bir saldırı olduğunun kabul edilmesi İslâm Şeriatı'nın gereğidir.” Bu âlimler; büyük âlim ve Katar'da bulunan “Sünnet ve Siret Meclisi”nin başkanı Şeyh Yusuf el-Kardavi, Mısır Devlet Meclis Başkanı'nın Birinci Vekili Kadı Tarık el-Büşra, Mısır'da Karşılaştırmalı Hukuk ve Şeriat Profesörü Doktor Muhammed el-Ava, Suriyeli İslâm Âlimi Doktor Heysem el-Hiyat, Mısırlı İslâm Âlimi Seyyid Fehmi Hüveydi, Kuzey Amerika Yüksek Meclisi Başkanı Şeyh Taha Cabir el-Ulvanî...” (Amerikan Dış İşleri Bakanlığı beyânatından nakledilmiştir.) Eş-Şarku'l Evsat gazetesi 8 Ekim 2001 tarihinde söz konusu fetvayı baştan sona yayınlamıştır. O fetvada şunlar söylenmektedir: “(...) Bu suçun gerçek failleri ile azmettirerek, finans sağlayarak ve yardım ederek buna iştirak edenler hakkında araştırma yapılmasının, hem kendileri hem de masum insanların can ve mallarını hiçe sayan benzerleri için caydırıcı olacak ve korku içindeki halkın güvenliğini sağlayacak uygun bir cezaya çarptırılmak üzere adil bir mahkemeye çıkarılmalarının gerektiği görüşündeyiz... Müslümanların bütün imkânlarıyla buna katılmaları vaciptir... Özetle Müslüman askerlerin doğru bir niyet taşımaları şartıyla, terör eylemlerinde buldukları veya teröristleri barındırıp onlara eğitim yapma ve ülkelerinden çıkma olanağı sağladıkları zannedilen kişilere karşı çıkabilecek muhtemel bir çatışmaya katılmalarında inşallah bir sakınca yoktur. Açıkladığımız şekilde, akıllarına gelen herhangi bir şüpheye yer bırakmamak üzere vatanları için...”
82. Washington Post gazetesi 28 Eylül 2001 Cuma günü Amerikalı yetkililerden, Suud hükümetinin, ülkelerinin her tarafına yayılmış olan, içlerinde hava kuvvetlerinin de yer aldığı Amerikan güçlerinin Afganistan'da Müslümanlara karşı girişilen askeri operasyonlara katılmasına müsaade etmeye karar verdiğini nakletmiştir. Gazete, bu duruma binaen Amerikan Savunma Bakanlığı'nın, komuta merkezini diğer bir körfez ülkesine taşıma fikrinden vazgeçtiğine de işaret etmiştir. Yine Suud rejiminin Dış İşleri Bakanı Suud el-Faysal, 26 Eylül 2001 Çarşamba günü, kendi devletinin üzerine düşen şeyleri yerine getireceğini, “terörle mücadele”nin sadece patlamaları gerçekleştirenleri tutuklamakla sınırlı kalmaması, bilakis teröristlere yardımcı olan alt birimleri de kapsaması gerektiğini açıkladı.

Yine, şu ânda Irak'a saldırmak için hâlihazırda yapılan hazırlıkların, aralarında Suriye, İran, Mısır ve Sudan'ın da olduğu bölgedeki devletler için hazırda bekletilen saldırılar silsilesinin sadece bir halkası olduğu âşikârdır. Ancak onların projelerinde asıl yoğunlaştıkları nokta Bilâd-ı Harameyn'i taksim ederek ondan aslan payını almaktır. Bunun, Bilâd-ı Harameyn üzerindeki nüfuzun altmış yıl önce Britanya'dan Birleşik Devletler'e geçmesinden beri süregelen eski bir stratejik hedef olduğu bilinmektedir. Ve Amerika, otuz yıl önce, 10 Ramazan Savaşı'nın⁸³ neticesinde başkanları Nikson'un açık açık Bilâd-ı Harameyn'e saldırmakla tehdit ettiği gün, bu hedefini gerçekleştirmeye kalkıştı. Allah'ın fazlı sayesinde o zaman bu mümkün olmadı. Ancak Amerika, İkinci Körfez Savaşı'nın başlangıcında Bilâd-ı Harameyn'in her yerine, özellikle de başkentin yakınına önemli ve ciddi askerî üsler inşa etti. Artık taksimden başka atacağı bir adım kalmamıştı. Bugün ise zamanın taksim için uygun olduğu ve onların nazarında vaktin geldiği ortaya çıktı. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!

İşin özü, Amerika'nın genel olarak bölge için hedefleri, özel olarak da Bilâd-ı Harameyn'in taksimi tutkusu, geçici, mevsimlik bir tutku değildir. Bu, Amerika'nın kurnaz siyaset nazariyesinden asla eksik olmayan stratejik bir hedeftir.

Peki, bölgedeki devletler, bu stratejik ve düşmanca hedeflere karşı ne hazırlamışlardır?

Onların, Haçlılara besledikleri dostluğun artırılmasından başka hiçbir şey hazırladıkları söylenemez. Buna bir de, mücahidlerle savaşmak, ümmeti uyarmaya ve kendilerini müdafaa etmeleri için uyandırmaya çalışan davetçileri ve sadık âlimleri baskı altına almak üzere düzenlenen Arap iç işleri bakanlarının toplantısını da ekleyin.

83. Hicri 1393 senesi. Bu, miladî 6 Ekim 1973 tarihine denk gelmektedir.

Bu yeni Haçlı hamlesinin hedeflerinden en önemlisi, Büyük İsrail Devleti ismiyle anılan devletin tesisi için yapılacak olan taksimden sonra havayı hazırlamak ve bölgeyi buna hazır hâle getirmektir. Öyle ki bu devletin sınırları, Irak ve Mısır'ın büyük bir bölümünü kapsıyor; Suriye, Lübnan ve Ürdün'ü bir baştan diğerine kat ediyor; bütünüyle Filistin'i ve Bilâd-ı Haremeyn'den de büyük bir parçayı içine alıyor.

Büyük İsrail'in amacı nedir?⁸⁴ Bölge ne tür bir yıkım ve felâket ile karşılaşacaktır? Filistin'de kardeşlerimize yapılanlar, erkek, kadın ve çocukların öldürülmesi, zindanlar, terör, evlerin yıkılması, tarlaların yerle bir edilmesi, fabrikaların yok edilmesi, sürekli endişe ve korku içinde, bir evi yıkıp kız çocuklarını öldüren, süt çocuklarını toprağa gömen roket veya bombalar, her lahza ölmü bekleyen insanlar... Yarın, Rabbimize ne cevap vereceğiz! İşte bunlar Siyonist Amerika'nın müttefikleri marifetiyle bölgenin diğer ülkelerinde tekrarlanmak istenen olayların sadece bir numunesidir.

Orada (Filistin'de) yaşananlar dirayetli bir erkeğin dayanamayacağı şeyler. Peki, evlatlarının önlerinde öldürüldüğünü gören zayıf annelerin hâli nasıl olacak!

Muhakkak ki biz Allah'a âitiz ve O'na dönücüleriz. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir! Allah'ım, ben Yahudilerin, Hıristiyanların ve onların etkisi altındaki hâin hükümdarların yaptığı fiillerden berîyim ve dine yardımdan geri duranların fiillerinden dolayı sana özür beyan ediyorum.

Büyük İsrail'in kurulması, bir yönüyle bölge ülkelerinin Yahudilere boyun eğmesi anlamına gelmektedir. Yahudilerin nasıl olduğunu sana bildiren nedir? Onlar Yaradan'a iftira atan bir

84. Yahudiler "Büyük İsrail" olarak adlandırdıkları devletin kurulmasını, ellerindeki Tevrat'ta bulunan ve İbrahim (*aleyhisselâm*)'a hitap eden şu âyete dayandırmaktadırlar: "Fırat nehrinden, Mısır'ın büyük nehrine kadar olan bu toprakları senin soyuna verdim." Tekvin, 12

topluluk iken yaratılanların durumunu sen düşün. Onlar peygamberleri öldürdüler, ahitleri bozdular. Allahu Teâlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“Onlar ne zaman bir antlaşma yaptılarsa, içlerinden birtakımı o antlaşmayı bozmadı mı? Zaten onların çoğu imân etmez.”⁸⁵

Onlar faiz erbabı, zina üstadı Yahudilerdir. Size ne dünya ne de dinden bir şey bırakmayacaklardır. Allahu Teâlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“Yoksa onların mülkten bir payları mı var? Eğer öyle olsaydı, insanlara ‘çekerdeğin sırtındaki küçücük bir tomurcuğu’ bile vermezlerdi.”⁸⁶

Onlar, insanların kendileri için köleler olduğunu, buna karşı çıkanın cezasının ölüm olduğunu söyleyen bir dine inanan Yahudilerdir. Allahu Teâlâ onlar hakkında şöyle buyurmuştur:

“Bu da onların, ‘Ümmilere (Yahudi olmayanlara) karşı (yaptıklarımızdan) bize vebal yoktur.’ demelerinden dolayıdır. Onlar, bile bile Allah’a karşı yalan söylerler.”⁸⁷

Bunlar, Yahudilerin bazı özellikleridir; onlardan sakının! Bunlar, Haçlı çizgisinin bazı vasıflarıdır; onlara karşı direnin!

Şimdi, kâfirlerin gücünün kırılmasının ve Müslüman beldelelerin kurtulmasının yolu nedir?

Bu soruya cevap vermek için Allah’ın peygamberi salih kul Şuayb (aleyhisselâm)’ın söylediklerini söylerim:

85. Bakara, 100

86. Nisa, 53

87. Al-i İmran, 75

“Ben sadece gücüm yettiğince (sizi) ıslah etmek istiyorum. Başarım ancak Allah'ın yardımı iledir. Ben sadece O'na tevekkül ettim ve sadece O'na yöneliyorum.”⁸⁸

Kâfirlerin gücünün kırılmasının yolu, Allah yolunda cihad etmektir. Nitekim Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

“Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstündür, cezası daha şiddetlidir.”⁸⁹

İlk olarak size, Allah'ın fazlını müjdeliyorum. Ümmet bugün Filistin'in ve geri kalan İslâm beldelerinin kurtulmasına yetecek muazzam bir enerjiye sahiptir. Ancak bu enerji zincirlenmiştir. Onun zincirlerinin kırılması için çalışmak gerek. Ve ümmete yardım va'd edilmiştir; ancak yardım geciktiğinde bunun asıl sebebi günahlarımız ve Allah'a (O'nun dinine) yardımdan geri durmamızdır.⁹⁰ Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

88. Hud, 88

89. Nisa, 84

90. Üstad Seyyid Kutub (*rahimehullah*) şöyle demektedir: “Zulme uğrayan ve sadece ‘Rabbimiz Allah’tır’ dedikleri için haksızlıkla yurtlarından çıkarılanlara yönelik zafer bazen gecikebilir. Ve bu gecikme Allah'ın dilediği bir hikmetten dolayıdır: Zafer bazen gecikebilir; çünkü mü'min ümmetin bünyesi henüz olgunlaşmamış, henüz gelişimini tamamlamamış, bütün enerjilerini henüz bir araya toplamamıştır. Bütün hücreler hazır hâle gelmemiş, içlerinde birikmiş kuvvet ve yeteneklerin en uç noktasının farkına varmaları için bir araya gelmemişlerdir. Ümmet böyle bir zamanda zafer nâil olacak olursa, uzun süre bu zaferi koruyacak güce sahip olmadığından onu çok çabuk yitirecektir. Zafer bazen gecikebilir. Tâ ki mü'min ümmet, gücünü son noktasına kadar harcasın, bütün birikimlerini sonuna kadar kullansın, elinde üstün ve değerli gördüğü bir şey bırakmasın ve bunları Allah yolunda kolay ve ucuzca harcamasın. Zafer bazen gecikebilir. Tâ ki mü'min ümmet gücünün son noktasını tecrübe etsin ve bu kuvvetin, Allah'ın yardımına dayanılmadığı sürece tek başına zaferi garanti etmeyeceğini idrak etsin. Zafer ancak, ümmet gücünü son noktasına kadar harcıyıp bundan sonrasını Allah'a bıraktıktan sonra Allah katından iner. Mü'min ümmet, zorluk çekerken, elem yaşarken, bütün gücünü harcarken, Allah'tan başka bir dayanak, zorluk anında O'ndan başka yönelinecek bir makam bulamaz iken ümmetin Allah'a olan bağı kuvvetlensin diye zafer bazen gecikebilir. Bu bağ, Allah zafer kazanılmasına izin verdiği zaman, zafer elde edildikten sonra ümmetin dosdoğru yol üzerinde istikamet bulması için ilk garantidir. Ümmet bu sayede azgınlaşmaz ve Allah'ın kendisine zafer vermesini sağlayan hak, adalet ve hayırdan ayrılmaz. Mü'min ümmet mücadelesinde, olanca gücünü ortaya koymasında, feda ettiği şeylerde bütünüyle Allah ve O'na davet için kendisini soyutlamaması yüzünden zafer bazen gecikebilir. O, ganimet elde etmek, kendisini himaye etmek veya düşman

“Eğer siz Allah’a (O’nun dinine) yardım ederseniz O da size yardım eder ve ayaklarınızı (dinde) sabit kılar.”⁹¹

Ümmete, Yahudilere karşı tekrar zafer vâdedilmiştir. Zira Rasullullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmaktadır:

“Müslümanlar Yahudilerle savaşım onları öldürmedikçe kıyamet kopmayacaktır. Hatta Yahudiler bir taş ve ağacın arkasına saklanırlar da taş veya ağaç: ‘Ey Müslüman! Ey Allah’ın kulu! O Yahudi arkamdadır. Gel de onu öldür.’ der. Ancak ğarkad hariç; çünkü o Yahudilerin ağaçlarındandır.”⁹²

Bu hadiste aynı zamanda, düşmanla yapılan mücadele- nin, ümmetin enerjisinin onlarca yıl hebâ olmasına sebep olan

karşısında kahramanlık gösterisinde bulunmak için savaşıyor olabilir. Ancak Allah cihadın, sadece kendisi için ve kendi yolunda olmasını, bunu kuşatan başka hislerden beri bulunmasını ister. Mü’min ümmetin savaş halinde olduğu kötülüğün içinde hayır kalıntıları bulunabileceği için de, zafer bazen gecikebilir. Allah kötülüğü katıksız hale getirmek için iyilikten tamamen soyutlamak ve sadece kötülüğü yok etmek ister. Ona iyilikten bir zerrenin dahi karışması halinde akıntı içinde iyiliği de helak etmek istemez. Mü’min ümmetin savaş halinde olduğu batılın sahte yüzü, insanlarca tamamen anlaşılmadığı için de zafer bazen gecikebilir. Bu durumda mü’minler batıla karşı galip gelseler bile batıl, yok olmasının gerekliliğine kanaat getirmemiş olan aldatılmış insanların içinden bazı yardımcıları bulabilir ve onun hakikati kendileri için açığa çıkmamış tertemiz insanların kalplerinde batılın kökleri bulunabilir. Allah ise insanlar için bütün çıplaklığıyla belli oluncaya kadar batılın varlığının devam etmesini sonra da hiç kimse üzülmeden ve arkasında hiçbir kalıntı bırakmadan yok olmasını ister. Ortamın henüz, mü’min ümmetin temsil ettiği hakkın, hayrın ve adaletin istikbali için uygun olmadığı için zafer bazen gecikebilir. Böyleyken mü’min ümmet zafer kazanacak olursa ortamdan kaynaklanan ve birlikte istikrar bulamayacağı bir muhalefetle karşılaşabilir. Böylece hakkın etrafındaki gönüller, zafer kazanan hakkın istikbali ve devamlılığı için hazır oluncaya kadar kavga devam edecektir. Bütün bunlar ve bunlar dışında Allah’ın bildiği sebepler dolayısıyla zafer gecikebilir. Sonunda Allah’ın imân edenleri savunması ve onlar için zaferi tahakkuk ettirmesiyle birlikte, fedakârlıklar ve elemeler de kat kat artabilir. Sebeplerinin yerine getirilip bedelinin ödenmesinden, etrafındaki havanın, zaferin istikbali ve devamlılığı için hazır hâle getirilmesinin ardından Allah zaferi elde etmek için müsaade ettiğinde kazanılan zaferin birtakım yükümlülük ve küllfetleri vardır. *‘Şüphesiz ki Allah, kendi dinine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz ki Allah, çok kuvvetlidir ve mutlak üstündür. Onlar öyle kimselerdir ki eğer kendilerine yeryüzünde iktidar versek, namazı dosdoğru kılar, zekâtı verir, iyiliği emreder ve kötülüğü yasaklarlar. Bütün işlerin akıbeti Allah’a âittir.’* Kendisine yardım edene yardım edeceğine dair Allah’ın verdiği söz; kesin, sağlam, gerçekleşecek ve değiştirilmez bir sözdür.” (Fî Zilâl, Hac Suresi’nin 40. ayetinin tefsiri)

91. Muhammed, 7

92. Müslim

demokratik oyunlar ve benzeri başka yollarla değil, ancak düşmanın yok edilmesi ve onunla savaşılması yoluyla sonuca ulaşacağı yönünde bir ikaz bulunmaktadır.⁹³

93. Şeyh Ebû Tallal el-Kâsimî, demokratik oyunlar ve parlamentolar hakkında şunları söylemektedir: “Şüphesiz biz biliyoruz ki, bugünkü sistemlerin tamamı ve Müslümanları yönetenler, İslâmî herhangi bir eğilimin kendi partisel ve parlamento oyunlarına katılmasına katienen İslâm’ı ve Müslümanları sevdiklerinden dolayı müsaade etmemişlerdir. Ancak bunun yapılmasında herkesin bildiği kirli bir amaç bulunmaktadır. Onların bu tuzağını ve oyununu akıllı insanlar fark etmiştir. Ancak bunun tehlikesi uzun zamandır devam etmektedir; çünkü İslâmî hareket bu tuzağın tehlikesine karşı uyanık değildir. Bu oyundan daha tehlikeli ve daha şaşırtıcı olan ise, İslâmî hareket ile laik sistemler arasında var olan hakikatin açık bir tenakuz (bu, itikadi boyutta, kavramlar boyutunda ve gerek siyasi, gerek iktisadi gerekse askeri her seviye ve her alandaki değerler boyutunda var olan bir tenakuzdur) olmasına ve bu tenakuzun sebebinin İslâmî hareketin izlediği menhec ile itikat ve kanaatlerine uygun olarak teşekkülü ve kendi kurallarını (bu İslâm’dır) uygulaması olmasına rağmen İslâmî hareketin demokrasi ve parlamento tuzağına bir korunma yöntemi olarak yaklaşmasıdır! İslâm, bu hâkim sistemlerin izlediği menhecle, kavramlarının ve davranışlarının kendisi vasıtasıyla teşekkül ettiği sistemle (ki bu laikliktir) uyuşamaz. Laiklik, İslâmî hareketle yaptığı mücadelesinde iki yöntemle dayanmaktadır. Aynı zamanda bunlar eski cahiliyenin ilk Müslümanlarla mücadele ederken kullandıkları yöntemlerdir. Bu yöntemler, ya vurularak tasfiye etmek ya da sistemlerinin ve müesseselerinin içine dâhil etmeye çalışmaktır. Tarih, cahiliyenin kuvvet kazandığı anda, İslâm ve Müslümanların kökünü kazıyaya çabaladığına şahidlik etmektedir. Çünkü cahiliye, kendi hâkimiyet ve sultasını korumak gayesiyle bu konuda hiç tereddüt göstermez. Zaaf içinde olması veya kendi menfaati için Müslümanlara ihtiyaç duyması sebebiyle bunu gerçekleştirmeye güç yetirememesi durumunda ise hile ve oyunlar kurmaya başlar. Parlamentoya giriş için imkân sunmaları, şüphesiz bu hile ve oyunlardan biridir. Duyulan ihtiyaç bittiği veya bu sistemler İslâm ve Müslümanları yok etmek için güç elde ettikleri anda gizlenen yüz çabucak açığa çıkacak ve bunun (parlamentonun) yerini zindan ve idam alacaktır. Allah’ın fazlıyla, bugün İslâmî hareket, fikir ve nüfuzunun her eve yayılması sayesinde Müslüman halkların vicdanlarını etkilemeye başlamış, bunun sonucunda bu sistemlerin İslâm’la uğraşması ve onu yok etmesi gayet zor bir mesele hâline gelmiştir. Buna, başta ekonomik bunalımlar olmak üzere çeşitli problemler neticesinde bu sistemlerin zayıflayarak yıkılmaya başladığını da eklersek bu şartlarda İslâm fikrinin ortadan kaldırılması, ancak bu sistemlerin yıkıntıları üzerinde gerçekleştirilebilecektir. Burada bu sistemler zorlanmakta ve İslâmî yok etmek hususunda hile ve oyunlara müracaat etmektedirler. Ama sessiz, kavgasız ve gürültüsüz bir yolla... Bu da, İslâm’ın, sistemin bekası üzerinde tehlike oluşturmamasına izin vermeyecek şekilde yeterli kadar sınırlar koyarak yavaş yavaş kendi kurumlarının içine dâhil edilmesi yoludur. Bu tiyatrodaki hedef İslâm’ın yok edilmesidir; onlar İslâm için hamaset sahiplerine zafer hissi vererek sınırlarını uyuşturuyorlar. Nerededir bu zafer?! Maalesef bu tecrübelerin neticesinde yaşanan trajik sonuçlara ve bunların çoğunun, Amerika’nın ve uşaklarının istihbarat teşkilatlarının proje ve icraatları sebebiyle olmasına rağmen, İslâm ülkelerinin birçoğunda bu oyun ortaya konmuş, bu tiyatro tekrarlanmıştır. Bunun en büyük örneği Türkiye ve Cezayir’dir. Ancak maalesef, İslâmî hareketin bazı müntesipleri bundan bir ders çıkarmamıştır. Bilakis, onlardan bazılarının, yasama meclisine girmenin İslâm’ın hâkimiyeti için yegâne doğru yol olduğunu beyân ettiklerini gördük.” (*Nidâu’l İslâm* dergisinden alınmıştır.)

AMERİKA GÜÇLÜ DEĞİLDİR!

Bu müjdelerden sonra size, bizim Allah yolunda cihad etmemize destek olan bazı olayları anlatacağım. Bunlar arasında, geçen yirmi yıl içinde Müslümanların zaferi ile neticelenen ve ümmetin evlatlarının özgüvenlerinin güçlenmesini sağlayan birtakım olay ve savaşlar vardır. Bunları, ümmetin Siyonist-Haçlı ittifakına karşı kendisini savunmak üzere harekete geçmesinin önemi sebebiyle anlatacağım.

Gerçekte İslâm ümmeti, İslâm hakkıyla yerine getirildiğinde, beşeriyetin en muazzam gücüdür! Geçmiş yüzyıllarda tarihin ispat ettiği şey budur! Bu muazzam güç, büyük olarak nitelenen devletlere karşı savaşmaya ve direnmeye yeterlidir!

Bundan önce size, büyük güçlerle savaş mevzuuyla bağlantılı bir hâdise aktaracağım. Siyerciler, Müsenna Eş-Şeybanî (*rahimehullah*)'ın, Farisîlerle savaşmak için yardım istemek üzere Medine'ye geldiğini zikretmişlerdir. Halife Ömer (*radiyallahu anhu*) üç gün boyunca insanları buna davet etti; ancak kimse icabet etmedi. Hz. Ömer insanların kafalarında, büyük bir güce karşı savaşma konusunda bir soru işaretinin olduğunu anladı ve içlerindeki şüpheleri gidermek için Müsenna'ya, Farisîlere karşı Allah'ın nasip ettiği fetihleri anlatmasını emretti. Müsenna konuştu ve böylece insanları harekete geçirdi. Onun söylediklerinden biri şuydu: “Ey insanlar! Bu durum gözlerinizde büyümesin. Çünkü biz Farisîleri ezdik, onlara üstün geldik, onları ikiye böldük, onlardan almak istediklerimize nâil olduk, aramızdan cesaretle onlara karşı çıkanlar oldu. İnşallah bundan sonra, bunun devamı da gelecektir.” Böylece insanların duyguları coştı. Ebu Ubeyde es-Sekafi ayağa

kalktı. Halife, sancağı ona verdi ve oradaki topluluk (*radıyallahu anhum*) onu takip etti.⁹⁴

Ve ben de onun gibi söylüyorum:

Ey insanlar! Bu durum gözlerinizde büyümesin. Amerika'nın ve ordusunun durumu gözlerinizde büyümesin. Vallahi biz onlara defalarca darbeler indirdik. Onları tekrar tekrar bozguna uğrattık. Onlar, yüz yüze gelindiğinde insanların en korkağıdır. Düşmanımız Amerika'ya karşı yaptığımız müdafaa ve savaşlar bize açıkça gösterdi ki onlar, sahip oldukları dev propaganda araçları sebebiyle, temelde psikolojik savaşa ve korktuklarından dolayı da yoğun hava bombardımanına dayanırlar. Bu özellikleri onların zayıf noktalarını ortaya koyar ki, bunlar korkaklık ve onlarda savaş ruhunun bulunmamasıdır. Zaman sıkıntımız olmasa idi size bunlardan, Tora Bora ve Afganistan'da onlarla yaptığımız savaşta gerçekleşen inanılması zor şeylerden bahsederdim. Allah'tan uygun bir vakit vererek bunları ayrıntısı ile anlatmamı nasip etmesini dilerim.⁹⁵

94. *El-Kamil Fî't Tarih*, 2/432, 433

95. Şeyh Usame, Tora Bora'da neler yaşandığını şöyle anlatmıştır: "...İmânın, ilkeler üzerinde sabit durmak sayesinde, şer ehlinin bütün maddi kuvvetlerine karşı, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın fazlıyla zafer kazandığı bu büyük savaş... Ben, bir taraftan korkaklıklarının, diğer taraftan da kanlarını kurutan hendek faaliyetinin boyutunu göstermesi için, bu büyük savaştan bir bölüm anlatacağım. Bizim sayımız üç yüze varıyordu. Bir milkareyi geçmeyen bir alanda dağılan yüz hendek kazmıştık. Bombaların, çok sayıda insanı öldürmesinin önüne geçebilmek için ortalama her üç kardeş için bir hendek vardı. Mevzilerimiz, hicri 20 Recep 1422 (miladi 7 Ekim 2001)'nin ilk saatlerinden itibaren Amerikan saldırısına maruz kaldı ve bombalandı. Bu bombalama, aralıklarla Ramazan'ın ortalarına kadar sürdü. Bundan sonra 17 Ramazan sabahının erken saatlerinde, özellikle de Amerika komutasının, aralarında Abdulfakir ve kardeşim Mücahid Doktor Eymen ez-Zevahiri'nin de bulunduğu bazı El-Kaide komutanlarının Tora Bora'da olduğundan emin olmasının ardından çok şiddetli bir bombardıman başladı. Bir saat süresince bombalama yapıldı. Gece ve gündüz üzerimizde savaş uçaklarının bulunmadığı bir saniye dahi geçmedi; öyle ki Amerikan Savunma Bakanlığı komuta merkezi, beraberlerindeki bütün müttefik güçlerle, zamanının tamamını bu küçük alanın havaya uçurulup yerle bir edilerek ortadan kaldırılması işine adadı. Uçaklar özellikle Afganistan'daki temel mühimmatlarını taşımalarının ardından ateşlerini üzerimize boşaltıyorlardı. Amerikan kuvvetleri bize akıllı bombalar, binlerce ritl (bir Mısır ritli yaklaşık 450 kg.dır (mütercim) ağırlığında bombalar, misket bombaları ve mağaraları yerle bir eden bombalar atıyorlardı. Bu uçaklar, iki saatten fazla üzerimizde kalıp her defasında yirmi ile otuz arasında bomba atabilen B52 gibi bombardıman uçakları ile

İlk olarak, bazı büyük güçlerin mücahidlerin eliyle bozguna uğramalarından bahsedeceğim:

1- Size, Eski Sovyetler Birliği'nin, Allah'ın fazlıyla ve Afgan evlatlarının eliyle bozguna uğratılmasını hatırlatırım. Bu öyle bir bozgundu ki, etkisi, bu yıkıcı savaştan on yıl sonra görüldü.⁹⁶

2- Yine Rusların Çeçen beldelerindeki hezimetini... Mücahidler fedakârlığın en güzel örneklerini sergilediler. Çeçen mücahidler

geceleri yan taraftan büyük patlayıcılar ve yeni icat bombalar atan LC 130'lardı. Her yönden kuşatılmış ve bir de kesintisiz on beş gün boyunca bizimle savaşmaya ittikleri, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın fazlıyla her gün tamamını bertaraf ettiğimiz, her defasında hezimete uğratıp ölü ve yaralılarını taşıyarak gerisin geriye gönderdiğimiz münafık kuvvetlerce sarılmış olan bu küçük toprak parçası üzerinde, daha önce benzeri görülmemiş ağır bombardımanlara ve insanları korkutmaya yönelik propagandalara rağmen; evet bütün bunlara rağmen Amerikan kuvvetleri bizim bulunduğumuz yere gelmeye cesaret edemedi. Onların ödeklilikleri, korkaklıkları ve ne kadar kuvvetli olduklarına dair uydurdukları masallardaki yalanlarını bundan daha net başka hangi şey gösterir? Savaşın özeti, mücahidlerden küçük bir grubun; bir milkare alandaki hendeklerinde, sıfırın altında on dereceyi bulan bir havada bekleyen üç yüz mücahidin, üzerine bütün kuvvetleriyle varan dünya şer ittifakı için büyük ve hızlı bir bozgun. Ve savaşın neticesinde bizim kaybımız hendeklerin dışında yaklaşık yüzde altı -Allah'tan şehadetlerini kabul etmesini dileriz- hendeklerde ise elhamdülillah yüzde ikidir." (Şeyh'in Irak halkına yazdığı birinci mektuptan alınmıştır.)

96. Şeyh Abdullah Azzam Sovyetler Birliği'ne karşı yapılan Afgan cihadı tecrübesi hakkında şunları söylemiştir: "Bu delil önünüzdedir. Yeryüzündeki en büyük kuvvetin karşısında yeryüzündeki Müslüman halkların en zayıfı... Bu halk kesintisiz on senedir ezici bir savaşın, bir ân bile ara vermeyen sürekli bir kıtalin içindedir. Şüphesiz on seneyi aşkın bir süredir devam eden bu savaş tamamıyla Kâbe'nin tavaf edilmesine benziyor. Zira nasıl ki Kâbe'nin tavaf edilmesi seneler boyunca bir lahza dahi olsa kesintiye uğramadan devam etmiştir, bunun gibi Afganistan'daki cihad da bir lahza olsun kesintiye uğramamıştır. Bununla birlikte Rusya; Almanya, Fransa veya Britanya'ya karşı savaş açarsa ne kadar durabileceklerdi? Rusya'nın karşısında bir hafta dayanabilirler miydi? Bu halk ise Rablerine dayanarak, tevekkül ederek ve kitaplarına bağlı kalarak Rusya'nın karşısında durdu. Sadece Yaradan'dan beklenti içinde başı dimdik durdu. Yaradanından başkasının önünde baş eğmedi, boyun bükmedi. Yaradan'dan başkası için küçülmedi. İslâm'ın bütün dünyadan daha kuvvetli olduğunu, dünya üzerindeki en izzetli insanların Müslümanlar olduğunu bütün dünyaya ispat etti. Ey kardeşlerim! Bu canlı misali, bu muhteşem tecrübeyi, Hindukuş'un zirvelerinde, Süleyman Dağları'nın eteklerinde, Hari Rod, Helmend ve Ceyhun'un sularında yapılan bu muazzam savaşları gördüğümde, vallahi neredeyse hiç kimse bunların yeryüzünde yaşandığına inanmıyordu. İnsanlar bunun, kalplerin ulaştığı, ancak gerçeklikten uzak, bir çeşit hayâl olduğunu zannediyorlardı... Artık inatçı (ümmet) harekete geçti ve bu hareketin durdurulması imkânsız. Amerika'nın hiçbir gücü yok; Güvenlik Kurulu'nun ve Batı'nın da... Hiç kimsenin gücü yok. Milletleri, mermi vızıltısı, fıskıran sıcak kan, yol boyunca uzanmış yatan şehidler ve yaralılar gibi hiçbir şey uyandıramaz." (*Zaferin Müjdeleri*)

ile Arap ve Ensar kardeşleri, Rusların kibirlerini kırıp onları ardarda kayıplara uğrattılar. Böylece Ruslar birinci savaştan sonra bozguna uğrayıp geri çekildiler.

Daha sonra, Amerika'nın desteğiyle bir kez daha döndüler. Küçük bir mü'min topluluk bugüne kadar onlara ciddi kayıplar yaşatmaya devam ediyor. Allah'tan onlara sebat ve zafer vermesini diliyoruz.⁹⁷

3- Amerikan kuvvetlerinin, hicrî 1402 yılında, Beni İsrail'in onları Lübnan'a çektiklerinde yaşadıkları hezimet... Lübnan direnişi, Amerikan kuvvetlerinin (Marinezlerin) Beyrut'taki merkeze patlayıcı yüklü bir kamyon takdim etti. Böylece 240'ın üzerinde Amerikan askeri ölerek cehenneme yollandılar. O ne kötü bir varış yeridir!⁹⁸

4- İkinci Körfez Savaşı'ndan sonra Amerikan askerleri Somali'ye girerek orada 13.000 Müslüman evladını öldürdüler. Güç ve kuvvet ancak Allah ile birlikte! O zaman, Afgan Araplar içinden İslâm aslanları koşarak kardeşleriyle birlikte onlara karşı koyup Amerikan askerlerinin kibirlerini çamura buladılar.

97. Şeyh Ebû Ömer es-Seyf, Çeçen mücahidlerin, inancsız Ruslara karşı yaptıkları son savaşta kazandıkları başarılarından şöyle söz etmektedir: "Çeçenistan'da mücahid kardeşleriniz Allahu Teâlâ'nın fazlıyla Rus kuvvetlerine asker ve teçhizat bakımından büyük kayıplar verdirmeyi başarmışlardır. Rus Asker Anneleri Derneği, öldürülen Rus asker sayısının 11.500'e vardığını duyurdu. Rus siyasetçilerden biri ise sayının bundan da fazla olduğunu açıkladı." (Şeyhin hicri 1423 Zilhicce ayında yayımlanan "İslâm Ümmeti'nin Durumu ve Kayıp Terörizm" adlı makalesinden alınmıştır.)

98. Miladi 23 Teşrinievvel 1983'te patlayıcı yüklü bir kamyon, Beyrut Ulusal Havaalanı yakınlarında bulunan Amerikan deniz piyadelerinin (marinez) karargâhına girdi. Meydana gelen patlamada marinezlerden 240 tanesi öldü. Marinezlerden biri olan Bob Jordan, şahid olduğu bu patlamanın etkisini anlatırken şunları söyledi: "Gördüğüm şey bana, Amerika Washington'daki Helen Yanardağı'nın infilakını hatırlattı. Gri bir toz, gözün görebildiği her şeyi kaplamıştı. Gözün görebildiği her şey gri bir renk almıştı. Yıkıntılar arasından ağaç dalları açıkça görülebiliyordu. Askeri teçhizat parçaları hurma dallarına asılı kalmıştı. Beyrut Ulusal Havaalanı'nın kulesini görebiliyorduk. Patlamadan önce ise oranın, şimdi bir kat yüksekliğinde bir enkaz haline gelen marinezin büyük, hayır, muazzam karargâhı sebebiyle oranın görülebilmesi imkânsızdı. Dikkatle baktığımda, ağaç dalları zannettiğim şeylerden kırmızı bir şeyin aktığını fark ettim; meğer dallar marinez cesetleriymiş." (Hicri 23.12.1421 tarihinde El-Cezire kanalında yayınlanan "Lübnan Savaşı" programından alınmıştır.)

Onlardan bir kısmını öldürdüler, tanklarını tahrip ettiler ve bazı uçaklarını düşürdüler. Böylece Amerika ve müttefikleri, karanlık bir gecede birbirlerini umursamadan oradan kaçtı. Hamd ve şükür Allah'a âittir.⁹⁹

5- Aynı zaman dilimi içinde cihadın gençleri, Amerika'ya karşı Aden'de bomba paketleri hazırlayıp patlattılar. Yine korkaklar topluluğunun yapabildiği tek şey, yirmi dört saat dolmadan oradan kaçmak oldu.

6- Hicrî 1415 yılında Riyad'da bir patlama gerçekleşti ve bu sebeple dört Amerikalı öldü. Bu eylem, bölge ülkeleri gençlerinin, Yahudileri desteklemesi ve Bilâd-ı Hameyn'i işgali ile ilgili Amerikan siyasetine itirazlarını gösteren açık bir mesajdı.

7- Bunu takip eden yıl Hobar'da başka bir patlama daha oldu ve bunun sonucunda 19 Amerikalı öldü, 400'den fazlası da yaralandı. Bu olaydan sonra Amerikalılar büyük karargâhlarını şehir merkezlerinden çöldeki üslere taşımak zorunda kaldı.¹⁰⁰

8- Bundan sonra hicrî 1418 yılında mücahidler, Yahudilere yardımını kesmesi ve Bilâd-ı Hameyn'i terk etmesi konusunda Amerika'yı açıkça tehdit ettiler. Fakat düşman, bu uyarıyı reddetti. Mücahidler de Allah'ın fazlıyla, onlara Doğu Afrika'da iki büyük darbe indirme imkânı buldu.¹⁰¹

99. Şeyh Usame bin Ladin şunları söylemiştir: "Biz, Somali'de cihad eden kardeşlerimizin anlattıklarından bize ulaşan haberlere dayanarak Amerika'nın Rusya'dan çok daha zayıf bir durumda olduğuna inanıyoruz. Onlar Amerikan ordusunun muazzam derecede zayıf ve korkak olduğunu görmüşlerdir. Bir gecede onlardan sekseni öldürüldükten sonra, dünyayı dolduran 'yeni dünya düzeni' yaygarasının ardından karanlık bir gecede hiçbir şeyi umursamadan kaçıp gittiler. (El-Cezire kanalıyla yapılan ve hicri 1418'de yayınlanan bir röportajdan alınmıştır.)

100. Miladî 10 Ekim 2001'de Amerika Dışı Basın Programları Bürosu tarafından yayınlanan "Terörizme Karşı Mücadelede Meydana Gelen Olaylar Zinciri Hakikatlerinin İzahı" başlıklı bir raporda şunlar geçmektedir: "25 Haziran 1996: Bomba yüklü kamyon patlatıldı ve Suudi Arabistan'ın Hobar şehrindeki Amerikan kuvvetlerine ait bir kışla vuruldu. Bu saldırı 19 Amerikan askerinin ölmesine yol açtı."

101. Amerika Dışı Basın Programları Bürosu tarafından yayınlanan ve daha önce işaret edilen raporda şu cümleler yer almıştır: "Ağustos 1998: Usame bin Ladin'le bağlantılı olan intihar eylemcileri, bomba yüklü kamyonlarla Kenya'nın Nairobi ve Tanzanya'nın

9, Bunun ardından Amerika bir kez daha uyarıldı; ama dinlemedi. Sonra Allah, mücahidleri büyük bir istişhadî amel yapmaya muvaffık kıldı. Böylece Aden’de bulunan Amerikan destroyeri “Cool” yok edildi. Bu, Amerikan ordusunun suratına patlatılan bir tokattı. Bu operasyon, diğer bölge devletlerinde olduğu gibi Yemen hükümeti uşaklarınca aydınlatılmıştır.¹⁰²

Sonra mücahidler, Beyaz Saray’daki siyah mücrimler çetesinin, gerçeği olduğundan farklı aktardığını; liderlerinin (kendisine uyulan ahmağın) bizim, kendilerinin hayat tarzlarını çekemediğimiz gibi yalanlar uydurduğunu görünce, (ki bizim onları vurmamızın asrın Firavun’u tarafından gizlenen asıl sebebi, onların İslâm âleminde, bilhassa Filistin’de ve Irak’ta bize zulmetmeleri ve Bilâd-ı Harameyn’i işgal etmeleridir), işte mücahidler bunu görünce, onları şaşkına çevirmeye, savaşı ülkelerinin ortasına, kendi evlerine taşıma planları yapmaya karar verdiler.

Hicrî 23 Cumadessani 1422 (Miladî 11 Eylül 2001) tarihi mübarek Çarşamba günü, Siyonist-Amerika ittifakı, mübarek Aksa’nın şehrinde, Amerikan uçaklarıyla ve tanklarıyla ve Yahudilerin elleriyle, evlatlarımızı ve ailelerimizi kırıp geçiriyordu. Irak’ta evlatlarımız, zalim Amerika ve uşaklarının kuşatmasından sonra verdikleri sözü yerine getiriyorlar, şehid oluyorlardı. Buna mukabil İslâm âlemi İslâm’ı hakkıyla uygulamaktan çok uzakta hayat sürüyordu. Müslümanlar tarafında durum -Allah’ın rahmet ettikleri hariç- yenilgi, umutsuzluk, erteleyip durma iken; Siyonist-Amerika ittifakı tarafında ise durum, zulüm, gurur ve

Darüsselâm kentinde iki Amerikan elçiliğine saldırdılar. Bu iki saldırı Kenya’da 213 kişinin ölümü, binlerce kişinin yaralanması ve Tanzanya’da 11 kişinin ölümü ile sonuçlandı. Şubat 2001’deki iki operasyonu gerçekleştirenlerin yargılanması sırasında yapılan şahidlikler, Bin Ladin’in ve onun terör örgütü El-Kaide’nin, 1993’ün sonlarında ya da 1994’ün başlarında Sudan’ın Hartum kentindeki bir kaynaktan kitle imha silahları temin etme gayretlerine yeni bir ışık tutmuştur.”

102. Amerika Dışı Basın Programları Bürosu tarafından yayınlanan ve daha önce işaret edilen raporda şu cümleler yer almıştır: “Ekim 2000: Ladin’le bağlantılı teröristler, Yemen’in Aden limanındaki Amerikan Deniz Kuvvetleri’ne ait “USS Cool” destroyesine saldırmışlardır. Bu saldırı sonucunda, destroyer mürettebatından 17 kişi ölmüş, 42 kişi yaralanmıştır.”

düşmanlıktan ibaretti. Âm ve Sâam halkı umursamaz bir sapıklık ve heder eden azgınlık içindeydi; insanlara yüksekte bakar, yeryüzünde böbürlenerek yürür, kimseyi önemsemez, kendisini ulaşılmaz zannederdi. Onlara üçüncü hüzm atılmıştı. Nedir hüzmün üçüncüsü? Saçları dağıldığı, ayakları tozlandığı ve her yerden kovuldukları zaman...

“Şüphesiz onlar Rablerine imân etmiş gençlerdi, biz de onların hidayetlerini artırmıştık.”¹⁰³

Allah onları akide üzerinde sabit kıldı ve kalplerine imânı yazdı. Onlar, Allah yolunda kınayıcının kınamasından korkmazlar. Allahu Teâlâ'nın katında olanı arzularlar. Zıyan içinde uyumayı gönülleri kabullenmez. Hayat suyu akıtırlar; yaşantı suyu akıtmazlar. Böylece, cesurca ve insanlığın bir benzerini görmediği güzellikteki bir operasyonda düşman uçaklarıyla saldırıp Amerikan putlarını yerle bir ettiler. Savunma Bakanlığını yüreğinin içinde, Amerikan ekonomisini kalbinin en derinliklerinde vurdular. Amerika'nın burnunu zorla toprağa sürttüler. Amerika'nın kibrini çamura buladılar. New York'un iki kulesi yıkıldı.¹⁰⁴ Bu yıkımla, büyük ve muhteşem olan (!) yıkılıp gitti.

Büyük Amerikan efsanesi yıkıldı!

Demokrasi efsanesi yıkıldı!

İnsanlar Amerika'nın aşağılanmışlar içinde olduğunu anladı!

103. Kehf, 13

104. Amerika Dışı Basın Programları Bürosu tarafından yayınlanan ve daha önce işaret edilen raporda şunlar geçmektedir: “11 Eylül 2001: Teröristler dört Amerikan yolcu uçağını kaçırdılar. Onlardan ikisi New York'taki Dünya Ticaret Merkezi kulelerine dalarak 6000 civarında sivilin ölümüne yol açtı. Kurbanlar arasında Birleşik Devletler dışında seksen ülke vatandaşı da bulunmaktaydı. Üçüncü uçağın çarpması sonucu, başkent Washington'daki Pentagon binası yıkıldı. Bunu sonucunda 180 civarında kişi öldü. Kaçırılan üçüncü uçağa gelince, o Pensilvanya'da düşürüldü ve içinde bulunan 38 yolcunun ve yedi kişilik uçuş ekibinin tamamı öldü. Olayları takiben yapılan incelemeler sonucunda, bu dört uçağı kaçıran kişilerle Usame bin Ladin arasında bağlantı olduğu ortaya çıktı.”

Hürriyet ülkesi efsanesi yıkıldı!

Amerikan halkının güven içinde yaşadığı efsanesi yıkıldı!

CIA efsanesi yıkıldı!¹⁰⁵

Hamd ve şükür Allah'a âittir.

New York ve Washington gazvelerinin önemli sonuçlarından biri, Haçlılar ile Müslümanlar arasındaki mücadele gerçeğini açığa çıkarması ve Haçlıların bize olan gizli düşmanlıklarının ne kadar büyük olduğunu göstermesidir. Ne zaman ki bu iki gazve gerçekleşti ve koyun, Amerikan kurduna dokundu; onun sevimsiz suratı ortaya çıktı. İslâm âlemi uykusundan uyandı, Müslümanlar Allah için velâ ve berâ akidesinin önemini idrak etti; Allah'ın izniyle raşid halifeliğin tesis edilmesi için, Müslümanların kelime-i tevhid etrafında birleşmesi yolunda büyük bir adım sayılan ara- larındaki imân kardeşliği ruhu güçlendi. Ve insanlar Amerika'nın, bu zalim gücün vurulmasının, aşağılanmasının, rezil olmasının ve kahrolmasının mümkün olduğunu apaçık gördüler.

Amerikan halkının çoğunluğu, Filistin davası gerçeğinin ve Manhattan'da başlarına gelenin, zalim hükümetlerinin siyaseti sebebiyle olduğunun ilk defa farkına vardı.

105. Amerikan Merkezi İstihbarat Teşkilatı Operasyonlar Birimi başkanı olan James Bafet, 11 Eylül saldırılarının önlenmesinin mümkün olmadığını kesin olarak belirtti. O, Washington'da verdiği bir konferansta şunları söyledi: "Bana sık sık: 'Bu korkunç saldırıların önlenmesi mümkün olmadı mı?' sorusunu soruyorlar. İstihbarat henüz beni ikna edecek düzeye ulaşmamıştı. O gün bu olayları bilememem sebebiyle bu sorunun cevabı ne yazık ki 'Hayır'dır.'" Merkezi İstihbarat Teşkilatı operasyonlardan sorumlu müdür vekili, bu açıklamaya şunları ekledi: "Gerçek, bizim - bizim ve hükümetin - onca uğraşımıza rağmen, bu gizli planları açık bir şekilde ortaya koyacak asıl bilgilere 'Kim, nerede, nasıl ve ne zaman?' sorularının cevaplarına ulaşamamış olmamızdır." (Hicri 21/11/1423 tarihinde El-Cezire kanalında yayınlanan bir haberden aktarılmıştır. Amerikan Temsilciler Meclisi, İstihbarat Kurulu, Terör ve İç Güvenlik Komisyonu Başkanı, Temsilci Sakesby Shambles: "Bu saldırılar, istihbarat teşkilatları için büyük bir başarısızlık örneğidir." demiş ve sonra şu sözlerle üzüntüsünü ifade etmiştir: "11 Eylül'den sonra El-Kaide'nin elemanlarının faaliyetlerini, Avrupa, Afrika, Ortadoğu'da ve Güneydoğu Asya'da büyük bir rahatlık ve özgürlük içinde yürüttüklerini açığa çıkardık. Aslında, açığa çıkarılan şey stratejik zaafaların var olduğudur." (Hicri 28/06/1423 tarihinde El-Cezire kanalında yayınlanan bir haberden aktarılmıştır.)

Özetle Amerika muazzam bir askerî güce, geniş bir ekonomiye sahip büyük bir devlettir; ama bütün bunlar kırılğan bir temel üzerindedir. Bu kırılğan temelin hedef alınması ve bu temeldeki en belirgin zaaf noktalarına odaklanması mümkündür. Bu noktaların yüzde biri vurulduğunda, Allah'ın izniyle, Amerika sersemleyecek, içine kapanacak ve dünya liderliğini ve zulmünü bırakacaktır.

İslâm gençlerinden küçük bir grup, büyük güçler olarak adlandırılan devletlere karşı mukavemet ve savaşıma kudretinin bulunduğunu insanlara kanıtlamaları sonucunda, devletler arasında bir ittifak bulunmasına rağmen, dinlerini müdafaa etmeye ve ümmetlerinin davalarına hükümetlerden ve İslâm âlemindeki elli küsur ülkenin halklarından daha fazla yarar sağlamaya güç yetirebildiler. Çünkü onlar, Allah'ın dinine yardım etmek için yöntem olarak cihadı benimsemişlerdi. Ebu Hilâle şöyle demiştir:

*“Zaferin sebepleri vardır mağlubiyetin de
Kazanan her grup mirasçısıdır ebediliğe
Yücelten yollar türlü türlüdür, ama
Bunların en kısası yayılan kanı akıtandır iki tarafında.”*

Bu kahraman gençlerin benzerleri ümmet içinde -Allah'ın fazlıyla- pek çoktur; ancak onlar özgür değiller. Allah yolunda cihada çıkabilmeleri için bağlarını çözmelerine hep birlikte yardımcı olmamız gerekmektedir. Çünkü cihad, bu ümmetin izzet ve emniyetinin tek yoludur.

Ümmetin gençleri ile onların cihada çıkmaları arasındaki bağ ve engeller çoktur; ancak biz onların en önemlilerinden bahsedeceğiz. Burada size, Sahihayn'da geçen bir hadisi hatırlatırım. Kim bu hadise uyarıya doğru yolu bulur, kim ondan saparsa helâk olur. Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur:

“Sizden öncekiler ancak şu sebepten helak olmuşlardır: İçlerinde soylu bir kimse hırsızlık yaptığı zaman onu bırakırlar; zayıf bir kimse hırsızlık yaptığı anda ise onun üzerinde had uygularlardı.”¹⁰⁶¹⁰⁷

İbret alın ey basiret sahipleri! İşte bu helâk olmamızın sebeplerinden biridir. Güç ve kuvvet ancak Allah ile birliktedir!

Aynı zamanda size, akılların körlere tâbiyyetinden kurtulması için Halid (*radıyallahu anhu*)’nun İslâm’a giriş kıssasını hatırlatırım. Gecikmeli olarak İslâm’a girmesinden sonra ona: “Aklın neredeydi ey Halid! Yirmi sene boyunca önünde duran nübüvvet nurunu görmedin mi?” denmişti de o: “Bizim önümüzde öyle adamlar vardı ki biz onların akıllarını dağlar gibi görüyorduk.” diye cevap vermişti.

İmam Ahmed (*rahimehullah*) şöyle demiştir: “Kişinin dinde başkalarını taklid etmesi fıkhnın azlığındandır.”¹⁰⁸

İçinde bulunduğumuz asırda bu bağ ve engellerin öncelikli olanları yöneticiler, yalana şahidlik eden kötü âlimler, saray erkânı, kiralık kalemler ve benzerleridir.

Yöneticilerin acziyet ve hıyanetleri hakkında insanlar ittifak etmişlerdir. Bütün bunlara rağmen, yine de insanlardan ellerini bu yöneticilerin elleri üzerine koymalarını isteyenlere deriz ki: “Halk ne zaman elini bu yöneticilerin ellerinden çekti ki onlara ellerini yine uzatmaları konusunda nasihat edilsin?” Böyle bir şey yaşanmadı. Sonuç gördüğümüz gibi, kâfirlerin üzerimizdeki hâkimiyeti. Şair şöyle demiş:

“Önlem ve işin kolaylığı kişiyi yanıltırsa

106. Hadisin devamı şöyledir: “Allah’a yemin ederim ki eğer Muhammed’in kızı Fatıma hırsızlık yapsaydı onun da elini keserdim.”

107. Muttefekun Aleyh

108. *İlamu'l Muvakki'in*, 2/211

O önlemi güzelce almaz ve iş de olmaz.”

Bizim yöneticilerle olan ihtilafımız, çözülmesi mümkün fer’î bir ihtilaf değildir. Biz ancak İslâm’ın temeli hakkında, Allah’tan başka ilah olmadığına ve Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) in Allah’ın Resulü olduğuna şahidlik etmek hakkında konuşuyoruz. Bu yöneticiler, kâfirlerle dost olmaları, beşerî kanunlarla hükmetmeleri,¹⁰⁹ mülhid Birleşmiş Milletler’in kanunlarını onaylamaları ve bunlarla hükmetmeleri sebebiyle bu şehadeti temelinden yıkmışlardır. Şer’î olarak, uzun zaman önce onların yönetimlerinin hükmü kalmamıştır ve bu yönetimin altında kalmak mümkün değildir. Burada bu durumun özelliklerini anlatacak kadar geniş zamanımız yok; ancak biz, Nasihat ve Islah Heyeti tarafından on yedinci beyânda yayınlanan ilim ehlinin (rahimehullah) sözlerini zikrettik.¹¹⁰

109. İmam Hamûd bin Ukalâ eş-Şuaybî şöyle demiştir: “Yine insanlarca konulmuş kanunlarla hükmeden kimse kâfirdir ve bu kanunları yapanlar da kâfirdir. Çünkü o, insanlar için bu kanunları koymakla Allah (subhanehu ve teâlâ) ya kanun koymada ortak olmuştur. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: ‘Yoksa onların birtakım ortakları mı var ki, Allah’ın izin vermediği şeyleri, dinden kendilerine teşri’ ettiler (bir şeriat kıldılar)?’ (Şura - 21) ‘O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.’ (Kehf - 26) ‘Onlar Allah’ı bırakıp hahamlarını ve rahiplerini rabler edindiler.’ (Tevbe - 31) Bu yüzden Adiy bin Hatim bu âyeti işitince demiştir ki: ‘Ya Rasulallah! Biz onlara ibadet etmiyorduk.’ Bunun üzerine Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle sormuştur: ‘Onlar Allah’ın helal kıldığını haram kılıyor, siz de onu haram kılıyor muydunuz ve onlar Allah’ın haram kıldığını helal kılıyor, siz de onu helal kılıyor muydunuz?’ Adiy: ‘Evet’ deyince O: ‘İşte bu onlara ibadet etmektir.’ buyurmuştur. (Tirmizî rivayet etmiştir.) Âyeti kerimeden, Adiy bin Hatim hadisinden, helal ve haram kılma ve teşri’ (kanun koyma) Allah (subhanehu ve teâlâ) ’nın sıfatlarından olduğu anlaşılmaktadır. Her kim bir şeyi helal ya da haram kılar veya Allah’ın şeriatına muhalif olarak bir teşride bulunursa o sıfatlarında Allah’a ortak olur.” İmam Eş-Şuaybî daha sonra şöyle demiştir: “Böylece Allahu Teâlâ’nın indirdiğinden başkasıyla hükmeden bir kimse bir veya iki cihetten küfre girer. Birincisi kanun koysa teşri ciheti, ikincisi de hükmederse hükmetme ciheti.” (Hicri 10/02/1422 tarihli fetva)

110. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: “Allah kâfirler için mü’minlerin aleyhine bir yol vermeyecektir.” (Nisa - 141) Bir yönetici kâfir olursa, ona isyan edilmesinin vacip olduğu üzerinde âlimler icmâ etmiştir. İmam Nevevi (rahimehullah) şöyle demiştir: “Kadı İyad şöyle demiştir: ‘İmametın bir kâfere verilmeyeceği, imamın sonradan kâfir olması durumunda azledileceği üzerinde âlimler icmâ etmiştir.’ (Sahih-i Müslim Şerhi, 12/229) Zalim ve fasık yöneticiye gelince, güç yetirilebiliyorsa ona karşı isyan etmek ve onu yönetimden almak vaciptir. İbn-i Hacer (rahimehullah) şöyle demiştir: ‘İbn-i Tin, Davudi’den şunu nakletmiştir: ‘Âlimlerin zalim emirler hakkında üzerinde buldukları görüş, fitne ve zulüm olmadan güç yetirilebiliyorsa onun yönetimden alınmasıdır. Bu yapılamıyorsa sabetmek vaciptir. Bazı âlimlerden, fastığa en başından velayetin veril-

Bundan sonra deriz ki, bir Müslümanın, bütün Müslümanlara, İslâm'ın ikâmesi konusunda yardımcı olmak, zulmü kaldırmak ve Amerika'nın projelerini uygulama imkânını sonlandırmak için: "Ellerinizi Karzai'nin elinin üzerine koyun." demesi mümkün mü? Bu mümkün ve makul değil. Çünkü Karzai, Amerika'nın getirdiği bir uşaktır. Müslümanlara karşı ona yardımcı olmak, İslâm'dan, İslâm milletinden çıkararak on etkenden biridir.

Burada birbirimize şunları sormamız gerek: Acem Karzai ile Arap Karzai arasındaki fark nedir? Körfez ülkelerinin yöneticilerini o makamlara atayanlar kim? Haçlılar. Kabil'in Karzai'sini de Pakistan'ın Karzai'sini de Kuveyt'in, Bahreyn'in Katar'ın ve diğer devletlerin Karzailerini de atayanlar Haçlılardır.

Ya Riyad Karzai'sini kim atadı?¹¹¹ Kuveyt'e iltica etmişken, kendileriyle birlikte Osmanlı devletine ve valisi İbn-i Reşid'e karşı savaşması için onu bir asır önce kim getirdi? Haçlılar. Ve onlar bu esiri bugüne kadar kontrollerinde tutmaya devam etmişlerdir. Riyad Karzai'si ile Kabil Karzai'si arasındaki fark nedir? "İbret alın ey basiret sahipleri."¹¹² Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

"Sizin kâfirleriniz onlardan daha hayırlı mıdır? Yoksa sizin için Kitaplarda bir beraat mı var?"¹¹³

mesinin caiz olmadığı nakledilmiştir. Şayet o âdil iken sonra fasık olursa ona karşı isyan konusunda ihtilaf etmişlerdir. Doğrusu onun kâfir olması müstesna bundan men edilmesidir. Emir kâfir olursa ona karşı isyan etmek vaciptir." (Feth, 13/11) Cuveyni (rahimehullah) şöyle demiştir: "Vali zalim olur, zulmü ve haksızlığı da açık olur, sonra eleştirildiği kötü fiillerinden dönmez ise, silahla ve savaşla olsa bile düşürülmesi hususunda 'ehl-i hal ve'l akd'in birlikte hareket etmesi gerekir." (Usulü'l İtikad) Daha fazla bilgi almak için Şeyh Abdulmun'im Mustafa Halime'nin "Faslu'l Kelâm fi Mes'eleti'l Hurûci 'ale'l Hukkâm" adlı risalesine bakabilirsiniz.

111. O, Abdullah bin Abdulaziz Âli Suud'dur.

112. Haşr, 2

113. Kamer, 43

ÜMMETİN HAINLERİ

Beyrut'ta, Yahudileri ve Amerika'yı hoşnut etmek, Müslümanlara karşı onlara yardım etmek üzere, şehidlerin kanlarını ve Filistin topraklarını satan ve Arapların hepsinin de kendisine muvafakat ettiği Emir Abdullah bin Abdulaziz gibi, davalarımızı, en önemlisi de Filistin davasını Birleşmiş Milletler yoluyla¹¹⁴ veya Birleşik Devletler'in direktifleriyle çözmek isteyen yöneticiler... İşte onlar, Allah'a ve Resulü'ne ihanet etmişler, İslâm milletinden çıkmışlar ve ümmete ihanet etmişlerdir.

Yine derim ki, bizim meselelerimizi bu âciz ve hain yöneticiler yoluyla çözmek isteyenler kendilerini ve ümmetlerini aldatmakta; zalimlere güvenip apaçık bir sapıklıkla sapıtmaktadırlar. Hakkında söylenebilecek en güzel söz, onların âciz ve fâsık olduklarıdır. Müslümanların onlara nasihatte bulunması gerekir. Şayet nasihat almazlarsa onlara karşı dikkatli olun ve onlardan sakının. Müslümanların bu şekilde bu tağutlardan berî olmaları gerekmektedir. Ve Müslümanlar, tağutlardan berî olduklarını gizlemezler; çünkü bu, nafil bir amel değildir. Ancak bu, kendisi olmadan imânın gerçekleşmeyeceği tevhidin iki rüknünden biridir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

114. Şeyh Usame şöyle demektedir: "(...) Bu açık durumun gösterdiği başka bir mesele de şudur: Ben, Müslümanların ve Müslümanlar dışındaki akıl sahibi kimselerin Birleşmiş Milletler'e gitmemesi gerektiğinden açık ve net olarak emin oldum. Kurulan küfür örgütlerine, muhakeme edilmek için başvurmak, Müslümanlar için şer'i olarak caiz değildir. Müslümanlar dışındaki akıl sahiplerinin de gitmeyeceğini söylüyorum. Örneğin Kuzey Kore (kâfir de olsa) kendi ülkesindeki mahkemelere gidiyor. Hüküm bizim aleyhimize ise, bir yalan olan devletlerarası hukuk adı altında acı veren, şiddetli bir darbe yeriz; biz haklıysak da Amerika veto hakkını kullanır. Müslüman asla oraya gitmez; çünkü bu imânla çelişen bir durumdur. Kâfir de olsa akıllı olan kimse de oraya gitmez. Birleşmiş Milletler ve onun kararları üzerinde çokça söz söyleyenler ya dinlerini anlayamamışlardır ya da milleti hayal ve evham üzerine kurulu umutlarına bağlayarak uyutmak istemektedirler. Allah'tan başka güç ve kuvvet yoktur!" (El-Cezire kanalıyla yapılan ve hicri 1418'de yayınlanan bir röportajdan alınmıştır.)

*“Artık kim tağutu inkâr edip Allah'a imân ederse, kopması olmayan sapaşğlam bir kulpa yapışmıştır. Allah, işitendir, bilendir.”*¹¹⁵

Kötü âlimler, saray erkânı, kiralık kalemler ve benzerlerine gelince, “Her zamanın devleti ve adamları vardır” denmiştir. İşte onlar hakkı tahrif eden, Haram Beld’de, Beyt-i Haram’da, haram ayda bile yalana şahidlik eden devlet adamlarıdır. Güç ve kuvvet ancak Allah ile birliktedir! Onlar hain yöneticilerin emir sahiplerimiz olduğunu iddia ediyorlar. Güç ve kuvvet ancak Allah ile birliktedir! Bunu devlet erkânının yerini sağlamlaştırmak için söylerler. Onlar dosdoğru yoldan sapmışlardır. Onları terk etmek ve onlardan sakınmak gerekir.¹¹⁶

115. Bakara, 256

116. Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî şöyle demektedir: “Geriyе, tevfiк ehli muvahhidlerin, kucaşğında yattıkları ve sütünü içtikleri hükümetler hesabına mücadele eden bu âlimleri tanıması kaldı. Dinle, Allah seni, imân ettiğimiz, bize din yaptığı, onunla birlikte kınayıcının kınamasına, yaralayıcının yaralamasına veya iftiracının yalanına aldırmağımız hakka iletin. Hak, ilk başta onların terk edilmesi, onlardan ilim alınmaması ve fetva sorulmamasıdır. Çünkü bu ilim (selefen bazılarının dediğı gibi): ‘Dindir ve dininizi kimden aldığınıza bakın.’ Bilakis o âlimler, sultanlara dalkavukluk etmekten, onların önünde eğilmekten ve onlar için mücadele etmekten vazgeçene kadar onlara nasihat edilmesi ve terk edilmeleri vacibtir. Önlerinde iki seçenekten biri vardır: Birincisi ümmete hakkı beyan etmek, tağutların sahtekârlıklarını açıklamak ve onların üstündeki örtüyü kaldırmak ki, en yüce mertebе budur. Bunun ardından eziyet ve sıkıntının geleceğinde şüphe yoktur. Ancak bunların da arkasında kurtuluş, felah ve cennet vardır. Bu seçeneğın kapsamında ümmete nasihat etmek ve Allah’ın dinini onlara hakkıyla açıklamak da bulunmaktadır. Böylesi yüce bir mertebeye ulaşmaya güçlerinin yetmemesi halinde -en azından- hükümetlerden uzak durarak hakkı gizleme, kandırma ve saptırma fiillerinde pay sahibi olmaz ve hükümetlere şeriat rengi verme işine iş-tirak etmezler. Ancak ısrar eder, o çirkin ve iğrenç halleri üzere devam ederlerse onları terk etmek ve onlarla ilişkiyi veya özellikle şer’i-siyasî meselelerde, cihad ve yöneticiler konusunda onlardan fetva almayı kesmek vacibtir. Bu söylediklerimiz, sonradan ortaya atılmış bir görüş değıl, selefin yoludur. Pek çok rivayette sultanların hediyeelerini kabul eden veya sultanları ziyaret eden âlimler aleyhine söz söylenmiş; pek çok âlim, sultanların katında görev aldıkları için cerh edilmiş, eleştirilmiştir. Ama hangi sultanların? Sadece zalim sultanların... Peki, küfür ve şirk içindeki ve mühlid sultanlar için ne demeli? Bu âlimlerin çoğu, tağutların ve hükümetlerinin kucaklarına oturmuşlardır. Bu sebeple şer’i-siyaset, hüküm, yöneticiler, tağutların polis ya da ordusunda görev yapmak, parlamentoya girmek ve benzeri konuları onlara sormak veya onlardan bu konularda fetva istemek makul değıldir. Onların bu hususlarda verdiğı fetvalardan da uzak dur. Bir Müslümanın onlar karşısında takınması gereken tavır en azından budur. Vacip olan daha önce söylediğimiz gibi onları ve ilim halkalarını terk etmektir. Onlar hükümetten uzaklaşana kadar en azından böyle yapmak gerekir.” (*El-Kevâşifü'l Celiyye fi Küfri Devleti’s Su’udıyye*)

Devlet, âlimlerin üzerine yoğunlaşıyor. Onları, fetva vermeleri için birkaç dakika dinî programlara çıkarıyor. Sistem, kendini ve tasarruflarını meşrû göstermek için her ân onlara muhtaçtır. Kral, Bilâd-ı Haremeyn'i Amerikalılara mubah kıldığında âlimlerine emretti ve onlar da dine muhalif, Müslümanların akıllarını küçümseyen, o hainin bu büyük musibeti uygulamasını onaylayan o felaket gibi fetvayı çıkardılar.¹¹⁷ Bugün ümmet, bu yıkıcı kararın, bu dalkavukça fetvanın doğurduğu musibet, korku ve tehditlerin sonuçlarına katlanmaktadır.

Büyük mihnet günlerinde sadık imamların, İmam Ahmed bin Hanbel ve diğerlerinin (*Allah onlara rahmet etsin*) sîretini Siyeru A'lâmu'n Nübelâ ve benzeri kitaplarda okuyan kimse, amel eden âlimler ile dalkavukluk eden âlimler arasındaki farkı görecektir. Şair şöyle demiştir:

“Dinimizi yırtıp dünyamızı yamarız

Ne dinimiz kalır geriye ne de yamadığımız dünya.”

İkinci engele gelince, bu engel hakkı seven, batılı kerih gören cihaddan geri durup oturan âlimler ve davetçilerdir. Onlar çeşitli te'viller ile gençleri cihada gitmekten alıkoymuşlardır. Güç ve

117. Şeyh Eymen ez-Zevahiri şöyle demektedir: “(...) Müftülerin bir başka sınıfı, emir sahiplerine itaate çağırır; aynı zamanda mücahidleri fitne davetçisi sayarlar. Onlar, Amerika'nın ufkü dolduran büyük ordusunun, denizin kendisine dar geldiği dev gibi filolarının ve binlerce askerinin güvenliği sağlayacağı düşüncesiyle Amerika'ya yardım edilmesine cevaz verirler. Acaba buna kim inanır? Irak Baas yönetimine karşı Amerikan kuvvetlerine yardım edilmesinin zaruret sebebiyle caiz olduğu yönünde toplu bir fetva çıkardılar. Üstüne üstlük bu meşrûluğu, kâfir askerlerin, Müslümanların en kutsal mekânlarında bulunmalarına kadar genişlettiler. Irak ordusunun geri çekilip Amerika'nın orayı işgalinden sonra bu askerî kuvvetlerin oradaki varlığının üzerinden on iki yıla yakın bir süre geçti. Bu kuvvetler Irak'ta bir buçuk milyon çocuk öldürdüler ve bu devlet memuru âlimler bu durumla ilgili bir tek kelime bile söylemediler. Mesele, Saddam'ın Baas kuvvetlerine karşı kâfir kuvvetlerin yardımını istemek değil, asıl mesele Arap Yarımadası'ndaki petrol kaynaklarının ele geçirilmesi. Amerikalıları getirmek bir zorunluluk değil; çünkü Arap ve İslâm ülkelerinin orduları, Kuveyt'i koruma ve özgürlüğüne kavuşturmaya yeter düzeydeydi. Ancak irade bu yönetimlere âit değil, onlar, Britanya'nın, ülkelerinin sınırlarını çizen ve kendilerini tahtlarına oturtan Britanya'nın projelerinin mahsulüdür. Daha sonra Britanya'nın nüfuzu Amerika'ya miras kalmıştır ve Amerika, bütün Arap yarımadası ve diğer Arap âlemi yöneticileri üzerinde emredici ve nehyedici olmuştur.” (*Nakledilen Akide ve Kaybedilen Olgü: Velâ ve Berâ.*)

kuvvet ancak Allah ile birliktedir! Onlar bâtılın yayıldığını ve çoğaldığını görmüş ve insanları hakka yardım, “emri bi’l ma’ruf ve nehy-i ani’l münker” vazifesini yerine getirmeye davet etmişlerdir. Onlar sayesinde pek çok insan doğru yolu bulmuş ve ilim edinmişlerdir. Yaptıkları şey ne kadar da güzeldir! Allah bunlara, mükâfatlarını en hayırlısıyla versin! Ancak bâtılın göğsü hak ve ehli sebebiyle daralır. Hak ehlini sıkıştırmaya ve korkutmaya başlar. Onları hutbe ve ders vermekten alıkoyup vazifelerinden ayırır. Sonra da “emri bi’l ma’ruf ve nehy-i ani’l münker”i sürdürmekte ısrar edenleri hapseder.

Bu şiddetli baskılar, Allah’ın rahmet ettikleri müstesna, izlenen yoldan tedricen sapılmasına yol açar. Bu kurnazca bir harekettir; çünkü insanoğlu sağlıksız bir ortamda, bilhassa da güvenliğinin bulunmadığı bir yerde, sağlıklı karar alamaz. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*): “*Kadı öfkeliyken iki kişi arasında hüküm vermesin.*”¹¹⁸ buyurmuştur. Kadı öfkeli olduğunda böyle ise korkuyorsa durum nasıl olur? Arap devletlerinin yürüttüğü halkı korkutma politikası, bütün yönleriyle hayatı mahvetmiştir ki, dinî konular da bunun içindedir. Zira din nasihattir; güvenin olmadığı yerde nasihat de olmaz.

Korku insanları birtakım sınıflara ayırmıştır. Bunlardan bazı-
larını anlatacağız:

1- İnsanlardan bir kısmı boyun eğmiş, devlet ve yöneticilerinin hizmetine girmiştir. Güç ve kuvvet ancak Allah ile birliktedir!

2- Bir kısmı, tağutu övmez ve ona yaltaklanmaz ise davet ve tedrisi devam ettiremeyeceğini, okulunun, kurumunun veya cemaatinin; kendisinin, makamının ve malının güvende olamayacağını anlamış; fasit te’viller yaparak apaçık dalâleti seçmiş ve birçok insanı da saptırmıştır.

118. İmam Ahmed rivayet etmiştir.

3- Diğer bir kısmı ise, Allah onları hain yöneticilerle birlikte olmaktan ve onlara yaltaklanmaktan korumuştur. Onlar “emri bi'l ma'ruf ve nehy-i ani'l münker” bayrağı altında kalmaya azmedip Allah'a davette meşkûr bir gayret göstermişlerdir. Sonra da daha önce sözünü ettiğimiz gibi, onlara gerçekten büyük baskılar yapılmıştır; ancak onlar bu baskılara direnebilmek için kendilerini hazırlamamışlardır. Bu hazırlıkların en önemlileri, hicret ve cihad vazifeleridir.

Yirmi yılı aşkın bir zaman kendilerine fırsat verilmiş olduğu halde, -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna-, içinde bulunduğu-muz bu kritik günlerde olduğu gibi, sağlıklı karar verme kudretini ellerinde tutamayarak bunu değerlendirememişlerdir. Bu sebeple onlardan bir grubun şimdiye kadar cihad ve direniş kararını veremediğini görmekteyiz.

Dine yardım ve onu dosdoğru yaşamak, Allah'ın kitabında, Rasulullah'ın sîretinde ve sahabe-i kirâmın (*radıyallahu anhum*) yaşantısında görüldüğü üzere büyük bir sorumluluk ve belli vasıflar ister. Bu vasıfları üzerinde taşımayan kimseler, dine yardım edemez. Allahu Teâlâ bu vasıfları kitabında zikretmiştir ki, O'nun şu kavli bu meyanadadır:

*“Ey imân edenler! Sizden kim dininden dönerse, (bilin ki) Allah onların yerine öyle bir topluluk getirir ki Allah onları sever, onlar da Allah'ı severler. Onlar mü'minlere karşı alçak gönüllü, kâfirlere karşı güçlü ve onurludurlar. Allah yolunda cihad ederler. (Bu yolda) hiçbir kınayıcının kınamasından da korkmazlar. İşte bu, Allah'ın fazlıdır. Onu dilediğine verir. Allah (fazlı) geniş olandır, bilendir.”*¹¹⁹

Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) ile Varaka bin Nevfel arasında geçen kıssada Varaka şöyle demiştir: “Ah keşke o günlerde genç olsaydım ve kavmin seni çıkardığı zaman hayatta olsam.” Bunun üzerine Rasulullah: “Onlar beni çıkaracaklar mı?” demiş, Varaka da:

119. Maide, 54

“Evet! Senin getirdiğinin benzerini getiren hiçbir kimse yoktur ki ona düşmanlık yapılsın. Senin (davet) gününe kavuşursam bütün gücümle sana yardım ederim.”¹²⁰

Dini hakıyla yüklenmek isteyen kimseler, gördüğümüz gibi (Güç ve kuvvet ancak Allah ile birliktedir!) batıl ehliyle beraber yaşamak şurada dursun, onların düşmanlığına uğrarlar. Dini ikâme etmek isteyenler canlarıyla ve değerli olan her şeyleriyle ona yardım için çaba harcarlar. Nitekim Varaka: “Senin (davet) gününe kavuşursam bütün gücümle sana yardım ederim.” demişti.

Bugün durum Akabe Biatı günlerindeki gibi... Dine yardım, sadece ders vermekten ibaret değildir. Din, vakitlerimizin ve mallarımızın kırıntıları üzerinde yükselmeyecektir. Şüphesiz Allah'ın malı pahalıdır. Oturup ders takdim etme ile Allah'ın dinine yardım için canları ve başları takdim etme arasında dağlar kadar fark vardır. Bu sebeple Abbas bin Abdulmuttalib, (o zaman kavminin dini üzere idi) kardeşinin oğlu Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*) Ensar'ın yanında iken, O'ndan yana emin olmak istedi. Onun söylediklerinden biri de şuydu: “Eğer savaşacak güce sahipseniz ve Arapların düşmanlıkla sizden ayrılmasına sabredebilecekseniz onu alın. Çünkü Araplar tek bir yaydan size ok atacaktırlar (sizinle hep birlikte savaşacaklardır.)”

Derim ki bu vasıflar imân ehlinden Rasulullah'ı korumak üzere talep edilmiştir. Bugün de bu vasıflar Rasulullah'ın dinini korumak üzere yine talep edilmektedir.

Hz. Abbas konuşmasını tamamladıktan sonra Ensar'dan Bera bin Ma'rur şöyle demiştir: “Söylediklerini işittik. Vallahi kalbimizde, söylediklerimizden başka bir şey olsaydı bunu muhakkak söyledik. Ancak vefâ, sadakat ve Rasulullah'ın uğruna canlarımızı fedâ etmeyi arzuluyoruz.”

120. Muttefekun Aleyh

Derim ki din böyledir. Ancak vefâ, sadakat ve dava uğruna canların fedâ edilmesi ile ikâme olur. Daha sonra biat etmek için ayağa kalktıklarında Esad bin Zürene şöyle dedi: “Yavaş olun ey Yesrib halkı! Muhakkak ki biz O’nun Rasulullah olduğunu bildiğimiz için develerimizi ona sürüp geldik. Bugün O’nu çıkarmak, tüm Araplardan ayrı düşmek, seçkinlerinizin öldürülmesi, kılıçların size acı çektirmesidir. Eğer buna sabrederseniz O’nu alın, ecriniz Allah’adır. Eğer korkarsanız O’nu bırakın, bu Allah katında sizin için özür olur.” Bu sözlerle karşılık onlar: “Bırak bizi ey Esad! Vallahi biz bu biattan ne vazgeçer ne de ondan ayrılırız.” dediler. İslâm’ı himaye ve ikâme etmek isteyenlerin (*radıyallahu anhum*) vasıfları işte böyleydi.

Bugün de mücahidler, hakkı seven ve batıla dalkavukluk etmeyen âlimlere ve davetçilere şöyle demektedirler: “Sizler İslâm bayrağını yükselttiniz, bunun gerçekten Rasulullah’ın dini olduğunu biliyorsunuz. Şayet onu hakkıyla yüklenirseniz, bu yeryüzündeki gerek Arap gerek acem yönetimlerin tamamından ayrılmanız, seçkinlerinizin öldürülmesi ve kılıçların size acı çektirmesi anlamına gelir. Eğer buna sabrederseniz bayrağı taşımaya devam edin, ecriniz Allah’adır. Eğer korkarsanız müdafaa ve cihad bayrağını bırakın, ümmetin gençleriyle Allah yolunda cihad arasına girme-
yin. Bu Allah katında sizin için özür olur.”

MÜSLÜMANLARIN ÜZERİNE CİHADIN VACİB OLMASI HAKKINDA

Şimdi de Siyonist Haçlıların İslâm ümmetine karşı giriştikleri savaş karşısında Müslümanlara nelerin vacip olduğunu anlatalım.

Allahu Teâla şöyle buyurmuştur:

“Artık Allah yolunda savaş! Sen ancak kendinden sorumlusun! Mü'minleri de savaşa teşvik et. Umulur ki Allah inkâr edenlerin gücünü kırar. Allah'ın gücü daha üstün, cezası daha şiddetlidir.”^{121 122}

Bugün imândan sonra vaciplerin en büyüğü, saldıran düşmanla savaşmak ve onu def etmektir. Şeyhulislâm (*rahimehullah*) şöyle demiştir:

“Dini ve dünyayı ifsad eden, saldıran düşmana gelince imân dışında, onun def edilmesinden daha vacip bir mesele yoktur. Onun için bir şart öne sürülemez.”¹²³ Bugün cihad, ümmetin bütününü için farzı ayndır.¹²⁴ Ümmet; kâfirlerin sultasını Filistin'den

121. Nisa, 84

122. Kurtubi tefsirinde şöyle demiştir: “Bu, Peygamber'in münafıklardan yüz çevirmesi ve kimse O'na cihad için yardım etmese de Allah yolunda cihad konusunda azim göstermesi için O'na yöneltilmiş bir emirdir.”

123. *İbn-i Temiyye, İlmi Seçkiler*, (Büyük Fetvalar'a eklenmiştir) c. 4 s. 608

124. Şeyh Abdullah Azzam, “Müslümanların Ülkelerini Savunmak” kitabında, zamanımızda cihadın farz-ı ayn olduğunun delillerini zikrettikten sonra şöyle demektedir: “Müslümanların topraklarının bir bölümüne saldırıldığında, bu bölgede ve yakınlarında yaşayan Müslümanlar için cihadın farz-ı ayn olacağı geçen satırlarda açıklanmıştı. Şayet onlar yeterli değillerse ya da ihmalkârlık veya tembellik ederlerse farz-ı aynın kapsamı onlardan sonra gelen Müslümanları içine alır ve farz-ı ayn hükmü, doğusuyla batıyıyla bütün dünyayı kapsamına alana dek tedricen genişlemeye devam eder. Böyle bir durumda kadının kocasından, evladın babasından, borçlunun alacaklısından izin alması gerekmez. Bununla birlikte:

1- Herhangi bir İslâm topağı kâfirlerin elinde kaldığı sürece günah bütün Müslümanların boynunda kalır.

2- Günah; kudret, imkân ve güç nispetinde çoğalır. Kendi toplumlarında önde gelen âlimlerin, liderlerin ve davetçilerin günahları, avaminkinden fazladır.

3- Bizim neslimizin, çağdaş davalarımız uğruna cihad yapmaktan geri durması netice-

ve diğer ülkelerden def edecek olan cihadı sürdürmeye yetecek kadar çocuklarından, mallarından ve enerjisinden harcaya kadar günah içindedir.¹²⁵

Cihad etmek, hakkın yerini bulması ve bâtılın iptal olması için mü'minler üzerine -her kişinin gücü nispetinde- vaciptir. Rasullullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Sahih-i Müslim'de yer alan bir hadiste şöyle buyurmuştur:

*“Artık onlarla kim eliyle cihad ederse o mü'mindir, kim diliyle cihad ederse o mü'mindir, kim kalbiyle cihad ederse o mü'mindir. Bundan ötesinde ise bir hardal tanesi kadar bile imân yoktur.”*¹²⁶

sinde düştüğü günah, daha önce İslâm toprağı olan yerlerin düşmesi ve o zamanlarda yaşayan geçmiş nesillerin günahından büyüktür.

125. Cihaddan alkoyanlara, “Cihad farz-ı ayn haline gelmiştir; Müslümanların gasbedimiş topraklarının özgürleştirilmesi için her Müslüman üzerine farz-ı ayn olmuştur.” denildiğinde onların kalplere attığı şüphelerden biri, “Müslümanların tamamının cihada çıkması, geriye kalan İslâm ülkelerinde hayatın durması anlamına gelir.” sözüdür. Şeyh Abdullah Azzam bu şüpheye cevap olarak şunları söylemektedir: “İnsanlardan bazıları, İslâm'ın talep ettiği gibi kadının kocasından, evladın babasından izin almadan cihada çıkmasının, şu sebeplerden dolayı ciddi sıkıntılı bir durum oluşturacağı görüşündedir:

1- Herhangi bir İslâm toprağı Müslümanların yüzde birini dahi alacak genişlikte değildir.

2- Bunun yapılması, Allah (subhanehu ve teâlâ) 'ın izniyle ümmetin kurtuluşu için umut olarak kabul edilen İslâmî eğitim faaliyetlerinin gerçekleştirilememesine yol açar.

3- Yine bu durum, İslâm topraklarının bir bölümünün boşalmasına sebep olur. Herkes cihad etmek için Filistin'e veya Afganistan'a gidecek olursa, ülkesindeki komünistler, Baasçılar, milliyetçiler ve laikler için ortamı boş bırakmış olur. Buna verilecek cevap şudur: Müslümanlar Filistin için Rablerinin cihada gitme hususundaki emrine bir hafta uysalar ve şeriatlarının hükmünü uygulasalar, kesinlikle orası Yahudilerden nihai olarak temizlenirdi. Yine ümmet cihada çıksaydı, Afganistan'da iş uzamazdı. Şu anda davetçilerin mekânları boş kalmıyor, hanımları çıkarılıp evleri yerle bir edilmiyor. Ama her defasında bekliyor, yutulana kadar kâfirlerin yönetimi altındaki İslâm bölgelerini seyredip duruyoruz. Sonra onları acıklı hutbelerle, yağmur gibi gözyaşlarıyla, münasip lâ havle sözleriyle ve bol bol ah çekmelerle anıyoruz. İslâmî İslâmî-kavmiyetçi bir düşünce çerçevesinde değerlendiriyoruz ve ufuklarımız Sykes-Picot Antlaşması ile bize çizilen veya İngiliz ya da Fransız John Anton'un belirlediği coğrafi sınırların ötesine geçmiyor.” (Müslümanların Topraklarının Savunulması)

126. Hadisin tamamı şöyledir: “Allah'ın benden önceki ümmetlerde gönderdiği hiçbir peygamber yoktur ki onun için kendi ümmetinden, sünnetine tutunan ve emirlerini itaat eden havariler ve sahabeler bulunmasın. Onlardan sonra yerlerine, yapmadıkları şeyi söyleyen, emredilmedikleri şeyi yapan birtakım kimseler geçti. Artık kim onlarla eliyle cihad ederse mü'mindir, kim diliyle cihad ederse mü'mindir, kim kalbiyle cihad ederse mü'mindir. Bundan ötesinde ise bir hardal tanesi kadar bile imân yoktur.”

Bu büyük hadis bütün mü'minleri kapsamaktadır. Dolayısıyla bizler mü'min olmakla birlikte, dinine yardım etmek için Allah yolunda cihad eden mücahidlerden de olmuş oluyoruz. Eliyle ve diliyle cihad etmekten acze düşen mü'minin kalbiyle cihad etmesi gerekir. Birtakım Allah düşmanlarına sürekli beddua etmek, mü'minlerle ve mücahidlerle dostluğu sürdürmek, onlar için dua etmek, dünyanın batısı ve doğusundaki Müslümanları birbirine bağlayan imân kardeşliğini kalbinde hissetmek böyle bir cihad-dır. Allah'ın, kendi izniyle, ümmete, Müslümanları aynı bayrak altında birleştiren bir devlet lütfedene kadar gerek imân ehlinin gerekse küfür ehlinin aynı çatı altında olduğunun farkında olmak; eliyle ve diliyle de Allah yolunda cihad etmeye azmetmek gerekmektedir. İşte bu en zayıf imândır. Böyle bir kimsenin aynı zamanda Amerika ve müttefiklerinin mallarını boykot etmesi¹²⁷ ve batılı desteklemekten son derece sakınması gerekmektedir.

127. Cihad âlimleri şöyle demektedirler: "(...) Allah (*subhanehu ve teâlâ*) Müslümanları, mallarıyla kendi yolunda cihad etmeye teşvik etmiş, şöyle buyurmuştur: 'Mallarınızla, canlarınızla Allah yolunda cihad edin.' (Tevbe, 41) 'Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, cennet onların olması karşılığında satın almıştır.' (Tevbe, 111) İmam Ahmed ve Ebu Davud, Enes (*radiyallahu anhu*)'dan Rasulallah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in şöyle buyurduğunu rivayet etmişlerdir: 'Müşriklerle mallarınızla, ellerinizle ve dillerinize cihad edin.' Bu durum, malın cihad üzerindeki büyük tesiri sebebiyledir. Malın, mücahidler için harcanması bir cihad olduğu gibi, bununla kâfirler Müslümanlara karşı yaptıkları savaşlarında güç kazanıyorlarsa kâfirlere gitmesinin engellenmesi de yine cihaddır. Bilakis bu birincisinden daha önceliklidir. Çünkü mefsetdin engellenmesi maslahatin celbedilmesinden önceliklidir. Bu, Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in uyguladığı bir cihad ameli türüdür. Nitekim Rasulallah, Nadiroğulları kuşatmasında, hurmalarını kesmesi ve yakması hadisesinde bu yöntemi kullanmıştır. Sümame bin Âsâl (*radiyallahu anhu*)'nun, Mekkeli kâfirlere erzak geçişini engellemesi ve benzeri pek çok örnekte görüldüğü gibi, sahabeler de (*radiyallahu anhu*)m) Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in onayı ile yine bu çeşit cihad amelinin uyguladığıdır. Haçlı Amerika ve diğer küfür devletlerinin güçlerinin temelini, ekonomilerine dayandığı ve ekonomilerinin zayıflamasıyla askeri kuvvetlerinin de zayıflayacağı pek çoklarıncı bilinen bir gerçektir. Bunun için bütün Müslümanları, Amerika, İngiltere ve Müslümanlarla yaşayan diğer devletlerin ürettiği ürünleri kapsayan genel bir boykot yapmaya teşvik ediyoruz. Onların ürettiği ürünlerin alternatifi elhamdülillah var. Bu, Allah'ın düşmanlarıyla savaşta Müslümanlardan bir katkı, haçlıların saldırılarını zayıflatma bir eylem ve mücahid kardeşlerine bir yardım olur. Genel boykot, bunun da ötesinde, her yerde Müslümanlara eziyet eden birinci düşmanı zayıflatmak için Müslümanların tamamının üzerine düşen zorunlu bir görevdir. Müslümanların, geçen yıl içinde Amerikan ekonomisini sarsan (Amerikan ekonomisi önce Allah'ın fazlı, sonra ürettiği malların Müslümanlardan dolayı pazar pastasından kaybettiği büyük dilim sayesinde sarsılmıştı) genel boykot çağrısını yenilemesi ve genel boykotu uygulaması için yarışması gerekir. Toplumun bütün katmanlarındaki ve her milletteki Müslümanlara, kendilerinin felaketlere uğraması için pusuda

Çünkü bir kelimeyle bile olsa Müslümanlara karşı kâfirlere yardımda bulunmak, ilim ehlinin tespit ettiği gibi net bir küfürdür.¹²⁸ Bu mü'minin, Allahu Teâlâ'nın haklarında: "Onlar cimrilik edip insanlara da cimriliği emreden kimselerdir."¹²⁹ veya "Gerçekten Allah, içinizden alıkoyanları ve kardeşlerine: 'Bize gelin.' diyenleri bilir. Bunların pek azı dışında zorlu savaşlara gelmezler."¹³⁰ dediği kimselerden olmaktan sakınması gerekir.

Bugün can ile cihad, ümmetin tamamına farz-ı ayn olsa da gençler hakkında ihtiyarlara göre daha zorunludur. Aynı şekilde mal ile cihad da bugün zenginler hakkında diğerlerine göre daha zorunludur.¹³¹

bekleyen bu düşmanı boykot etmesi çağrımızı tekrarlıyoruz." (Şeyh Şuaybi, Hudayr, Cerbu' ve Fahd tarafından, boykota teşvik konusunda yapılan bir açıklamadan nakle edilmiştir.)

128. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: "Mü'minler, mü'minleri bırakıp kâfirleri dost edinmesin. Kim böyle yaparsa Allah'tan bir şey yoktur (Allah'la bağımlı koparmış olur.) Ancak onlardan (gelebilecek tehlikeden) korunmanız başkadır. Allah, asıl sizi kendisine karşı dikkatli olmamız hakkında uyarmaktadır. Sonunda dönüş Allah'adır." (Â-i İmran, 28) Taberi şöyle demiştir: "Bu âyetin anlamı şudur: 'Ey mü'minler! Kâfirleri destek ve yardımcı edinmeyin. Dinleri konusunda onlara yardım ediyor; mü'minleri bırakıyor, Müslümanlara karşı onlara destek oluyorsunuz ve mü'minlerin sırlarını onlara açıklıyorsunuz. Artık kim böyle yaparsa Allah'tan bir şey yoktur, yani böyle yaparak Allah'tan beri olur. Dininden irtidat etmesi ve küfre girmesi yüzünden Allah da ondan beri olur.'" (Taberi Tefsiri, 5. c., 337. s.)

129. Hadid, 24

130. Ahzap, 18

131. Şeyh Süleyman bin Nasır el-Ulvan şöyle demektedir: "Kur'an âyetleri üzerine derinlemesine bir inceleme yapan bir kimse, bir yer hariç bütün âyetlerde malın candan önce kirkredildiğini görecektir. Bu âyet Allahu Teâlâ'nın şu kavlidir: 'Şüphesiz Allah, mü'minlerden canlarını ve mallarını, kendilerine vereceği cennet karşılığında satın almıştır.' (Tevbe, 111) Bu durum, mal ile cihadın ne büyük bir emir olduğuna işaret etmektedir. Beden ile cihada güç yetiren kimse için bunu yapması nasıl ki vacip ise mal ile cihad da buna güç yetiren kimse için vaciptir. Bazı zamanlar mal ile cihad, can ile cihaddan daha önemli ve zorunlu olabilir. Çünkü cihad aşırı bir mal, büyük harcamalar ve devasa bir servet gerektirir. Özellikle de içinde bulunduğumuz çağda ve zamanda... Orduların muhtelif harcamalarının ve pek çok giderinin karşılanması gerekmektedir. Bu sebeple İslâm, bu büyük hedef, muazzam vazife ve önemli mesele için mali kaynaklar teşri etmiş; bunların, askerî kuvvetlere, onların bütün ihtiyaçlarını karşılamak üzere bolca ve cömertçe harcanması için bu kaynakları çeşitlendirmiştir. Zaafa uğradığımızda İslâmî askerî kuvvetin zayıflaması ve acze düşmesi, hatta bozguna uğraması, daha sonra da İslâm'ın zayıflayıp küfür ordusunun kuvvet kazanması sonucunu doğuran ordu dengesinin bozulmaması için İslâm böyle yapmıştır. Bunu sadece askerî teçizat ve kuvvetle sınırlamamış, bilakis dâhilî veya haricî düşmanları karşısında ümmeti bütünüyle içine alacak şekilde genişletmiştir. Bu sebeple şer'î yönetim, ordunun bütün

Bugün, Allah'ın yolunda cihad etmek, dinini ve kullarını savunmak için birçok gencin göğsünü açması, O'nun ümmete olan fazlındandır. Bu sebeple o gençlere yardım etmek, onları yüreklendirmek, direnebilmeleri ve ümmet üzerindeki zulmü, utancı ve günahı def etmeleri için onların işlerini kolaylaştırmak bütün ümmet üzerine vaciptir. Ümmetin aynı şekilde bugün devam eden cihadı gözetmesi, kuvvet olarak verilebilecek her türlü destekle ona yardımda bulunması vaciptir. Filistin'de, Çeçenistan'da, Afganistan'da, Keşmir'de, Endonezya'da, Filipinlerde ve diğer İslâm beldelerinde görüldüğü gibi bu, gerçekten değerli bir görevdir. Şüphesiz ki bu ülkelerde cihadın sancağı, düşmanın alçakça saldırısına rağmen, önce Allah'ın fazlı, sonra anlatılamayacak kadar çok sıkıntıların çekilmesi, kanların dökülmesi ve insanların ölmesi sayesinde yükselmiştir. Allah'tan onları şehidler arasına kabul etmesini dileriz.

Size, Afganistan'daki cihadın bugün güzel bir şekilde devam ettiği müjdesini veriyorum. Allah'ın fazlı ile işler Mücahidler lehine daha iyiye gidiyor. İşte cihadın ikinci yılındayız; ama Amerika hedeflerini gerçekleştirmedi ve Afgan bataklığına saplanmış durumda. Amerika'nın zafer kabul ettiği, savaşın ilk ayında mücahidlerin bazı şehirlerden çekilmesi sonucunda, onların o şehirleri işgal etmesi durumuna gelince... Genel olarak askerî uzmanlar ve özel olarak da Afganistan'ı tanıyanlar muhakkak bilirler ki bu, hem Taliban Devleti'nin karakteriyle hem de Afganların gerilla

ihtiyaçlarını karşılamak için mali kaynakları artırmak suretiyle insanların bütün hayatı meseleleri hususunda onların maslahatına olacak şeyler ortaya koyar. Şer'i yönetim, Allahu Teâlâ'nın tevfikinden sonra, ümmete ve onun sağlam kalesine zarar verecek bütün gedikleri kapatmak suretiyle ümmet için bir garanti olur. Kitap ve sünnet nasları, emniyet ve istikrarın korunması, İslâm bilincinin ve hanif dinin yayılması amacıyla, malın cihad ve mücahidler için harcanmasının vacip olduğunu kat'i bir surette tekrar tekrar belirtmiştir. Bu sırada, teknoloji ve kitle imha silahları sırasında cihad sancakları mali kaynaklardan yana büyük bir sıkıntı yaşamakta; mücahidler bugün küçük bir askerî kuvvetten kaynaklı şiddetli darbelere maruz kalmaktadırlar. Bizler bütün Müslümanları, mücahidlere yardım etmeye, onların safında bulunmaya, süreci devam ettirmek için infak etmeye, küfür güçleriyle mücadeleye, tevhid sancağını kaldırmaya ve İslâm medeniyetinin dünyadaki rolünü güçlendirmeye çağırıyoruz. Vatani uğruna infak etmekten uzak Müslümanlar, haçlılar için ancak kolay yutulan bir lokma olacaktır." (Mücahidlere zekât verme konusunda hicri 26/12/1423 tarihli fetva.)

savaşlarıyla dolu uzun tarihleri ile uyumlu yürüyen taktiksel bir çekilmeydi. O zaman Taliban Devleti'nin şehirleri savunmak için düzenli bir ordusu yoktu; bu sebeple Afganlar önce Allah'a, sonra da gizli kuvvetlerine, Afgan dağlarının derinliklerinden gelerek gerilla saldırıları yapabilme kudretlerine iltica ettiler. Bundan önce, Allah'ın fazlıyla Sovyetler Birliği ordusunu da aynı taktikle yenmişlerdi. Bu zafer, gerilla savaşı başlayıp operasyonların sayısı ortalama günde ikiye çıktıktan sonra kazanılmıştı.

Amerikalılar bugün gerçekten zor durumdadırlar. Onlar kendi askerlerini korumaya güç yetirememekte ve başkaları bir kenara kendi başkanını dahi koruyabilecek bir devlet kurmaya muvafak değiller. Allah'ın fazlıyla, bütün mücahidlerle ve cihada istekli olan ve onu kendilerine vacip kabul eden herkesle geçtiğimiz yıl içinde koordinasyon sağlandı. İmkânlar sınırlı olmasaydı günlük yapılan operasyonların sayısı Sovyet cihadı günlerindeki seviyeye rahatlıkla ulaşırdı ki, bu Amerikalıların üstesinden gelemeyeceği bir durumdur.¹³²

Bu sebeple, Filistin ve Afgan cihadı ile birlikte umumen cihadı desteklemesi bugün ümmetin üzerine farz-ı ayndır. Bu, birbirlerinin müttefiki olan Yahudilerin ve Amerikalıların köklerini kurutmak için odaklanılması gereken önemli bir konudur. Amerika'nın Afganistan'da hezimete uğraması, Allah'ın izniyle onun için sonun başlangıcı olacaktır. Ve bundan sonra Allah'ın izniyle, Afgan mücahid kardeşlerimizle birlikte bizim size ihtiyacımız kalmayacak, sizin de bize.

132. Haçlı ittifakının komutanının en sonunda itiraf ettiği de budur. Bunu, Nato'ya bağlı Barış Gücü komutanı Alman General Climros, hicri 24 Şaban 1424'te Kabil'deki aylık basın toplantısında şu sözlerle açıkladı: "Kabil'de ve diğer bölgelerde terör tehditleri tırmanışa geçmiş durumda. Elimize El-Kaide ve Taliban'ın, başkent Kabil'e gireceğine dair kesin bilgiler ulaştı. Şu anda görüntü gerçekten keyif bozucu bir hal aldı. Teröristler, Müslümanların mukaddes ayı girmeden önce Kabil'i fiilen kontrol altına almayı planlıyorlar. Savaşın boyutu güney ve güneybatı bölgelerde Barış Gücü askerleri için sıkıntı verecek seviyeye ulaştı."

Bugün ümmet Allah'ın günlerinden bazı günlerle karşı karşıyadır. Bugünlerde aciziyet göstermemek ve isyan etmemek gerek. Bugünlerde Müslüman ordularının, kâfir ordularına karşı birleşmesi gerek. Bugünlerde küçük büyük bütün günahlara tevbe etmek gerek. Yine ümmetin böylesi kritik bir durum karşısında, böylesi ciddi olan ve hiç şakası olmayan bu durum karşısında boş işler, oyun, israf ve refah dolu hayatı bir kenara bırakıp müsahhasız olarak gerçek hayata, katl, kıtal, darp ve savaş hayatına hazırlanması gerek.

Şeyhülislâm (rahimehullah)'ın bugün içinde bulunduğumuza benzer bir fitne hakkında¹³³ söylediği şu ifâdeleri size sunuyorum. O şöyle demiştir: “Bilin ki (Allah sizi ıslah etsin) Peygamber'den çeşitli yollarla şöyle dediği sabit olmuştur: *‘Ümmetimden bir taife hak üzere üstün gelmeye devam edecektir. Onları terk edenler ve onlara muhalefet edenler, kıyamete kadar kendilerine bir zarar veremeyecektir.*’¹³⁴ Bu fitnede insanlar üç fırkaya ayrılmıştır:

1- Taife-i mansura (yardım edilen taife). Onlar o müfsit kavimle (Tatarlarla) savaşın mücahidleridir.

2- Muhalefet eden taife. Onlar Tatarlar ile İslâm'a müntesip olanların bozukluğu sebebiyle onlara meyledenlerdir.

3- Terk edenler taifesi. Onlar, İslâmları sahih olsa da o kavimle cihad etmekten geri kalarak oturanlardır.

İnsan, taife-i mansuradan mı, yoksa terk edenlerden mi, yoksa muhalefet edenlerden mi olacağına dikkat etsin. Dördüncü bir taife yoktur.”

133. Bu fitne, Tatarların hicri 699 senesinde Halep Seferi'ne çıkmaları sebebiyle yaşanmıştır. Mısır askerleri bırakıp gitmiş, sadece Şam askerleri kalmış ve bu durum insanları oldukça üzmüştü. Bunun üzerine Şeyhülislam (rahimehullah) Müslümanları cihada ve düşmanla karşılaştıklarında sabretmeye teşvik etmek, mü'minlere Allah'ın yardımını ve böylesi bir fitnede sabit duran kimseler için büyük bir ecir olduğunu müjdelemek üzere bir risâle yazmıştır.

134. Müslim

Şeyhülislam yine şöyle demiştir: “Hatta vallahi, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Ali ve benzerleri gibi muhacirlerden ve ensardan sâbıkunelevvelûn (öne geçen ilkler) bu zamanda olsaydı onların en faziletli amelleri bu mücrim kavimle cihad etmek olurdu. Böylesi bir gazveyi ancak yaptığı ticarete iflas eden, kendini küçük düşüren ve dünya ve ahirette büyük bir paydan mahrum edilen kimseler kaçıır.”¹³⁵

Gençlere cihad hususunda gayret göstermelerini tavsiye ediyorum.¹³⁶ Çünkü onlar, bugün cihadın farzietine ilk boyun eğenlerdir. Nitekim Şatibî (rahimehullah) El-Muvafakât'ta buna işaret etmiştir. Biliniz ki, dünyanın her yerine Amerikalıları ve Yahudileri öldürmeyi hedeflemek en büyük vaciplerden ve Allahu Teâlâya

135. Şeyhülislam, *Kitabu'l Cihad*, cilt 2, s. 58.

136. Şeyh Eymen ez-Zevahiri şöyle demektedir: “Müslüman gençler, dünya izzeti ve ahiret kurtuluşu için, Müslümanların kalplerinin şifa bulması ve kâfirlerin kibirlerine set çekmek için bu fırsatı kaçırmamalıdır. Gençlerin cihada destek olmalarının birçok yolu vardır. Düşmanlar hakkında bilgi toplamak, onların ajanlarını, gizli merkez ve hareketlenmelerini deşifre etmek bunlardan bazılarıdır. Mücahidlere para, yiyecek ve barınak sağlamak, mücahid esir ve tutuklulara bakmak, onların ihtiyaçlarını karşılamak, sıkıntılarını gidermek ve çocuklarıyla ilgilenmek de bu destekler arasında sayılabilir. Kardeşlerinin, tanıdıklarının ve akrabalarının arasında Müslümanların hedeflerini anlatmak, Amerika ve İsrail uşaklarının attığı şüpheleri izale etmek, mü'minler arasında umutsuzluğun yayılmasını engellemek, mücahidlerin propaganda ve medya ürünlerinin dağıtımını yapmak, onlar için yardım ve dua; Amerika, İsrail ve uşakları için de kunut toplamak yine bu desteklerden birkaçıdır. Faydalı ilim talep etmek, zamanın vaciplerini, cihadın rükün, farz, vacip ve hükümlerini öğrenmek ve bu ilmi Müslümanlar arasında yaymak da mücahidlere verilecek destekler arasındadır. Mısır rejiminin hıyanetlerini açığa çıkarmak, bu rejimin, kendi halkının hakları, değer ve servetleri konusundaki umursamazlığının ve Amerika ve İsrail'e hizmette gösterdiği hırs ve azmin ulaştığı boyutu açıklamak yine bu destekler arasındadır. İslâm ümmetinin merkezinde olmalarından kaynaklanan önemleri dolayısıyla bilhassa öğrencilerin meclislerinde şuurun yayılmasına çalışmak, onları İslâm'a sarılmaya ve mücahidler topluluğuna katılmaya davet etmek de yine bu desteklerdendir...” (Mısır'ın Müslüman Halkına Açık Mektup, Cihad Cemaati Basın Bürosu Yayını.)

Şeyh Süleyman Ebu Gays da şöyle demiştir: “Ümmetin dayanağı, her yerde aradığı umudu olan Müslüman gençlerin, (cihadi) terk edenlerin çağrılarına, felaket çığırkanlarının korkutmalarına, laiklerin, liberallerin, Batı aşıklarının sloganlarına iltifat etmemeleri gerekir. Yine onların, Haçlı-Yahudi ittifakında ifadesini bulan dünya küfrüne önemli bir darbe indirmeyen faydasız çatışmalara sürüklenmelerine karşı uyanık olmaları, önemsiz meselelerle iştigal etmekten uzaklaşmaları gerekir. Bu, enerji ve çabaların dağılıp boşa gitmesi için cihad düşmanlarının istediği şeydir. Bizim hedefimiz açık, siyasetimiz bellidir. Haçlı-Yahudi ittifakına karşı, sahipsiz olmayan herhangi bir amel yapılmıyor.” (Şeyh'in 2 Şevval 1423 tarihli beyanından alınmıştır.)

yaklaştıran en faziletli amellerdendir.¹³⁷ Yine gençlere, sadık âlimlerin ve ilimleriyle amel eden ihlas sahibi davetçilerin etrafında toplanmalarını, onların ihtiyaçlarını gizlilik içinde karşılamalarını,¹³⁸ özellikle de askerî/cihadî ameller hususunda ihtiyaçlarını görmelerini tavsiye ediyorum.

Ve genel olarak hepinize, özel olarak Filistin'deki kardeşlerimize müjdeliyorum ki sizin mücahid kardeşleriniz cihad yolunda Yahudi ve Amerikalıları hedef almaya devam etmektedirler. Mombasa operasyonu Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın izniyle bereketli yağmurun sadece ilk damlası olmuştur.¹³⁹ Şüphesiz biz sizi yüz üstü bırakmayacağız, siz de Allah'ın verdiği bereket üzere savaşı sürdü-
rün. Biz de Allah'ın izniyle sizlerle birlikte savaşa devam edeceğiz.

Sözlerime son vermeden önce, kendimi ve mü'min kardeşlerimi şairin şu sözleriyle Allah yolunda cihada teşvik ediyorum:

“Atımın yularından tutup

Kendimi (şehadet arzusuyla) tehlikeye atarım.

Ey Rabbim ölüm bana gelirse şayet,

Olmasın nâşımın üstünde nakışlı yeşil kumaşlar

Ama kabrim bir kartalın karnı olsun.

Ve nâşımın konakladığı yer gökyüzünde boyun eğmiş kartallar,

Şehid olayım bir birlik içinde,

137. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Kâfir ve katili cehennemde asla bir araya gelmezler.” Müslim

138. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) şöyle buyurmuştur: “Birbirinizin ihtiyaçlarını gizlice karşılayın.” Taberani

139. Bu hadise hicri 23/09/1423'te meydana gelmiştir. Mücahidler Kenya'nın Mombasa kentinde, bomba yüklü bir araçla, Yahudi turistlerin gittiği bir oteli hedef almışlar; bazı hükümet yetkililerinin beyanlarına göre o anda en az 15 İsraili ölmüş, 80 civarında İsraili ise yaralanmıştır. Bu saldırıyı, içinde 261 yolcu bulunan bir İsrail uçağına, havaalanından uçuşa geçer geçmez yapılan bir füze saldırısı izledi; ancak füze hedefi bulmadı. İngiliz Independent gazetesi “Paradise Otelinde Yaşanan Korku” başlıklı haberinde şunları yazmıştır: “... El-Kaide, Kenya'da İsraililerin sahibi olduğu bir otele iki intihar saldırısı gerçekleştirerek ve bir İsrail uçağına füze saldırısı düzenleyerek beklenmedik saldırılar gerçekleştirebilme olanaklarına sahip olduğunu bir kez daha göstermiştir.”

*Uzak ve korkunç bir yerde darbe alan,
Onlar genç süvarilerdir ki,
Allah korkusu bağlamıştır onları birbirlerine,
Onlar sıkıntılara veda ettiler hayata veda ettiklerinde,
Ve vardılar mushaflarda yazılı buluşma yerine.”*

Neticede, kendime ve Müslüman kardeşlerime açıkta ve gizlide Allah'tan korkmalarını ve Allahu Teâlâ'ya tevbelerimizi kabul etmesi ve bizi kederden kurtarması için çok dua etmelerini ve yalvarmalarını tavsiye ediyorum. “*Ey Rabbimiz! Bize dünyada güzellik, ahirette güzellik ver ve bizi cehennem azabından koru.*”¹⁴⁰

Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’dan Amerika’nın ve uşaklarının elindeki tutsaklarımızı özgürleştirmesini, en başta da iki şeyhi, Ömer Abdurrahman¹⁴¹ ile Said bin Zair’i ve Guantanamo’daki tutsakları

140. Bakara, 201

141. Şeyh Mücahid Ömer Abdurrahman Mısır Cemaliye’de, 1938 senesinde dünyaya geldi. Doğumundan on ay sonra gözlerini kaybetti. On bir yaşında iken Kur’an-ı Kerim’i tamamen ezberledi. Sonra Dimyat Din Akademisi’ne girdi ve orada dört yıl eğitim gördü. Daha sonra Ezher’in ilk bölümünün diplomasını aldı. Bunun ardından Mansura Din Akademisi’ne girdi ve 1960 yılında Ezher’in lise diplomasını alana dek orada eğitim gördü. Daha sonra Kahire’de Usulu’d Din Fakültesi’ne kaydoldu. Orada dersler aldı ve 1965 yılında, üstün derece ile mezun oldu. Bundan sonra Feyyum’un köylerinden birine Evkaf Bakanlığ’ına bağlı bir imam olarak atandı. Daha sonra yüksek lisans yaparak üniversitede asistan olarak görev yaptı, bir yandan da gönüllü olarak hutbeler vermeye devam etti. 1969 yılında üniversitedeki görevine son verildi. Aynı yılın sonunda aldığı geçici ceza kaldırıldı; ancak üniversitedeki asistanlıktan Ezher idaresine pasif göreve nakledildi. Bu hal üzere, baskı görmeye devam etti. Neticede 13/10/1970’te Cemal Abdunnasır’ın ölümünden sonra tutuklandı. Zira Şeyh minbere çıkarak onun cenaze namazının kılınmayacağını söylemişti. 8 ay boyunca Ka’la Hapishanesi’nde tutuklu kaldı. 16/6/1971 tarihinde hapisten çıktı. Özgürleşmesinin ardından ve hapisten çıktıktan sonra maruz kaldığı büyük baskılara rağmen bu, onun ilim talebine devam etmesini engellemedi ve doktora yaptı. Doktora konusu “Tevbe Suresi’nin Tasvir Ettiği Şekilde Muhalifleri Karşısında Kur’an’ın Tavrı” idi. Böylece üstün derece ile uluslararası diploma aldı; ancak göreve gelmesi engellendi. Bu engel 1973’ün yazına kadar sürdü. Daha sonra üniversite onu davet edip Kızlar ve Usulu’d Din Fakültesi’nde boş kadroların olduğunu bildirdi. O Asyut’u tercih etti ve 1977’ye kadar dört yıl üniversitede kaldı. Daha sonra 1980 yılına kadar geçici olarak Riyad’da Kızlar Fakültesi’nde görevlendirildi. 1981’in Eylül ayında tekrar Mısır’a döndü. Koruma kararları kapsamında gözaltına alındı, 1981’in Ekim ayında yakalanıncaya kadar kaçtı. Davası liderlere suikast suçlamasıyla askerî mahkemede ve Yüksek Devlet Güvenlik Mahkemesi’nde görüldü. İki mahkemede de beraat ederek 02/10/1984’te tutukluğu sona erdi. Şeyh’in hayatı; baskı, kovulma ve zindanlar arasında bu minval üzere sürüp gitti. Ancak o, ümmete nasihatte

kurtarmasını, Filistin'deki mücahidlere sebat vermesini, onlara ve diğer İslâm beldelerindeki tüm mücahidlere yardım etmesini ve bize de düşmana karşı yardım etmesini dileriz. Yine kendime ve sizlere zikri ve Kur'ân okumayı artırmanızı ve Kur'ân'ı tedebür etmenizi tavsiye ediyorum. Öğüt, şifa, hidayet ve rahmet Kur'ân'dadır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

*“Ey insanlar! İşte size Rabbinizden bir öğüt, kalplere bir şifa ve mü'minler için bir hidayet ve rahmet (olan Kur'ân) geldi.”*¹⁴²

*“Allah, emrinde galib olandır, ancak insanların çoğu bilmezler.”*¹⁴³

Duamızın sonu, hamd âlemlerin rabbi olan Allah'ındır.

* * *

bulunarak, ümmetin gençlerini tevhid ve cihad yoluna teşvik ederek çaba, gayret, davet, talim ve cihad yolu üzerinde sabrediyordu. Onun bu mücadelesi, kendisine dört suçlama yöneltilmesinin ardından 1993'te Amerika hapishanelerine girmesiyle son buldu: Bunlar: 1- Amerika Birleşik Devletleri hükümetini devirmeye azmettirmek, 2- Hüsnü Mübarek'e suikast yapılmasına azmettirmek, 3- Askerî tesislerin havaya uçurulmasına azmettirmek, 4- Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı bir saldırı planlamak ve buna azmettirmek. O, sabırla ve karşılığını Allah'tan bekleyerek esaretini sürdürmektedir. Allah'tan, sabır ve cihadına karşılık onu Firdevs-i A'la ile mükâfatlandırmasını dileriz.

142. Yunus, 52

143. Yusuf, 21

EY İSLAM ÜMMETİ!

- Üçüncü Bölüm -

“ALLAH YOLUNDA, HİÇ BİR KINAYICININ KINAMASINDAN KORKMAYIN!”

Muhakkak ki hamd Allah'adır. O'na hamd eder ve O'ndan yardım dileriz. Nefislerimizin şerlerinden, amellerimizin kötülüklerinden Allah'a sığınırız. Allah kime hidayet ederse onu saptıracak yoktur, kimi de saptırırsa ona hidayet edecek yoktur. Tek olan ve ortağı bulunmayan Allah'tan başka ilah olmadığına ve Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)in O'nun kulu ve Resülü olduğuna şehadet ederim.

*“Ey imân edenler! Allah'tan nasıl korkmak gerekiyorsa öylece korkun ve ancak Müslümanlar olarak can verin.”*¹⁴⁴

Usâme bin Ladin'den, İslâm ümmetindeki kadın-erkek bütün kardeşlerine... Es-selâmu aleykum ve rahmetullahi ve beraketuhu.

Cihad için gayretlendirme, cihada teşviği sürdürme hususunda size verdiğim bu mesaj, ümmetin aleyhine düzenlenen ve düzenlenmeye devam eden büyük fesat tertiplerinin önüne geçilmesi içindir. Bu tertiplerden özellikle bir kısmı âyân beyân ortaya çıkmış bulunmaktadır. Haçlıların ve mürtedlerin yardımıyla “kitle imha silahları” yalanına sığınarak¹⁴⁵ hilafet şehri Bağdat'ı¹⁴⁶ işgal etmeleri gibi...

144. Al-i İmran, 102

145. Amerikan seçimlerinde Demokrat aday John Kerry, Irak Savaşı'nın birinci yıl dönümü münasebetiyle yaptığı açıklamada şunları söylemiştir: “Bush, Saddam Hüseyin'in nükleer silah ve kitle imha silahı programına işaret ettiği konuşmasında Amerikalıları kandırmıştır. Savaş harcamaları hakkında Amerikalıların yaptıkları eleştiriler onu net olarak yalnız bırakmış ve yalnız bırakmaya devam etmektedir. Bütün çıplaklığıyla ifade ediyoruz ki başkan savaş konusunda bize doğruyu söylememiştir ve ülkemiz bunun bedelini ödemektedir.” Eski Amerikan başkanlarından Jimmy Carter, hicri 01/02/1425 tarihinde İngiliz Independent gazetesinde yayımlanan bir röportajda şöyle demiştir: “Onlar -Bush ve Blair- Irak'ta olduğu var sayılan kitle imha silahlarıyla ilgili bilgilerin kesin olmadığını biliyordu. Bu savaş, Londra ve Washington tarafından, Saddam Hüseyin'in 11 Eylül saldırılarından sorumlu olduğu ve Irak'ın kitle imha silahlarına sahip olduğu yalanlarına ve hatalı yorumlarına dayandırılmıştır. O ikisi önce savaşa girme kararı aldı; sonra Irak'a saldırmak için bazı sebepler icat etmek istedi.”

146. Bağdat'ı Abbasi Halifesi Ebu Cafer Mansur (rahimehullah) hicri 146 senesinde kurmuş-

Mescid-i Aksâ'yı yıkmak ve "Yol Haritası" yalanı¹⁴⁷ ve "Barışa Yönelme Girişimi" adı altında sevgili Filistin'de cihadı ve mücahidleri bitirmek için yapılan adi deneme gibi...

Haçlıların İslâm ümmeti aleyhine yürüttükleri medya kampanyaları ve genel olarak bütün ümmet, özel olarak da Hameyn halkı için kurdukları, açıkça ortaya çıkan şerri yaygın komplolar gibi...

Aynı şekilde Amerikalıların gizli niyetleri zorunlu olarak yaptıkları beyânatlarda açığa çıkmıştır. Onların niyetleri -kendi ifâdeleriyle- daha hoşgörülü olmaları için Müslümanların itikatlarının,

tur. Hafız İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Bağdat... Bu, Arapça olmayan bir kelimedir. Bu kelimenin 'bağ' ve 'dat'tan mürekkep olduğu, 'bağ' kelimesinin bostan, bahçe; 'dat' kelimesinin de bir adamın ismi olduğu söylenmiştir. 'Bağ'ın bir put ismi veya şeytan manasında, 'dat'ın hediye anlamında olduğu ve Bağdat'ın 'putun hediyesi' anlamına geldiği de söylenmiştir. Bu sebeple Abdullah bin Mübarek, Asmai ve başkaları bu şehrin Bağdat olarak adlandırılmasını mekruh görmüşlerdir. Ona 'barış şehri' de denmiştir. Nitekim banisi Ebu Cafer El-Mansur bu şehre bu ismi vermiştir. Çünkü Dicle'ye 'barış vadisi' denirdi. Bazıları da Bağdat'ı 'Zevra' olarak isimlendirmiştir."

147. "Yol haritası" fikri, Ortadoğu meselesini -Filistin davasını- nihai olarak çözüme kavuşturmak ve barışı gerçekleştirmek için çalışma yürütmek üzere dört devlet ve teşkilattan (ABD, Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve Rusya) oluşan kuruldan çıktı. Bu çalışma 2005 yılı içinde sonlanacak ve aşağıdaki noktaları hedefleyen temel iki aşama üzerinden yürütülecekti:

1- Çatışmanın durdurulması adı altında mübarek İntifada'nın durdurulması, İsrail kuvvetlerinin Filistin şehirlerinden çıkması ve bazı küçük yerleşim yerlerinin özgürleştirilmesi mukabilinde Filistin yönetim yapısının, mali ve idarî alanda, güvenlik alanında ve kanunlar bakımından kökten değiştirilmesi.

2- Belirlenmiş herhangi bir bölgede sınırları belli bir Filistin devletinin ilan edilmesi. Bu devletin kurulmasının; İsrail ile güvenlik işbirliğine bütünüyle devam etmesi, yönetim kadrosunun İsrail'in biricik uşağı Ebu Mazin tarafından belirlenerek yeniden oluşturulması ve Arapların İsrail'le birlikte uyum içinde olması şartlarına bağlı olması yeni görüşmeler başlamadan önce Yahudi tarafı bir dizi şart öne sürdü. Bunların en önemlileri şunlardır:

- İsrail'in "geri adım" olarak adlandırdığı süreci bir yönüyle Filistin direnişine karşı fevri hareketlerde bulunabilmesine ve Filistin yönetiminin kurumlarında köklü değişiklikler yapılabilmesine bağlanması... Bu değişikliklerden en önemlisi Arafat'ın yetkilinin meşru ve yeni Başbakan Mahmut Abbas'a -Ebu Mazin'e- devredilmesidir.
- Yerleşim yerlerinin, doğal gelişim adı altında oranın sakinleri için genişletilebilmesi.
- Kontrolün dörtlü kurula bırakılması, Filistinlilerin güvenlik taahhütlerini yerine getirmesi konusunda bu kurulun sürekli yetki sahibi olması.
- Filistin devletinin mahiyetinin belirlenmeyip başka bir toplantıya bırakılması.

hayat biçimlerinin ve ahlâklarının değiştirilmesidir.¹⁴⁸ Açık ifadeyle bu, dinî ve iktisadî bir savaştır. Onlar, insanların kendilerine boyun eğmesi, ülkelerini işgal edip zenginliklerini gasbedebilmek için, kulların Allah'a kulluktan uzaklaşmasını arzulamaktadırlar. Şaşırtıcı olan da demokrasiyi ve Amerikan medeniyetini uçaklardan attıkları bombalarla dayatmalarıdır. Bu yüzden karşı karşıya olunan şey çetin ve acı bir durumdur.

Irak'ın işgali Siyonist-Haçlıların şer zincirlerinden sadece bir halkadır. Bunun ardından sıra, bütün dünya üzerindeki etki ve kontrolün artırılması için geri kalan körfez ülkelerinin işgaline gelecek. Körfez ve körfez ülkeleri, dünyanın en büyük petrol kaynağı olmaları sebebiyle, büyük devletlerin gözünde, dünya üzerinde hâkimiyet kurmanın anahtarıdır.¹⁴⁹ Bu yüzden Bağdat'ın işgali, Amerika'nın bu bölge hakkında daha önceden planladıklarını ve kurguladıklarını uygulamak üzere attığı bir adımdır. Bu bölge geçmişte bir hedefti, bugün hedef olmaya devam etmektedir ve gelecekte de hedef olarak kalacaktır.

148. Bu niyetler pratiğe dökülmüş ve Arap yönetimler, efendileri Amerika'nın emirlerine uyarak bunları tatbik etmişlerdir. İşte bunun örneği: "Irak, Eğitim Sistemini Tekrar Gözden Geçirecek", "Ürdün'de, Eğitim Programları Hakkında Önerilen Düzenlemeler Sebebiyle Parlamento ve Hükümet Arasında Kriz Çıktı", "Kuveyt Millet Meclisi Bugün Eğitim Sistemine Düzenleme Yapmayı Tartışıyor", "Körfez Ülkeleri Zirvesi Terör ve Eğitim Sistemindeki Düzenlemeler Üzerine Yoğunlaştı", "Körfez Ülkeleri Uzmanları, Körfez İşbirliği Ülkelerine Yönelik Eğitim Sistemlerini Güçlendirecek Teşvikler İçin Bir Program Hazırlıyor", "Arap Birliği'nin Eğitim ve Öğretim Konulu İlk Toplantısı Beyrut'ta Yapıldı" ve benzeri başlıklar ile haberler yağdıran devlet gazeteleridir. Allah'tan kurdukları düzenlerinin kendi yıkımları olmasını ve planlarını başlarına geçirmesini dileriz.

149. Uluslararası istatistiklere göre petrol üreten Arap ülkeleri 1 trilyon 643 milyar varil ham petrol rezervine sahip. Bu rakam, dünyanın petrol rezervlerinin %62,1'i oranındadır. Bu ülkeler günde 21 milyon varil civarında, dünya üretiminin yaklaşık %31,5'i oranında petrol üretmekte, günlük üretimin 17,5 milyon varilini de ihraç etmektedirler. Arap ülkelerine İran'ı eklediğimiz zaman petrol rezervi 1 trilyon 733 milyar varile ve dünya rezervlerinin %70,8'ine ulaşmaktadır. Üretim ise günlük 24,6 milyon varile ve dünya üretiminin %36,7'sine varmaktadır. Petrol ihracatı da günlük 20 milyon varil civarına yükselmektedir. Buna karşılık ABD dünyadaki en büyük petrol ithalatçısı konumundadır. Zira Amerikalıların açıklamalarına göre, 2001 yılının ilk yarısında yapılan petrol ithalatı, devletin genel ithalatının %63,2'sini oluşturmuştur. Amerika tek başına günde 12 milyon varil civarında petrol ithal etmektedir. Bu ithalatın 3 milyon varili Arap ülkelerindedir ve bu ülkelerin başında günlük 1,8 milyon varille Suudi Arabistan gelmektedir. (Ahmet Abdusselam ve Ala' Ebu'l Ayneyn'in '*Petrol Silahı İntifada'ya Destek Olabilir mi?*' (13/4/2002) adlı kitabına bakınız.)

Peki, biz buna karşı nasıl bir hazırlık yaptık?

Bugün ümmetin maruz kaldığı bu Yahudi-Haçlı saldırısı, mutlak olarak yapılan saldırıların en tehlikelisi ve en alçakçası sayılır. Bu saldırı, ümmetin hem dinini hem de dünyasını tehdit etmektedir.

Bush: “Bu bir Haçlı savaşıdır.” dememiş miydi?¹⁵⁰ Yine o: “Bu savaş uzun yıllar devam edecektir ve altmış ülkeyi hedeflemektedir.” dememiş miydi?¹⁵¹ Yoksa İslâm âlemindeki ülke sayısı altmış değil midir? Görmez misiniz ki onlar, Amerikan karşıtlığının

-
150. Bunu, hicri 28/06/1422, milâdi 16/09/2001 tarihinde yaptığı bir basın toplantısında söyledi. Amerikalı bazı politikacılar bu cümleyi şu sözlerle eleştirdiler: “Başkan, bu ifadeyi kullanmakla hata etti. Bu sözün hata olmasının bazı sebepleri var. Bunlardan biri, hakikatte Haçlılar, çıktıkları bu savaşlarda Selahaddin tarafından bozguna uğradılar ki zafere ihtiyacımız olduğu bir zamanda bir hezimetin hatırlatılması uygun olmamıştır.” (Amerikan ABC kanalı, “Night Line” programı) Bush maruz kaldığı eleştirilere rağmen, “Haçlı Savaşı” ibaresini Hindistan askerlerine yönelik konuşmasında bir kez daha kullandı. Zira o zaman: “Bu önemli Haçlı hamlesinde yanımızda olun.” demişti. Sonunda Amerikalı gazeteci Robert Fisk şöyle dedi: “Görünüşe bakılırsa Başkan Bush, bir Haçlı saldırısını komuta ettiğine gerçekten inanıyor. Çünkü bu ifadeyi kullanmaması için günler öncesinden uyarıldığı halde tekrar aynı sözü söyledi.”
151. Emirliklerde yayımlanan El-Beyan dergisinde şunlar geçmektedir: “Amerikalı yöneticiler peş peşe, altmış ülkede teröristlerin bulunduğunu, El-Kaide örgütünün altmış ülkeye yayıldığını ve Amerika'nın bütün bu ülkelerdeki teröristleri vuracağını, yani Amerika'nın İslâm Konferansı Teşkilatı ülkelerine ve bunlara ilaveten Filipinler gibi terörle mücadelede bulunduğu bazı Asya ülkelerine operasyon yapacaklarını açıkladılar. Ancak Amerikalı politikacıların asıl odaklandığı yer Ortadoğudur ki orası Bin Ladin'in ve birçok tâbisi ile Eymen ez-Zevahiri ve Muhammed Atif (Ebu Hafs) gibi çevresindeki komutanların çıktığı yerdir.” Yine aynı dergide şu ifadeler yer almaktadır: “Başkan George Bush, Afganistan'daki askerî operasyonlarına henüz başlamışken Amerikan halkına seslendiği bir konuşmasında şöyle demişti: “Terörizme karşı yapılan savaş uzun bir savaştır ve Afganistan'la sınırlı kalmayacaktır; tersine bu savaş, terörizmi destekleyen ve teröristleri barındıran ülkeleri, hiçbir istisna gözetmeden içine alacaktır.” Bu açıklama, özellikle Arap ve İslâm devletlerinden birçoğunu tedirgin etti. Amerikan yönetimi, talep elden kişilerin ve Bin Ladin'in lideri olduğu El-Kaide ile ilgili olduğunu düşündüğü veya -Amerika'nın kendi bakış açısından- teröristleri finanse ettiğini zannettiği kuruluş ve örgütlerin listesini yayınladıktan sonra, Arap ve İslâm devletlerinin tedirginliği daha da arttı. Amerika'nın listelerindeki talep edilen kişiler ve adı geçen kuruluş ve örgütlerin büyük bir kısmı, Arap ya da İslâmî kuruluş ve örgütlerdi. Bunlardan bazıları resmî olmayan, sivil hayır kurumlarıydı. Bazıları da içlerinde Arap ve İslâm ülkelerinin de bulunduğu dünyanın birçok ülkesinde şubeleri bulunan güçlü ik-tisadi kuruluşlardı; ancak bu kuruluşların ya mülkiyeti veya idaresi Arap ve Müslüman şahısların elindeydi. Neticede Amerikan yönetiminin ilan ettiği bu listeleri onaylayan veya bunlara eleştirel yaklaşan herhangi bir beyanat gelmemiştir; çünkü ABD bunları terörist olarak nitelemiştir.” (6 Şevval 1422)

yaygın olduğu bölge ülkelerinin ideolojik yönden değişim geçirmelerini arzuladıklarını söylememişler miydi?

Onlar, İslâm'ı, her şeyden önce de onun zirvesini kastetmektedirler. Çünkü onlar, biz Müslüman mücahidler olarak kaldığımız sürece zenginliklerimiz ve topraklarımız sayesinde refah içinde yaşayamayacaklarını biliyorlar. Artık bunu tedebbür edin!

ZAAFİYETİMİZİN SEBEBLERİ

Ey Müslümanlar!

İş ciddi, sorun önemli. Elbette ki ben, vallahi dininiz ve dünyanın için çalışıyorum, nasıl yapmam ki! Çünkü sizler benim dinde kardeşlerim, nesepte ailemsiniz ve aile reisi kendi ailesine yalan söylemez. Bu karanlık durum etrafında ve bu büyük felâketten çıkış yolunun ne olduğu üzerinde birlikte düşünmemiz için kulaklarınızı ve kalplerinizi bana verin.

Bu konuda ben de, Allah'tan yardım dileyerek, O'na tevekkül ederek, O'nun, *"Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayın"* emrine icabet ederek, doğruyu araştırarak, gerçeği bütün çıplaklığıyla açıklayarak, yaratılanlar öfkelense de, Yara-dan'ın rızasını arzulayarak, Allah'ın Peygamberi Şuayb (*aleyhissalâtu vesselâm*)'ın söylediği şu cümleleri söylüyorum:

*"Ben sadece gücüm yettiğince (sizi) ıslah etmek istiyorum. Başarım ancak Allah'ın yardımı ilemdir. Ben sadece O'na tevekkül ettim ve sadece O'na yöneliyorum."*¹⁵²

Ömürlerimizi sonuna kadar yaşayacağız, rızıklarımız da semâdadır. Öyleyse neden hakkı söylemekten ve ona yardım etmekten korkalım? Cihad, ticaretinde hüsrana uğrayan, kendi nefsinin aşarılık kılan ve büyük bir hayırdan mahrum bırakılan kimseler hariç her birimizin üzerine ayrı ayrı farz kılınmış iken hakka yardım etmekten geri durmayalım.

Bu labirentten çıkmak için yapılması gereken ilk şey Allahu Teâlâ'ya dönmektir. O'ndan bağışlanma diler, nasuh bir tevbe ile

152. Hud, 88

günahlardan O'na tevbe eder, Kur'ân-ı azîm ve Peygamber'in sünnet-i kerîminin rehberliğinde yürürüz.

Yine, sırat-ı müstakîmden inhıraftan neden olan dâhili esas sebepleri ve bu inhıraftaki etken kuvveti bulmaya çalışmamız da gerekmektedir. Neticede fazla zorlanmadan bu etkenler arasında en bariz olanların aşağıdakiler olduğunu göreceğiz:

1- Emir ve yöneticiler.¹⁵³

2- Kötü âlimler ve hatipler.¹⁵⁴

153. Şeyh Ebû Katâde el-Filistîni şöyle demiştir: “İmam Buhari Sahih’inde şöyle rivayet etmiştir: ‘Humus’tan bir kadın Ebu Bekir Es-Sıddık’a: ‘Allah’ın cahiliyyeden sonra getirdiği bu salih iş (yani İslâm) üzere kalmamız nasıldır?’ diye sordu. Ebu Bekir: ‘Sizin İslâm üzere kalmanız, yöneticilerinizin size karşı istikamet üzere olmalarıdır.’ dedi. Kadın: ‘Yöneticiler kimdir?’ diye sordu. O: ‘Kavminde, onlara emreden ve onların itaat ettikleri reisler ve eşraftan kimseler yok mu?’ dedi. Kadın: ‘Evet.’ diye cevap verdi. Ebu Bekir: ‘Yöneticiler, işte o insanlardır.’ dedi.” Yöneticilerin önemi ve hayatta sahip oldukları değerli konumları sebebiyle, hikmet sahibi Şari’ Müslümanlara, haktan sapmalarının düzeltilmesi için onların gözetilmesini emretmiş ve onları buna teşvik etmiştir. Bu, nasihat eden ve düzelten kimseye zarar gelmesine sebep olsa da... Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) : “*En faziletli cihad, zalim sultan karşısında hakkı söylemektir.*” buyurmuştur. (Hadisi İmam Ahmed sahih bir senede rivayet etmiştir.)

Bu söylediklerimiz Müslüman yönetici hakkındadır. Kâfir yöneticiye gelince, onu görevden uzaklaştırmaları Müslümanlar üzerine vaciptir. Kadı İyad şöyle demiştir: “Onda, yani emirde, küfür ve şeriati değiştirme veya bidat görülürse yönetici hükümden çıkar ve kendisine itaat düşer. Müslümanların ona karşı kıyam edip onu görevden almaları vaciptir. (İki Menhec Arasında Makaleler, 10)

154. Şeyh Usâme bin Ladin şöyle demiştir: “(...) Bölge ülkelerinin yöneticileri de bizleri aynı şekilde aldatıyorlar ve kâfirlerle dost oluyorlar. Sonra da kendilerinin İslâm üzere olmaya devam ettiklerini iddia ediyorlar. Amaçları insanları aldatmak olan kurullar ihdas etmeleri bu kandırmacanın etkisini artırmaktadır. Biz; şeriata, fıkha ve ilme nispet edilen bazı kurulların, bilerek veya bilmeyerek bu rolü üstlendiklerini söylediğimiz zaman, insanlar bazen bunu garipsiyorlar. Sistemin amacı, bazı âlimleri, insanlara fetvalar vermeleri için televizyon ekranlarına ve radyolara çıkarmaktır. Asıl amaç bu mesele (fetva verme meselesi) değildir. Şayet böyle olsaydı, sadık âlimler de yerel ve ulusal televizyonlara ve yerel radyo istasyonlarına çıkardı. Ancak amaç, kritik zaman ve şartlarda bu kurullara önemli vazifeler vermektir. Sistem daha önce, Haçlı Amerikan güçleriyle dostluk kurup onları Bilâd-ı Harameyn’e aldığı zaman, insanlar ve gençler kargaşa çıkardığında şahit olduğumuz gibi, bu kurul ve benzeri kurullar emniyet sübabı olmuş, kralın tasarrufunun caiz olduğu yönünde fetvalar yayınlamış, onu ‘veliyü’l emir’ olarak isimlendirmiştir. Hakikatte ise o, Müslümanların veliyü’l emiri değildir. Buna dikkat etmek gerek.” (Cihad Menhecine Dâir, 1.Bölüm)

3- İslâmi hareket önderlerinden zalimlere eğilim gösteren kimseler.¹⁵⁵

4- Devletin propagandacıları ve onların izinden gidenler.

Yöneticilerin, bu gruplardan birçok ferdi saptırmaya güç yetirebilmiş ve insanlar içinden -Allah'ın rahmet ettikleri hariç- kendilerine itiraz edenleri susturmuş olmaları süregelen bir hakikattir.

Zirâ insanlar hak konusunda yanılıp sırat-ı müstakimden sapsınlar diye hak ile bâtılın arasını iyice ayırmak Kur'ân'ın ve Sünnet'in ilettiği yollardandır. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

155. Belki de bu sınıf, en tehlikeli ve zararlı gruptur. Çünkü onlar hakkı batıla örtmektedirler. Şeyh, İmam Eymen ez-Zevahiri şöyle demektedir: “Birbirimize hangisinin cihad için daha tehlikeli olduğunu soruyoruz. Mısır ve diğer ülkelerde, devletin cihada saldırmak için tuttuğu kiralık kalemler mi, yoksa aynı amaç uğruna İhvan Cemaati'ni kullanması mı? Şüphe yok ki İhvan'ın cihada saldırmak için kullanılması daha tehlikelidir. Çünkü onlar, Allah'a davet adı altında Allah'ın yolundan alıkoymuyorlar ve bununla Müslümanlar arasından imanı zayıf ve ilmi az olanları kandırıyorlar. Ey Müslüman kardeşim! Tağutun, İhvan'ı kontrolü altında tutabildiği ve egemenliğini kaybetmekten yana cihad cemaatlerinden korktuğu zamanlarda, insanları İslâm adına aldatması ve İslâm adına cihada darbe vurması için bazen İhvan'a bakanlık verdiğini görmez misin?” Şeyh Zevahiri yine şöyle demektedir: “İslam ümmetini yöneten sistemler İslâm ve ehlini aldatmaya devam etmişlerdir. İslâm'a karşı açıktan düşmanlık yapmanın tehlikesini anlamalarının ardından icat ettikleri son oyun, Müslümanların saflarını bölmeye ve onları şeriatın farz-ı ayn kıldığı amel olan kâfirlerle, mürtedlerle ve özellikle de Müslümanların ülkelerini yönetimleri altında tutanlarla cihad etmekten alıkoymaya başvurmalarıdır. Müslümanların saflarını bölebilmek için çeşitli vesileler kullandılar. Bunlar arasında en fazla öne çıkan, süslenen ve insanlara cezbedici kılınan İslâmî davet çalışmalarını teşvik etmektir. Aslında bu iki duruma sebep olmaktadır: Birincisi, Müslümanların en önemli akide rükünlerinden taviz vermek (bu, hâkimiyetin Mevlâ (*subhanehu ve teâlâ*)'ya teslimidir) ve kanun ve akide bakımından uygun gördükleri şeyleri seçme hakkını insanoğluna vermek anlamına gelen teşride demokratik cahilî usulleri izlemek... İkincisi de İslâm ülkelerini yönetimleri altında tutan bu mürted yönetimlere karşı aynı bir vacip olan cihadı terk etmek, dahası buna davet edenlere karşı saldırganca davranmak, onları aşağılamak, onlara iftiralar atmak, yönetimleri, onları etkisizleştirmeye davet etmek ve bu tağutların önünde, onlardan berî olduklarını ilan etmek... İhvan-ı Müslimin, Müslümanların saflarını bölen ve bu iki şeye davet eden cemaatlerden biridir. İhvan-ı Müslimin Cemaati, özellikle son yıllarda, sertliğe son vermek ve anayasal hükümlere, kulları üzerinde teşri hususunda Mevlâ (*subhanehu ve teâlâ*)'nın hakkını inkâr eden cahilî anayasaya bağlılığı beyan etme konusunda ısrarlı davranmıştır. Muhakkak ki bu cemaat, Müslüman gençleri kendi saflarına katmak, daha doğrusu kendi dondurucularına sokmak ve o gençlerin İslâmî şevk ve gayretlerini, tağutlarla cihaddan ayırarak konferanslara ve seçimlere kanalize etmek için çabalamaktadırlar.” (*Acı Hasat: Altmış Yılda İhvan-ı Müslimin*)

“Hakkı batılla karıştırıp da bile bile hakkı gizlemeyin.”¹⁵⁶

Karışıklığın izalesi için her durumun asıl isimleriyle tanımlanması ve şer’î lafızlarıyla ifâde edilmesi gerekir. Özellikle de ümmetin yolu üzerindeki bu etkili kuvvetlerden söz ediyorsak, onları ve yaptıklarını doğru kavramamızın ve onlara karşı tavırlarımızı netleştirmemizin kolaylaşması için bunun böyle yapılması gerekir. Zira bir şey hakkında hüküm vermek onu anlamış olmanın neticesidir.

Bu yüzdendir ki, Allah’ın indirdiği dışında bir şeyle hükmeden, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)’nın hidayetinden başkasını takip eden (ya da askerî bakımdan kolaylık sağlanması, Birleşmiş Milletler’in İslâm ve Müslümanlar aleyhine aldığı kararların uygulanması gibi herhangi bir isim altında kâfirlere yardım eden) yöneticilerin vasıflandırılması hakkında yapılan şer’î tanımlama “kâfir ve mürted” tanımlamasıdır.¹⁵⁷

Yine, ikrah olmaksızın tağutlara ilimle destek veren güçlerin, işlenen zulümden kendilerine göre payları vardır.

İslâm’ı yaşayan gençleri, zalimlere bağlı liderlerini terk etmeleri ve bu zorlu şartlarda İslâm ümmetini savunarak vazifelerini yerine getiren güçlü ve güvenilir liderlere yönelmeye davet ediyorum.

156. Bakara, 42

157. Şeyh Ahmed Şakir şöyle demektedir: “Dünyanın neresinde olursa olsun her Müslüman bilsin ki, İngilizler ve Fransızlar gibi Müslümanları sömüren İslâm düşmanlarıyla ve onların müttetikleriyle herhangi bir şekilde işbirliği yapan veyahut onlarla iyi ilişkiler kuran ve gücü oranında onlarla mücadele etmeyen, dahası din kardeşlerine karşı söz veya eylem boyutunda onlara yardım eden bir kimsenin kıldığı namaz, aldığı abdest, gusül veya teyemmüm, tuttuğu farz veya nafil oruç ve ifa ettiği hac bâttır. O kimsenin farz olarak verdiği zekât, nafil olarak verdiği sadaka veya Rabbi için yaptığı herhangi bir ibadet de bâttır ve ona geri çevrilir. Yaptığı bütün bu amellere herhangi bir ecir alamaz. Tersine bu hususta onun için günah ve mesuliyet vardır. Her Müslüman bilsin ki, her kim bu aşağılık işleri yaparsa, kendisi için razı olduğu bu riddet bataklığına düşmeden önce Rabbi için yaptığı bütün ibadetleri boşa gider. Allah’a ve Resulü’ne imân eden, bu büyük vasfa layık bir mü’minin buna razı olmasından Allah’a şgınıruz.” (*Hak Söz*, sayfa 137)

Cihad ve benzeri dinin şiarlarını küçümseyen medya adamlarına gelince, onlar ise zındık¹⁵⁸ ve mürteddirlere.

Bu anlatılanlar, dâhilde, yolumuzun inhirafa uğramasında aktif ve en önemli kuvvetlerle ilgiliydi.

Hariçte düşmanca hareket eden kuvvetlerin nasıl savuşturulacağına gelince, bu mevzu, dersler çıkarmamız, ibretler almamız, onların saldırılarını engelleyebilmemiz, bu saldırıların önemli sebepleri ile bunların savuşturulmaları ve bunlara karşı mukavemetin nasıl olacağını tasavvur edebilmemiz için, daha önce topraklarımıza yönelik gerçekleşen haclı saldırılarına göz atmamızı gerektirmektedir.

Derim ki, Batı'nın ülkelerimizi işgali hem eski hem de yeni bir durumdur. Onlarla aramızdaki mücadele asırlar önce başlamıştır ve devam edecektir. Çünkü hak ve batılın arasındaki mücadele

158. Şeyh Ebû Basir (Abdalmün'im Mustafa el-Halime) şöyle demiştir: "Zındık, Arapça-laşmış Farsça bir kelimedir. Aslı 'zende kerd'dir. Bu kelimenin gerçek anlamı 'küfür ve ilhadi gizlemek, şartların gerektirmesine, ihtiyaç durumuna ve olanakların izin vermesine bağlı olarak küfür ve imânı ya birlikte veya ayrı ayrı izhar etmektir. Bununla birlikte zındıklar küfür itikadında olup fırsat buldukları ve meydanın kendilerini takip eden gözlerden uzak olduğunu veya sözlerinin ya da durumlarının kaydedilmediğini düşündükleri her ânda bu itikatlarını defalarca izhar ederler. Durumları deşifre olur, kesin bir delil ile suçlanır ve kendilerine niçin küfrü izhar ettikleri sorulursa da onların süratle bunu inkâr yoluna gittiklerini, bu sözlerle küfür murat etmediklerini, sadece iyilik ve hayır dilediklerini, ama bizim onların murat ve kasıtlarını anlamadığımızı söyleyerek bu sözlere açık olarak küfre delalet etme durumlarından uzaklaştırarak ifadelerle söz ve küfürlerini tevil ettiklerini görürsün. Buna mukabil, onların tevhide şahadet eden, namaz, zekât ve bunun gibi dinin erkânına imân eden birer Müslüman ve mü'min olduklarını izhar ettiklerini de görürsün. Eğer onlardan şahadet getirmelerini talep edersen, zındıklık vasfını, hükmünü ve bunun getireceği neticeleri kendilerinden savuşturmak için aceyleyle ve hiç tereddüt etmeden sana gelirler."

Şeyh (Allah onu korusun) daha sonra sözlerine şöyle devam etmiştir: "Allah'ın dininde zındığın hükmü, tevbeyle davet edilmeden kâfir ve mürted olarak öldürülmesidir. Tevbeyle davet etme bazı haller sebebiyle olur ki zındıkta bu durumlardan hiçbiri bulunmamaktadır; dolayısıyla da o, tevbeyle davet edilmez. İmam Malik (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Zamanımızda zındıklık (dediğimiz şey) Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) zamanında nifaktı. Zındık bu sebeple, aleyhine şahid bulunduğu durumda tevbeyle davet edilmeden öldürülür." (*Camii'l Li-Ahkâmi'l Kur'ân*, cilt 1, sayfa 199) Ebu Hanife (*rahimehullah*) da: "Zındığı gizli olarak öldürün. Çünkü onun tevbesi bilinmemektedir." demiştir." (*İkâfuru'l Mulhidin*, sayfa 37)" (21/6/1421 tarihli "Asrımızın Zındıkları" makalesinden alınmıştır.)

âdeti, topraklarımız ve Allah'ın kulları kurtulana dek, kıyâmet zamanı gelinceye kadar sürecektir. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur:

*“Eğer Allah'ın; insanların bir kısmıyla diğerlerini savması olmasaydı, yeryüzü bozulurdu. Ancak Allah, bütün âlemlere karşı lütuf sahibidir.”*¹⁵⁹

Tefsirciler bu âyeti şöyle açıklamışlardır: “Yani şayet mü'minlerin savaşmak suretiyle kâfirlere karşı direnişi olmasaydı, kâfirler yeryüzünde galip gelir ve fesatlarıyla yeryüzünü ifsat ederlerdi.”¹⁶⁰ Bu mücadele sünnetine dikkat edin; işgalcilerle silahtan başka anlaşma yolu yoktur.¹⁶¹

159. Bakara, 251

160. Kurtubî, Allahu Teâlâ'nın “Eğer Allah'ın, insanların bir kısmını bir kısmıyla def etmesi olmasaydı, içlerinde Allah'ın adı çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler muhakkak yerle bir edilirdi.” (Hac, 40) âyetinin tefsirinde şunları ifâde etmiştir: “Yani, şayet Allahu Teâlâ peygamberlerine ve mü'minlere, düşmanlarla kıtali teşri etmeseydi, şirk ehli her yeri istila eder ve bünyesinde bulunan din erbabını ibadetten alıkoymazdı. Ancak Allah din ehli kendini ibadete versin diye kıtali vacip kılarak onları def etmiştir. Bu yüzden cihad ümmetlerde öncelikli bir emirdir. Onun sayesinde şeriatler uygulanabilir ve abidler bir araya gelebilir. Kıtâl ve cihad olmasaydı hak bütün ümmetlerde baskı altına alınırdı. Ancak bazı Hıristiyan ve Sabiiler, kendi mezhepleriyle çelişmesi dolayısıyla cihadı kerih görürler. Netice, şayet dini müdafaa eden kıtâl olmasaydı ortada din kalmazdı.” (Tefsir, cilt 12, s. 66)

Şehid Seyyid Kutub da şunları söylemiştir: “Bâtıl gösterişçidir. Ancak kendisine saldıran ve kendisini durdurup geri döndüren bir kuvvetle def edilmediği sürece düşmanlığından vazgeçmez. Hakkın sırf hak olması, batılın ona düşmanlık yapmasını durdurmaz. Bilakis onu koruyan ve savunan bir gücün bulunması gerekir. İnsan, bildiğimiz insan olmaya devam ettiği sürece bu değişmez genel bir kuraldır. Şu kelime bakımından az, fakat delalet ettiği şeyler bakımından derin âyetler üzerinde ve bu âyetlerin arkasında bulunan hem ruhlr dünyasındaki hem de hayattaki bazı sırlar üzerinde durmamız gerekir.” (Fi Zilali'l Kur'ân, s. 2425)

161. Şeyh Ebû Muhammed el-Makdisî şöyle demiştir: “Bunlar sadece, dinin tabiatında bulunan katl, kıtâl ve kanın dilinden anlarlar. Alenî olarak onları azgınlık ve tuğyanlarından ancak bu dil alıkoymaz. Tâ ki onlar korksunlar ve arkalarındakiler de dağılıp gitsinler. Allahu Teâlâ şöyle buyurmuştur: ‘Ben kâfirlerin kalplerine korku salacağım. Şimdi vurun boyunlarının üstüne. Vurun, onların bütün parmaklarına’ (Enfal, 12) ‘Eğer onları savaşta yakalarsan, bunlar(a vereceğin ceza) ile arkalarındakileri de dağıt.’ (Enfal, 57) ‘İnkâr edenlerle (savaş sırasında) karşı karşıya geldiğiniz zaman, hemen boyunlarını vurun; sonunda onları iyice bozguna uğratarak zafer kazanınca da artık (esirler için) bağı sımsıkı tutun.’ (Muhammed, 4) Bu dört talimat; ‘bozunlarını vurmak’, ‘boyunlarının üstüne vurmak’ ve boyunlarını vurup başlarını vücutlarından ayırarak ‘arkalarındakileri dağıtmak’, onların batıllarını püskürtün, şerlerini ve düşmanlıklarını def eden eşsiz ifadelerdir. İşte, düşmanlarımızın da söyledikleri gibi savaş budur. Evet, savaş budur!” (4 Recep 1425'te, Kafkafa Hapishanesi'nde verdiği bir cuma hutbesinden alınmıştır.)

Bizimle Batı arasındaki kavganın karakterini gözden geçirdiğimizde, onların bin beş yüz seneden fazla bir süredir bizimle savaşmalarına rağmen, ne sahih bir din ne de selim bir ahlâk edinmediklerini görürüz. Saikleri sadece çalma, çırpma ve gasp etme idi. (İslâm'dan önce) atalarımız Şam'da, on asırdan fazla onların işgali altında yaşamışlardı.

Biz, ancak Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in bi'setinden sonra ve Arapların kişilik yapısını aslına döndüren, onları cahiliyyeden kurtaran¹⁶², kalplerini ve akıllarını nurlandıran ve enerjilerini coşturan İslâm'a hakkıyla tutunmamızın ardından onları yenebildik. İşte o ânda imân müfrezelerinin karşısında ne Arap ne Acem, hiç kimse duramadı; "Allahu Ekber" sayhalarının önünde Farslar, Tatarlar, Türkler, Rumlar ve Berberîler yerle bir oldu. Dünyayı biz yönetiyorduk. İnsanları kullara kulluktan, kulların Rabbi'ne kuluğa çıkarıyorduk.

Daha sonra ise dinimize tutkunluğumuz zayıfladığı, yöneticilerimiz de bozulduğu ânda içimize vehn (ölüm korkusu) girdi. Böylece Rumlar, meşhur Haçlı savaşlarına asırlar sonra tekrar başladılar. Neticede Mescid-i Aksa'yı elimizden aldılar. Ama yetmiş yıl sonra, dinimize dönmek üzere gücümüzü topladık; Allah'ın fazlıyla, bilge bir komutan ve sahih bir menhec sayesinde

162. Şeyh Abdurrahman ed-Düsiri (*rahimehullah*)'a: "Cahiliyye geçmiş yüzyıllarla sınırlı mıdır, yoksa insanlar arasında onun özellikleri yeniden görülebilir mi?" şeklinde sorulmuş, o şöyle cevap vermiştir: "Cahiliyye o asırlarla sınırlı değildir. Tersine bazen bir asırda yaşanan cahiliye sonraki asırda artabilir. Çünkü cahiliyyenin; her ferdin ve Rabbi ile peygamberinin emrine boyun eğmeyen, her şeyde hevâsına uyan her ümmetin bunlarla vasfedildiği kendisine has özellikleri vardır. Hatta günümüz cahiliyyesi, geçmiş bütün cahiliyelerden daha çirkin olarak nitelenebilir. Çünkü nimete küfür, Yaradana inkâr veya O'nun dini ve şeriatını reddetme, O'nun hikmetine saldırma, O'nun izzetini küçümseme, ahlâksızlıkların, rezilliklerin ve günahların süslenmesi, kıskançlığın ve hayânın kaybolması, Ebu Cehil ve Ebu Leheb'in çevresinde ve o zamandan önceki bütün cahiliye devirlerinden öte günümüz cahiliyyesinde mevcuttur. (Önemli Akidevi Meseleler Üzerine Faydalı Cevaplar, sayfa 44, 45.)

Mescid-i Aksa'yı geri aldık.¹⁶³ Komutan Selahaddin (*rahimehullah*)'tı¹⁶⁴, menhec İslâm ve İslâm'ın en yüksek zirvesi olan Allah yolunda cihadı.¹⁶⁵

163. Haçlılar Kudüs'ü hicri 492 yılında ele geçirmişlerdir. İbn-i Kesir (*rahimehullah*) şöyle anlatmaktadır: "492 senesi, Şaban'ın son haftasında, bir cuma sabahı, Franklar (Allah onlara lanet etsin) Beytül Makdis'i (Allah onu şereflendirsin) ele geçirdiler. Sayıları yüz bin civarındaydı. Kudüs'te yetmiş binin üzerinde Müslümanı öldürdüler, evlerin arasına kadar girdiler ve ellerine geçirdikleri her şeyi yerle bir ettiler." (El-Bidaye ve'n-Nihaye, cilt 12, s. 156.) Mescid-i Aksâ daha sonra hicri 583 senesinde tekrar Müslümanların eline geçti. Suyûti (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Orada birçok fetihler olmuştur. Sultan Selahaddin, Frankların elindeki Şam beldelerinin çoğunu aldı. Bu beldelerin en büyüğü Beytül Makdis'ti. Orası yetmiş bir sene Frankların elinde kalmıştı. Sultan, Frankların orada yaptıkları eserleri yıktı, inşa ettikleri kiliseleri yerle bir etti. Yıkıldığı bu kiliselerden birinin yerine Şafîiler için bir medrese yaptı. Allah, İslâm'a yaptığı hizmetlerden dolayı ona hayırla mükâfat versin." (Halifelere Tarihi, s. 519.)
164. Sultan, Melik, Nasır Selahaddin Yusuf bin Eyyub. Hicri 532 senesinde Irak bölgesinde bulunan Tikrit'te doğdu; 589'da, 57 yaşında vefat etti. Ömrünün büyük kısmı cihadda geçti. Allah, Beytül Makdis'in fethini onun eliyle gerçekleştirmekle ona ikramda bulunmuştur. İbn-i Kesir şöyle demiştir: "Selahaddin (*rahimehullah*) İslâm'ın ridası ve kâfirlerin alçak tuzaklarına karşı bir kale, bir sığınaktı. Bu Allah'ın ona olan tevfiki ile olmuştu. Onun tek başına yaşadığı musibetleri bütün Dimeşk halkı yaşamamıştır. Dimeşkililer evlatlarını, sevdiklerini ve arkadaşlarını ona feda etmek isterdi. Cihadda yanından ayırmadığı kılıcıyla defnedildiği söylenmiştir. Halk kıyamet günü, inşallah cennete girene kadar ona dayanacağını düşünüyordu. Selahaddin, emirlerine ve başkalarına, hatta düşmanlarına bile cömertlik, ikram ve ihsandan dolayı geride bir mal-mülk bırakmadı. Fazla elbisesi, yiyeceği ve bineği bulunmazdı. Mekruh olan bir şeye yaklaştığı görülmemiştir. Bilakis onun en büyük arzusu İslâm'ın zaferi ve alçak düşmanlarını kırıp geçirmektir. Gözü bundan başkasını görmüyordu. Gece gündüz emin kişilerle birlikteydi. Yanındaki bu kişiler faziletli, seçkin, faydalı ve kıymetli kimselerdi. Namazlara vaktinde ve cemaatle devam ederdi. Vefatından önce, hatta vefat ettiği hastalığında dahi cemaatle namazı asla kaçırmadığı söylenmiştir. Kur'ân ve hadis dinlemeyi ve ilmi sever; hadis dinlemeye gayret gösterirdi. İnce kalpliydi, hadis dinlerken hemencek gözlerinden yaş süzülürdü. Şeriatı çok tazim ederdi." (El-Bidaye ve'n-Nihaye, cilt 13, s. 5)
165. Haçlı düşmanın yenilmesi -Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın başarı vermesinden sonra- bazı sebeplerle sağlanmıştır. Bunların en önemlileri şunlardır:
- 1 - Haçlıların barbarlıkları, yakıp yıkmaları, katliam yapmaları, insanları yurtlarından çıkarmaları, kendilerine itiraz edenleri aşağılamaları sebebiyle ümmetin onları alt etmenin ne kadar önemli olduğunun bilincine varması.
 - 2 - Âlimlerin, ümmeti cihada teşvik, harekete geçirme, onlara Kudüs-i Şerif'in önemini, cihad ve şehadetin faziletini hatırlatma, düşmanın gerçek yüzü, karakteri ve yayılmacı hedefleri hakkında onları bilinçlendirme konusunda üzerlerine düşenleri yerine getirmesi.
 - 3 - Mücahidlerin, Haçlılara karşı yapılan cihad hareketlerini birleştirmek için harekete geçmeye başlaması. Bu merhalenin sloganı, "İhtilaflarımızı bir yana bırakalım, ortak düşmanımıza karşı cihad etrafında birleşelim." idi.
 - 4 - Yöneticilerin aciziyetine, zayıflığına, siyasi ve askeri başarısızlıklarına, ciddiyeti ve cihadi sebebiyle gerçek bir alternatif olan İmâdüddin Zengî'nin, Haçlılara karşı yapılan cihad hareketlerine genel lider olarak ortaya çıkması. Çünkü bu kişi, Haçlılara karşı ya-

İşte bugün, bize lazım olan ve ulaşmaya çalışmamız gereken şey de budur. İşte durum... Geçtiğimiz yüzyıl içinde İslâm âlemi- nin toprakları Haçlıların işgalinden kurtarılamamış; ancak Allah yolunda cihad sancağı yükseltilmiştir. Batı, cihadı kötölemek için her şeyini ortaya dökmekte, cihad sancağını taşıyan herkesi “te- rörle mücadele” adı altında öldürmekte ve bu uğurda münafıklar- la yardımlaşmaktadır. Çünkü onlar biliyorlar ki cihad bütün fesat tertiplerini bozacak etkili bir güçtür.

İşte yol budur, bu yolu takip edin. Çünkü biz, şayet düşman- larımızı İslâm'dan başka yollarla def etmeyi istersek, fasit daire etrafında dönen kimseler misâli olacağız ve hâlimiz atalarımız Gassaniler'in hâli gibi olacak. Onların liderlerinden her biri, ken- disine melik dense de, Rumların menfaatlerini himâye etmek üzere onların yanında bulunan birer güvenlik zabıtası idi ve bu

pılan cihadda, aşama aşama gerçekleştirilen İslâmî hedeflere hizmet hususunda bütün gücünü ortaya koydu.

5- Cihad yolunda yürüyen ve birçok adım atan İmam Selahaddin Eyyubî'nin tarih sahnesine çıkması. Onun attığı adımların en önemlileri, Şii Fatimî devletini ortadan kaldırma ve Mısır'da otorite ve istikrarı tek elde toplamadır.

6- Altı senelik bir sürede (hicri 572-577 arasında) Mısır ve Şam'daki mücahidlerin da- hili konularının düzenlenmesi ve haçlılarla yapılan mücadele dairesinin genişletil- memesi. Bununla birlikte 582'de Hittin'de düşmanın hezimetini taçlanan galibiyetler silsilesinin gerçekleştirilmesi. Hittin'in ardından şehir ve kaleler Haçlılardan alınma- ya başlandı. Bundan sonra İmam Selahaddin Kudüs-i Şerif'e yöneldi. Kısa süren bir kuşatmanın ardından burası da fethedildi. İmamımız Selahaddin'in bildiği gibi, Haçlı düşman da Kudüs'ün anahtarının Mısır olduğunu anlamıştı. Yani Mısır'a hâkim olmak, (Kudüs'e giden) önemsenmesi gereken ve zorunlu bir ilk adım sayılırdı.” (Ebu Eymen el-Hilalî'nin, *Ensar* dergisinde yayımlanan “Geçmişten Günümüze Haçlı Savaşları” baş- lıklı yazısına bakabilirsiniz.)

görevi Arap kardeşlerini katlederek yerine getiriyordu.¹⁶⁶ İşte yeni Gassaniler'in, yani günümüz Arap yöneticilerinin hâli de aynıdır.¹⁶⁷

-
166. Safiyyurrahman Mübarek Furi şöyle demiştir: “Arapların kabile göçlerini yaşadıkları dönemde Kuzaa kabileleri Şam sınırlarına kadar gelmiş ve buraya yerleşmişlerdir. (Rumlar onları Ducâme adıyla tanıdılar.) Rumlar, çöl Araplarının zararlarını engellemeleri ve Farslara karşı hazır bir kuvvet olmaları için onları kullanmışlar, kendilerine bir kral tayin etmişler ve aralarından birini birbiri ardına kral olarak atamaya yıllarca devam etmişlerdir. Miladî ikinci asrın başlarından, yaklaşık olarak aynı asrın sonlarına kadar bu durum devam etmiş; Duca’ame’nin elindeki toprakları ele geçiren ve onlara karşı galibiyet sağlayan Gassan ailesinin gelmesinin ardından onların yönetimi sona ermiştir. Daha sonra Rumlar, Şam Arapları üzerinde onları yönetici olarak atamıştır. Başkentleri Busra idi. Gassaniler, hicrî 13 senesi Yermuk Savaşı’na kadar Rum krallarının uşakları olma sıfatlarıyla Şam üzerindeki yönetimlerini devam ettirmişlerdir. Son kralları, Emirülmüminin Ömer bin Hattab (*radıyallahu anhu*) zamanında İslâm’a boyun eğmiştir.” (Rahîkul Mahtûm, s. 25)
167. Üstad Abdullah en-Nefîsî şöyle demiştir: “Günümüzde İslâm ülkelerindeki hâkim sistemler olgusu üzerinde iyice düşünen, önemli bir hakikate ulaşır. Bu da bu sistemlerin, İslâm ülkelerinde kontrolü tesadüfen ellerine geçirmiş olmamalarıdır. Bu sistemler, kâfir Batı sömürgeciliği için doğal bir zemindirler. Din Allah’ın oluncaya kadar, batılı kâfir sömürgeci güçlerle savaşmamız üzerimize şer’î bir vacip olduğuna göre, bu güçlerin ön cephesi kabul edilen bu sistemlerle savaşmamız da tartışılmazdır.” (*İslâm ve Yöneticilere İsyân*, İkinci Bölüm)

EY MÜSLÜMANLAR!

Eğer siz Kudüs'te ve Irak'ta işledikleri cürümler sebebiyle onları yakalamazsanız, onlar yardımını terk etmeniz yüzünden sizi yakalayacak ve Bilâd-ı Hameyn'i elinizden alacaklar. Bugün Bağdat, yarın Riyad ve daha niceleri... (Ancak Allah'ın dilemesi müstesna.) Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!

Peki, bu korkunç tufanı durdurmanın yolu nedir?

Belki hatırlarsınız, ümmet geçtiğimiz onlarca yıl içinde Filistin'in kurtuluşu için Haçlı-Siyonist ittifakına karşı direnişte birçok değişim geçirdi. Bölge halkları; cumhuriyetler ve krallıkların yönetimi altında uzun süre milliyetçilik,¹⁶⁸ sosyalizm, komünizm,

168. Şehid Müceddid Abdullah Azzam (*rahimehullah*) şöyle demiştir: "Gerek Arap milliyetçiliği gerekse Kürt, İran milliyetçiliği ve benzeri düşünceleri benimsemek, kişiyi İslâm'dan çıkaran bir küfürdür. Dolayısıyla milliyetçilik düşüncesini benimseyen kimse İslâm'dan çıkar. Onun kestiği hayvan yenmez, milliyetçi bir kıza evlenilmez ve milliyetçi bir erkekle Müslümanların kızları evlendirilmez. Böyle bir kimse öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve Müslümanların mezarlığına gömülmez. Onun selamı alınmaz ve öldüğü zaman onun için Allah'tan bağışlanma dilenmez. Milliyetçi bir genç, Müslüman babasının mirasını alamaz. Onun çocukları Müslümanlarşa ve milliyetçilik ideolojisinde babalarına muhalif iseler ona mirasçı olamazlar. Bir erkek, milliyetçilik ideolojisini Müslüman bir kadınla evli iken benimserse kadın ondan boş olur ve ona haram olur. Şayet onun yanında kalmaya devam ederse, aralarındaki cinsi münasebet zinadır ve çocukları veled-i zina olur. Müslüman bir kadının, milliyetçi kadınlar karşısındaki avreti erkeklerle aynıdır. Dolayısıyla o kadının başını milliyetçi kadınlar önünde açması caiz değildir. Bir kadın, milliyetçilik ideolojisini Müslüman bir erkekle evli iken benimserse nikâh akdi derhal fesholur. İnsanlar şöyle diyeceklerdir: 'Onlardan bazıları arada sırada namaz kıyor ve oruç tutuyorlar.' Biz de onlara şöyle cevap veririz: 'Namaz ve oruç, bozuk bir akide ve şirkle birlikte kabul edilmez.' Başkaları da şöyle diyeceklerdir: 'Parti mensuplarının çoğu mevki ve paradan nemalanmak amacıyla partilere giriyorlar.' Buna da şöyle cevap veririz: 'Biz gaybı bilmeyiz ve zahire bakarak hüküm veririz. Ağzlarından çıkan sözlere göre onlara hesap sorarız, kalplerini ise Allah (*subhanahu ve teâlâ*)'ye bırakırız. Genel kaide milliyetçi bir kimse kâfirdir. İstisna ise ancak kaidenin umumundan istisna edilir. Dolayısıyla sağlam bir delil olmadıkça asıl tercih edilir. Yani biz bir gencin milliyetçiliği kerih gördüğüne, bu fikre son vermek istediğine ve onun yayılmasına karşı aslında mukavemet ettiğine kesin kanaat getirdiğimizde, onun Müslüman olduğuna hüküm verebiliriz. Bu nemalanmaların küfre yardım etikleri, küfrün onlar sayesinde yayıldığı ve onların omuzlarında yükseldiği net olarak bilinmektedir.' Üçüncü bir grup da şöyle diyecektir: 'İnsanların büyük bir kısmı,

¹⁶⁹ demokrasi¹⁷⁰ ve benzeri pek çok beşerî dinin peşine takıldı. Bu maddeci hareketlerin hepsi, sonunda kendilerinin Haçlı-Siyonist ittifakının kontrolünde olduklarını, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde ispatladılar. İnsanlar bu ideolojilerin içinde yetişmişler ve bunların peşinde büyümüşlerdi. İşte bütün bu hareketler

şer’î hükmü bilmekten yana cahildirler.’ Onlara da şöyle cevap verimiz: ‘Cahile hüküm bildirilir ve açıklanır. Şayet yine de ısrar ederse onun hakkında küfür hükmü verilir. Dinlerine güvenilir bazı âlimler, milliyetçilerin tekfiri üzerine makaleler veya kitaplar yazmışlardır. Tebliğ için bu yeterlidir ve beyandan sonra cehalet özur olmaya devam etmez.’ (Şeyh Abdullah Azzam’ın “*Arap Milliyetçiliği*” kitabından alınmıştır.)

169. Şehid Müceddid Abdullah Azzam (*rahimehullah*) şöyle demiştir: “Komünizm, başta İslâm olmak üzere bütün dinlere savaş açmıştır. Bolşevik devrim bir tek Yahudiliğe karşı çıkmıştır. Onlar bunu izah etmek için ‘Yahudiler mazlum bir millet olup gasbedilen haklarını geri almak için dinlerine muhtaçtırlar.’ şeklinde bir delil öne sürmüşlerdir. Onların dinler hakkında sarf ettikleri sözler arasında Marks’ın: ‘Din halkların afyonudur’ ve ‘İnsan türünü Allah yaratmamıştır, tersine Allah’ı yaratan bizzat insanın kendisidir.’ cümleleri yer almaktadır. Stalin: ‘Din bir hurafe ve cehalettir.’ ifadesini açıklamak üzere: ‘Dinin ve Allah fikrinin bir hurafe, bizim yolumuzun ise dinsizlik olduğunun bilinmesini isterim.’ sözlerini sarf etmiştir. Komünizmin kurucularının yukarıdaki sözlerine göre her komünist, sürekli veya bazen namaz kılsa da İslâm’dan çıkmış birer kâfirdir. Bu sebeple bir komünist, Müslüman bir kıza evlenemez. Müslüman bir kız komünist bir erkekle evlenirse zina etmiş olur; çocukları da veled-i zina olurlar. Bir komünistin kestiği hayvanın eti yenmez, öldüğünde yıkanmaz, kefenlenmez, cenaze namazı kılınmaz ve Müslümanların mezarlığına gömülmez. Müslümanların ona mirasçı olmaları caiz değildir; çünkü iki farklı din mensubu birbirine mirasçı olamaz. Aynı şekilde Müslüman bir erkeğe, komünist bir kadınla evlenmek caiz değildir. Aralarındaki nikâh akdi geçersizdir ve ona yaklaşması zinadır. Bu fetva, aralarında Ezhre şeyhleri Şeyh Hüseyin Mahluf, Muhammed Buheyrt ve Abdulhalim Mahmud’un da bulunduğu günümüz âlimlerinin tamamının fetvasıdır. (Şeyh Abdulhalim Mahmud’un, Komünizm hakkındaki fetvalarına bakınız.)” (Şeyh Abdullah Azzam’ın “*Kızıl Kanser*” adlı kitabından alınmıştır.)
170. Şeyh Ebû Muhammed Makdisî şöyle demiştir: “Bil ki bu çirkin kelimenin -demokrasinin- aslı Arapça değil Yunancadır. İki kelimenin, halk anlamına gelen ‘demos’ ile hüküm, otorite ve teşri (kanun koyma) anlamlarında olan ‘kratos’ kelimelerinin kısaltılması ve birleşmesinden doğmuştur. Bu kelimenin bire bir tercümesi ‘halkın hükmü’, ‘halkın otoritesi’, ‘halkın teşrisi’ şeklindedir. Dolayısıyla demokrasi, birçok sebepten ötürü Allahu Azîme küfür, göklerin ve yerin rabbine şirk, tevhid milletine ve peygamberlerin dinine muhalefettir. Çünkü demokrasi Allahu Teâlâ’nın değil, çoğunluğun teşrisi veya tağutların hükmüdür. İkinci olarak demokrasi Allahu Teâlâ’nın şeriatı değil anayasa uyarınca çoğunluğun veya tağutların hükmüdür. Üçüncü olarak demokrasi habis laikliğin bir meyvesidir ve laiklik onu gayri meşru olarak peyda etmiştir. Ey tevhidin kardeşleri, demokrasi Allahu Teâlâ’nın dini haricinde bir din olduğuna göre Allah’ın değil, tağutların hükmü; Vahidü’l Kahhar olan Allah’ın değil, birbirine zıt, ayrı ayrı rablerin şeriatıdır. İnsanlar içinden demokrasiyi kabul eden ve ona göre hareket eden kimse hakikatte anayasa maddelerine göre teşri’ hakkının kendisinde olup kendi koyduğu yasaların Vahidü’l Kahhar olan Allah’ın şeriatından öncelikli olduğunu kabul etmiştir.” (“*Demokrasi Bir Dindir*” kitabından alınmıştır.)

gözden düştü. Bir serabın arkasından yeterince koşuldu ve akıl sahiplerinin akıllarıyla yeterince alay edildi.

DEVLETLERİN İZLEDİĞİ SİYASETE BAKIŞ

Böylesi kritik ve zorlu durumlarda bazı reformistler, bu Haçlı-Siyonistlerin saldırılarına göğüs germek amacıyla, bütün birim ve ferdleriyle vatandaşların ve devlet güçlerinin, ihtiyaç duydukları noktalarda birleşmelerini zorunlu görürler.

Ancak sorulacak soru şudur: “İslâm âlemindeki devletler, dini ve ümmeti savunma görevini yerine getirmeye ve Amerika’dan bağımsız hareket etmeye hazır durumda mıdır?”

Gelin, izlediği siyasetin niteliklerini anlamak için, ümmetin hayatî davaları ile ilgili olarak devletlerin geçmişine objektif bir şekilde bakalım ki, bu çıkmaz sokağa sokulmayalım ve daha önce senelerce denenmiş bir süreci ümmet tekrar denemesin.

Birincisi: Birinci Dünya Savaşı’nda Yöneticilerin Haçlılar Karşısındaki Konumu: Haçlılar İslâm âlemine saldırdıkları ve Osmanlı devletini yıkmak istediklerinde bu yöneticilerin hepsi Osmanlı’ya karşı ayaklandılar. Sonuçta İslâm cemaatini böldüler ve Osmanlı’yla yapılan, Osmanlı’nın Haçlı işgali altında yıkılmasıyla ve elli küsur devlete ayrılmasıyla sonuçlanan savaşa bu yöneticiler etkin bir şekilde katıldılar. Bu büyük ihanette, Kral Abdulaziz Ali Suud’un ve Şerif Hüseyin ile çocuklarının açık bir rolü vardı.

İkincisi: Filistin Davası: Doksan yıldan beri merkezde bulunan bu davada yöneticilerin tavrı, İngilizlere, Yahudilerin Filistin topraklarında kendi devletlerini kurmaları sözünü vermek, sonra da Filistinlileri yüzüstü bırakmak, daha doğrusu silah bırakmaları için onları defalarca aldatmak oldu. Bu hareketler içinde en bariz olanı, Abdulaziz Âli Suud tarafından gerçekleştirilen girişimdir. Siyonist Örgüt veya bilinen ismiyle Birleşmiş Milletler, Filistin’in taksimi ve Yahudi devletinin kurulması için verdiği kararı ilân

ettiği zaman Arap yöneticiler kollarını kıpırdatmadılar, dahası bu örgütün bir üyesi olarak kalmaya devam ettiler. Onlar bugün de hâlâ Birleşmiş Milletler üyesidirler ve toplantıya çağırmaktan başka, bu duruma engel olmak adına anılmaya değer bir şey yapmamışlardır.

Genel taksim kararının çıkmasının ardından, Yahudi devleti kurulunca sahte bir savaş başladı. Daha sonra ise Arap devletlerinin yöneticileri Amerika'nın geçici ateşkes emrini yerine getirmekte hiç vakit kaybetmediler. Bu emrin arkasından da ertesi yıl daimî ateşkes emri geldi. Böylece onlar Filistin'i ve halkını az kalsın diri diri toprağa gömüyorlardı; ancak Allah korudu.

Bundan sonra birbiri ardına etkisiz toplantılar yapıldı ve Birinci İntifada'nın ölü doğması için sürekli olarak çaba harcandı. Hicrî 1416, miladî 1996 yılında Arap yöneticilerin, musta'zaf Filistin halkına karşı Yahudi ve Hıristiyanlara desteklerini sundukları “Şarm Eş-Şeyh Toplantısı”, ardından Yahudi varlığının kabullenilmesini de içine alan Beyrut girişimi ve bunun büyük mükâfatı olan Yahudilerin Filistin topraklarından bir kısmını işgal etmeleri, son olarak da “Yol Haritası” oyunu...

Bu toplantılarda bazı mülkler, gözlerini boyamak amacıyla Filistin halkına bırakıldı. Ancak doksan yıl içinde Filistin topraklarından hiçbir parçanın Filistin halkına geri verilmediğine tarih şahidlik etmektedir.

Bu yöneticilerin, istişhadî eylemleri yapan mücahidlerin aileleriyle ilgili tavrı hem şaşırttı hem de akılları karıştırdı. Onlar sanki o ailelerin iyiliğini istiyorlardı. Ancak onlara kötülük getirdiler. Onları öldürmekten beter yaptılar. O ailelerin durumuna bir bakın. Orada kocaları Yahudiler tarafından öldürülmüş, oğulları Allah yolunda ve Müslümanları savunma uğrunda düşünmeden canlarını takdim etmiş dul kız kardeşlerimizin hâlini hayâl edin. Taht ve ordu sahipleri onları terk ettikten sonra, Kudüs'te fesat

çıkarmak, ekini ve nesli helak etmek, sonra da o kadınları zor kullanarak evlerinden çıkarıp dışarı atmak üzere Yahudi ordusu geldi ve evlerin içinde ne varsa sağa sola savurdu. O kadınlar sadece önemsiz birkaç eşyasını alabildi. Bir kadın yolda amaçsızca yürüyor, göz pınarlarından yaşlar akıyor bir yandan da küçük çocuklarının, küçük şehidlerin (onları öyle düşünüyoruz, Allah onları şereflendirsin) ellerini tutmuş çekiyor; nereye gideceğini, nereye gitse daha büyük yaralar alacağını bilmiyordu. Ancak, Allah'ın fazlı ile Hameyn halkından ve başka bölgelerden merhamet sahibi insanlar zekâtlarından bir kısmını bu dul ve yetim ailelerine gönderiyorlar ve kederlerini az da olsa hafifletiyorlar. Ancak sert, kaba, cevvez¹⁷¹ ve mütekebbir emir Abdullah bin Abdulaziz, operasyonların durdurulması amacıyla ihsan sahiplerinin mallarını göndermelerinin önüne geçilmesini emretti. Bunların yapılmasını hangi kalp emredebilir? Bu bir insan kalbi midir? Yoksa o taştan da katı bir kalp midir? Nasıl bir haysiyetsizlik ve nasıl bir adiliktir bu? Dul, yetim ve miskinlere ulaşan kuruşların peşine düşmek?.. Bize bu adamdan bir hayır gelmesi ya da bu adamın, ülkemizi ve insanları kendisi gibi katı kalplilere karşı müdafaa etmesi nasıl beklenir?

Bütün bunlardan sonra dirhem ve dinarın kulu olan münafıklar, bunların bizim için emir sahipleri olduğunu ve bizi savunma görevini yerine getireceklerini öne sürerler.

Şimdi bazı ıslah davetçilerinin, kurtuluşun ve topraklarımız ve insanlarımızın savunulmasının bu mürted yöneticiler eliyle olacağını söylemeleri ne acayıptır!¹⁷²

171. İbn-i Hacer şöyle demiştir: "Hattabi 'cevvez'in 'etine dolgun, yürüyüşünde böbürlenen kimse' anlamında olduğunu söylemiştir. İbn-i Faris şöyle demiştir: 'Cevvez'in doymak bilmez, obur anlamında olduğu söylenmiştir. 'Facir' anlamına geldiği de ifade edilmiştir."

172. Şeyh Ebu Katade El-Filistini şöyle demiştir: "(...)Eskiler Tatar zulmünü misal getirirlerdi. Acaba Tatarların zulümleri Saddam Hüseyin'in gaddarlıklarına ulaşmış mıydı? Kâfirlerin Müslümanlarla olan bütün tarihleri boyunca yaptığı zulümler, Kaddafi'nin zulümleri kadar var mıdır? Yahudilerin kötülükleri Kral Hüseyin'inkilere denk midir? Nazilerin işkenceleri, Mısır zindanlarındaki işkencelerle karşılaştırılabilir mi? Lübnandaki Hıristiyanların yönetimi ile Suriyedeki Nusayrilerin yönetimi bir midir?

Bunlara şunu söylüyorum: Sizin cihaddan geri durmanız için bir özrünüzün olması, zulmedenlere eğilim göstermenizi ve kendi günahlarınız ile saptırdığınız kimselerin günahlarını yüklenmenizi mubah kılmaz. Kendiniz için Allah'tan korkun, ümmetiniz için Allah'tan korkun. Allah, dini için tağutlara yaltaklanmanıza muhtaç değildir. O (*subhanehu ve teâlâ*) şöyle buyurmuştur:

“Şu hâlde yalanlayanlara itaat etme. Onlar istediler ki sen yağçılık yapasın da onlar da yağçılık yapasınlar.”¹⁷³¹⁷⁴

Kişi için, hak yolun en gerisinde oturması, bâtıl yolun en ilerisinde durmasından daha hayırlıdır.

Üçüncüsü: Körfez ülkeleri, gerek lisân-ı hâl gerekse lisân-ı dil ile Irak güçlerine direnme konusunda kendi acziyetlerine şahidlik etmişler ve bilindiği üzere başta Amerika olmak üzere Haçlılardan yardım istemişlerdir.¹⁷⁵ Peki, şimdi bu devletler, Amerika'nın

Acaba insanlık tarihinde Suud ailesinin nizamı gibi bir nizam hiç görülmüş müdür? Suud'da yöneten ile yönetilenler arasında hiçbir senet yoktur; yöneten her şeyin sahibi, yönetilenler onun kulu ve hizmetçisidir. Günah ve küfürde ne tür bir azmışlık bu insanların kanlarını akıtabilir? Küfür üstüne küfür ve günah üstüne günah... Vallahi, muhakkak ki bu kimselerde hayır bulunma ihtimalini bir ân olsun aklına getiren bir Müslüman ahmaktır. Yine bunların, kılıç dışında başka bir tedavi yollarının olduğunu düşünen bir Müslüman ahmaktır. Bu yöneticiler ve taifelerini sonuna kadar ezmekten başka bir şey onlara fayda vermez.” (*İki Yol Arasında*, s. 91)

173. Kalem, 8-9

174. Şehid Seyyid Kutub bu âyetlerin tefsirinde şöyle der: “Öyleyse bu bir pazarlık ve ticarette yaptıkları gibi orta bir yolda bulmaya çalışmadır. Oysa inanç ile ticaret arasındaki fark büyüktür. Akide sahibi bir kimse inancının hiç bir prensibinden vazgeçmez. Onun gözünde akidenin küçük bir cüzü ile büyük bir ögesi aynıdır. Daha doğrusu akidede büyük-küçük diye bir şey yoktur. Akide, bütün cüzleri birbirini tamamlayan tek bir hakikattir. Akide sahibi bir kimse akidenin bir prensibine uyarken bir başka prensibinden asla vazgeçemez. İslâm ile cahiliyenin, ne yolun ortasında ne de herhangi bir yolda buluşmaları mümkün değildir. Her zaman ve devirde İslâm ile cahiliyenin arasındaki durum böyledir. Çünkü cahiliyye ile bugünkü ve gelecekteki cahiliyyelerin hepsi birbiriyle aynıdır. İslâm ile cahiliyye arasında aşılmasız bir uçurum bulunmaktadır ve bu uçurumun üzerine bir köprü kurulamaz. Cahiliyye ve İslâm herhangi bir şeyi paylaşamaz ve aralarında herhangi bir ilişki bulunamaz. Aralarında, uyuşmanın mümkün olmadığı tam bir mücadele vardır.” (*Fi Zilal'il Kur'an*, s. 3658)

175. Abdullah Fahd bin Abdulaziz Âl-i Selul, Haçlıların alenen Bilâd-ı Haremeyn'i işgale başladıklarını duyurduğu 18 Muharrem 1411 tarihli konuşmasında şunları söylemişti: “(...) Kardeşlerim! Bu üzücü hadisenin (yani Kuveyt Savaşı'nın) ardından Irak büyük ordularla Suudi Arabistan sınırlarına dayanmıştır. Bu önemli olayın karşısında Suu-

ve bugün onun emri altında bulunan Irak güçlerinin karşısında nasıl duracaklar?

Cabir Es-Sabah ve beraberindekilerin, Irak'ın Kuveyt'e savaş açtığı zaman kaçtıklarında verdikleri karar, (yani tahtlarından vazgeçip halkı kandırmak ve Amerika'nın maslahatını korumak için bundan daha aşağı bir görev alma, petrolle ve petrol gelirleriyle ilgilenmemeyi taahhüt etme kararı), Amerika'yla aralarındaki mevcut ittifak devam ettiği sürece bütün körfez ülkeleri yöneticilerinin de ilerde alacakları muhtemel karardır. Nitekim Irak Geçiş Meclisi'ndeki Amerikan uşaklarının da durumu budur. Amerika'nın bu geçiş meclisi üyelerini kabul edip onlarla işbirliği yapması, onların çöküntüye uğramış psikolojilerini, işgalcilere boyun eğme durumlarını ve onlarla olan ilişkilerinin boyutlarını daha da ileriye taşımıştır.

Hülasa, Amerika'ya destek veren ve Arap devletlerine saldırması için ona arka çıkan bu hükümetler arasında, Amerika'nın saldırmasından günler önce Arap Birliği'nde pekiştirilen ortak savunma anlaşmaları vardı. Daha sonra bu anlaşmaları hep birlikte iptal ettiler. Bu durum, ümmetin temel meseleleri karşısında onların tavrını ortaya koymaktadır.

Dördüncüsü: Bu sistemler kuvvet istihdam etme ve Irak'a saldırma ile ilgili olarak tavır belirlemede oldukça fazla tereddüt ettiler. Önce bu müdahaleye katılmayı kesinlikle reddettiler, sonra bunu Birleşmiş Milletler'in onayına bağladılar. Daha sonra yine ilk görüşlerine döndüler. Hakikatte bu devletler, Irak müdahalesinde bulunmak istemiyorlardı. Ancak en sonunda Amerika'nın baskılarına boyun eğerek saldırıya katılmak üzere kara, hava ve

di Arabistan, ülke topraklarının güvenliğini, ülkenin enerji kaynakları ve ekonomisini korumak üzere kardeş Arap ülkelerinin ve diğer dost güçlerin müdahale etmelerini istemiştir. Amerika Birleşik Devletleri ve İngiltere hükümeti ile diğer devletler, Suudi Arabistan ile aralarındaki dostluk ilişkisine binaen, vatanın ve vatandaşların bütün düşmanlara karşı savunulması görevini yerine getirmede Suud silahlı kuvvetlerine destek olmak için hava ve kara kuvvetlerini hemen göndermişlerdir." (*Suudi Arabistan'ın Dış Siyasetinin Yüz Yılı*, s. 749 - 750)

deniz üslerini açtılar. Bunun büyük ve ciddi sonuçlarına rağmen bunu yaptılar. Bu sonuçların en önemlileri, İslâm'dan çıkararak bir suç işlemiş ve ümmete büyük bir ihanette bulunmuş olmalarıdır. Bu ihaneti, halkın büyük öfkesi ve ortamın, bu aciz, hain ve mürted sistemlere isyan için hazır hâle gelmesi takip edecektir.

Onların nazarında bundan daha önemlisi, özellikle de hıyanet ve Amerika'ya uşaklıkta eski yol arkadaşlarının (Saddam Hüseyin'in) esir düştüğünü gördükten sonra, diktatör rejimlerin dışarıdan silahlı bir müdahaleyle yıkılması kapısının açılmamasıdır. Ki Amerika, İran kendisine itaatten ayrıldığı için Saddam'a, İran'a karşı Birinci Körfez Savaşı'nı çıkarmasını emretmişti.¹⁷⁶ Yeşil savaş (dolar uğruna yapılan savaş) onu bitirmiş ve bölgeyi içinden bugüne kadar çıkamadığı bir labirente sokmuştu.¹⁷⁷ Savaşlar, ancak savaş çığırtaçlarını vurmaktadır.

Bölge devletleri, sıranın kendilerine geldiğini bilmekte; ancak bunun için maddi güce sahip oldukları hâlde düşmanı engellemek üzere önemli kararları kendi iradeleri ile alamamaktadırlar. Onlara sorarsanız, uzun zaman önce yapmak zorunda kaldıkları gizli anlaşmalar, büyük bir askerî güç oluşturmalarını engellemektedir.

176. Şeyh Şehid Yusuf el-Iyeyri (*rahimehullah*), Saddam ve onun yönetimi hakkında şunları söylemiştir: "Saddam darbe yoluyla başa geldiği zaman kurduğu sistem Amerika tarafından desteklenen bir sistemdir. Bu sistem, İran Savaşı'nda Amerika ve bölge devletlerinde desteklenmiştir. Ancak güçlenmeye ve Amerika'nın onun zarar vereceğinden endişe etmeye başlamasından sonra Kuveyt'e savaş açmak ona allandı pullandı ve o, bunu yapmaya itildi. Saddam, bunun karşısında Kuveyt'in eli kolu bağlı duracağını düşündü. Nitekim Amerikan elçisi, Kuveyt Savaşı'ndan takriben bir hafta önce bu konuda Bağdat'ta ona göz kırpmış, o da Amerika'nın yeşil ışık yakmasının ardından cesaretlenmiş ve bu işe cüret etmişti. Ve ahmak adam böylece yemi yutmuştu. Amerika'nın ne sözüne ne de yeminine güvenilir. Dolayısıyla Amerika çark ederek ona zehri yutturdu. Neticede Saddam, onlarca yıl Amerika ile karşı karşıya gelmek durumunda kaldı ve yaşadığı serüvenin ardından yıkılıp gitti. Arap devletleri de Saddam rejiminin geçtiği aşamalardan geçecektir. Onların tek seçeneği, Amerika'nın çizdiği rota üzerinde ilerlemekten başkası değildir ve bu bir seçim değil, mecburi istikamettir. (*Irak ve Arap Yarımadası'nın Geleceği*, Hazırlayan: Diraset Merkezi)

177. Hicri 1400-1408 Irak-İran Savaşı'nın toplam zararının 500 milyar dolar olduğu hesaplanmıştır. Bu zararın 280 milyar doları İran'a, 220 milyar doları ise Irak'a aitti. Bir de buna 450.000 ölü, bundan kat kat fazla yaralı ve sakat kalan insanı eklemek gerek. İki ülkenin petrol kaynaklı ve diğer ekonomik zararının da 500 milyar dolar olduğu hesap edilmektedir. Yani bu savaşın toplam maddi zararı 1 trilyon dolardır.

Beşincisi: Ümmetin meseleleri çerçevesinde, onların konularını net olarak ortaya koyan durumlardan biri de Afganistan'a yapılan Haçlı saldırısında ortak askerî üslerini açarak Amerika'ya yardım etmeleridir. Bu yardım ve desteğin, bir İslâm devletine karşı kâfirlere yapıldığı apaçık ortadadır ki bu davranış İslâm milletinden çıkarılan en büyük küfürdür.¹⁷⁸

Altıncısı: Belki de körfez ülkeleri yöneticilerinin konularını ortaya koyan en açık durum, kendilerinden biri, elinde bulunan petrol bölgelerini Amerika'ya bırakması yönünde onun baskılarına maruz kaldığı zaman diğer körfez ülkelerinin ortaya koyduğu şu tavidir: Böylesi bir durumda onlar “Zayed Girişimi” adı altında topluca Amerika'ya destek olmuşlardı.¹⁷⁹ Zirâ onlar Saddam'dan; Irak'ı, halkını ve petrolünü kolay elde edilen bir ganimet misâli bir tepside sunmasını ve yönetimden çekilmesini istediler. Irak'ta kan akmaması bahanesiyle ona siyasî sığınma hakkı

178. Âlimler şöyle demişlerdir: “Her Müslüman bilsin ki kâfir Hıristiyanların sancağı altına girmek, onlarla birlikte savaşmak (herhangi bir şekilde onlara yardımda bulunmak onlarla birlikte savaşmak gibidir), onların dayandıkları bir kuvvet olmak, onlar için lojistik yollar veya ikmal yolları açıp onlara yiyecek ve içecek tedarik etmek, onları bir yerden başka bir yere nakletmek ve bu konuda onlara yardım etmek, onların güvenliğini sağlamak, koordinatlar belirlemek, istihbarat ve iletişim imkânları sağlamak veya operasyonlarını idare etmeleri konusunda onlara buna benzer yardımlarda bulunmak ya da onlara tavsiye ve önerilerde bulunmak ve buna benzer şekillerde yardım sağlamak, icma ile Allahu azimi inkâr ve İslâm'dan çıkarılan bir suçtur.” (Şeyhlerin; Hudayr, Nasir El-Fahd ve Ahmed El-Halidi hakkındaki beyanından alınmıştır.)

179. Bu girişim, eski Irak yönetimini, görevi bırakıp devletlerin garantisi altında istediklere yere iltica etmeye ve Irak'ı Birleşmiş Milletler ve Arap Birliği'nin yönetimine bırakmaya davet etmiş ve Körfez Ülkeleri “Tehavün (Hafife Alma)” Kurulu bunu oybirliğiyle desteklemişti.” (Körfez ülkelerinin bir araya gelerek oluşturdukları kurulun adı “Körfez Ülkeleri Teavün (İşbirliği) Kurulu” olduğu hâlde burada alay maksatlı olarak söz konusu kelime üzerinde oynanmıştır. (mütercim) Katar'da yayın yapan “Vatan” gazetesinde 3 Mart 2003 tarihinde şunlar yazılmıştır: “Birleşik Arap Emirlikleri gazeteleri, birilerinin kapalı kapılar ardında durmadan söyledikleri şeyi, Emirliklerin cesaret ve basiretle ortaya attığını ifade etmiştir. Ahbaru'l Arap gazetesi, ‘Cesur ve Bilgece Girişim’ başlığı altında, bu girişimin, birilerinin kapalı kapılar ardında tekrar edip durdukları şeyi açıkça söylediğini vurgulamıştır. Birleşik Arap Emirlikleri Enformasyon Bakanlığı, Abdullah bin Zayed hakkında şu cümleyi nakletmiştir: ‘Herkes Saddam Hüseyin’in Irak'ı terk etmesi gerektiği konusunda hemfikir. Ama Şeyh Zayed'deki cesaret, maalesef hiçbir Arap liderde yoktu.’ Katar Dış İşleri Bakanı Hammad Bin Casim, hicri 14.12.1423 tarihinde Körfez Ülkeleri Tehavün Meclisi Dış İşleri Bakanları toplantısının sonucunda düzenlenen basın toplantısında şöyle demiştir: “Körfez ülkeleri Şeyh Zayed'in girişimini ni şiddetle desteklediler ve bunun gerçekten önemli olduğunu gördüler.”

tanıldılar. Suud Faysal, utanmadan bu öneriyi tekrar tekrar vurguladı. Bu öneri, daha önce yaşananlarla birlikte ortaya koymaktadır ki, Riyad yönetimi dâhil körfez ülkeleri yöneticileri, petrol bölgelerinin işgal edilmesi hususunda Amerika'nın baskısına maruz kaldıklarında aynı tavrı göstereceklerdir.

Yedincisi: Düşmana mukavemet karşısında bu yöneticilerin durumlarını ve bunların büyüğünün (Suudi Arabistan'ın) durumunu ortaya koyan en açık delilerinden birini misâl vereceğim. Arap yarımadasının toprakları Amerikan tanklarının paletleri altında gıcırdarken ve Arap denizleri bölgeyi işgal etmek için en yeni mühimmat ve silahlarla donanmış Haçlı uçaklarının gürültüleri altındayken, onlara bağlılığını bildiren bu yöneticilerin büyüğü, ümmet içinde teslim olma, boyun eğme ve itaat etme propagandası yapmak üzere ileri gelenlerin karşısına çıkarak: "Bunlar savaş için değil, ordunun sevkiyatı için yapılmaktadır." diyor.¹⁸⁰ Ne büyük bir utanç, ne büyük bir rezillik!

Şayet bilmiyorsan bu bir musibettir!

Şayet biliyorsan musibet daha büyük!

180. Abdullah Fahd bin Abdulaziz Âl-i Selul, Haçlı güçlerini çağırdığını açıkladığı ve bir kısmı daha önce 27. dipnotta verilen konuşmasında şöyle demiştir: "(...) Bu hareketin hiç kimseye karşı yapılmadığını tam olarak vurgulamakla birlikte buradaki yegâne amaç sadece savunmadır. Suudi Arabistan'ın karşı karşıya olduğu hâlihazırdaki şartlar bunu gerektirmiştir. Emareler Amerikan kuvvetleri ile Suudi Arabistan silahlı kuvvetleri arasındaki ortak tatbikatlara katılacak olan kuvvetlerin burada belli bir zaman için bulunacağını ve Suudi Arabistan istediği vakit süratle burayı terk edeceklerini gösteriyor. (Suud Dış İşleri Bakanlığı tarafından yayımlanan *Suudi Arabistan'ın Dış Siyasetinin Yüz Yılı* kitabının 749 ve 750. sayfalarına bakınız.)

MÜSLÜMANLARA KARŞI KÂFİRLERİ DESTEKLEMEK MAZERET KABUL ETMEZ!

Özetle zikri geçen fiillerden bazılarına inanan yöneticiler ülkesini savunamaz. Peki, bunların hepsine inanan ve bunları tekrar tekrar uygulayan kişinin durumu nasıl olur!

Müslümanlara karşı kâfirlere yardım etme ilkesine inananlar ve kardeşlerinin kanlarını, ırzlarını ve mallarını kendileri selamette olsunlar diye heder edenler, kardeşlerini sevdiklerini ama böyle yapmaya zorlandıklarını iddia ediyorlar. (Bu zorlamanın şer'an itibara alınmayacağı apaçık ortadadır.) Onlar aynı ilkeyi körfez ülkelerinde birbirlerine karşı uygulamayı da kendileri için mümkün görürler. Dahası bu ilkenin kapsamı bir ülkenin bizatihi kendisini de içine alabilir. Örneğin Riyad yönetimi, Cizan, Samta ve Ebu Ariş'in kendisinde kalması karşılığında doğu, orta ve diğer bölgeleri Amerikalılara, kuzeyi ve batı bölgelerden bir kısmını Yahudilere bırakabilir. Eski ve yeni kralların tarihini okuyan ve üzerinde düşünen kimse -Allah'ın rahmet ettikleri müstesna- onların bu tavizlerden daha fazlasını verebildiklerini göreceklerdir.

Bundan da öte Kral, kendi halkının peşine düşerek, onları hapsederek, yalan ve iftira ile Müslümanları, tekfirci haricîler olmakla itham ederek ve çoklarını öldürerek -biz onları şehid sayıyoruz, hesapları Allah'a âittir- kendi vatandaşlarını bir kenara bırakmıştır. Bu sayılanların hepsi, bu yılın rebülevvelinde¹⁸¹ sistemin

181. Diraset Merkezi tarafından yayımlanan "Doğu Riyad Operasyonu, Amerika ve Uşaklarıyla Savaşımız" kitabının dördüncü bölümünde şöyle geçmektedir: "Bu yılın, yani hicri 1424 yılı Rebiülevvel'inin 11. günü, İslâm gençlerinden bir grup çıktı ve sıradan operasyonlardan daha çetin bir operasyonda Riyad'ın doğusundaki Haçlı kuruluşlarına darbe indirdi. Sonunda Amerikalı yetkililerden bazıları, bu operasyonun, Komandoz Operasyonu'nun, ince bir planlamayla gerçekleştirilmiş olduğunu itiraf etmek zorunda kaldı. Üç Amerikan hedefine saldırı gerçekleştirildi. Bunlardan biri, dünyadaki en büyük ve en esrarlı istihbarat şirketlerinden biri olan Amerikan istihbarat şirketi Vinil'di. İkincisi Gıranada'da bulunan El-Hamra Es-Sekeni adlı kuruluş, üçüncüsü de Cedavil

bahane olarak öne sürdüğü Riyad patlamalarından önce yaşanmıştır. Bu saldırı, Suud yönetiminin, Amerikalıların hoşnutluğunu kazanma umuduyla onların talimatlarını uygulamasının ardından gerçekleşmiş; dine muhalefet ederek, Müslümanların hislerini hiçe sayarak ve Haremeyn vatandaşlarının yiğitliklerine meydan okuyarak, Haçlılara ülkeye girme izni vermesi sebebiyle gençleri tahrik eden ve hakikatte güvenliği bozan sisteme karşı yapılmıştır.¹⁸² Burada zamanımızın dar olması sebebiyle bu konuyu Bilâd-ı Haremeyn ile ilgili özel bir risâlede ele aldım. Allah'ın izniyle bu risâlenin size yakın bir zamanda ulaşacağını umarım.

Doktor Yusuf Ebu Hilâl'e âit olan şu beyitler, ümmetin durumunu ve düşmanın, kâfirlerin uşağı olan yöneticilerle birlikte ümmete saldırısını, o uşakların dine karşı ihanetlerini, halklarına

Kurumu idi. Allah'a hamdolsun ki bu operasyonlar Haçlılarda derin bir yara açmıştır. Amerikalı yetkililerin kafaları allak bullak oldu ve Müslümanlar Filistin'de gerçekten güven içinde yaşayana ve bütün haçlı askerlerinin, Muhammed (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yarımadasından çıkana kadar kâfirlerin güven içinde uyuyamayacaklarını ifade ettiler.

182. Şeyh Yusuf el-Iyeyri şöyle demektedir: “Bölgede ne zaman Siyonist-Haçlıların etkisi artsa, buna paralel olarak hükümetler kanadında İslâmî olup kendi arzuları dışında olan her şeye karşı resmi çıldırışlık da artıyor. Ümmetin, İslâm ülkelerindeki zindanlarda bulunan tutukluların ekserisinin cihad ve din ehli olduğu bir zamanı yaşayacağına kimse inanabilir miydi? Cihadın, işleyenlere devletlerin demir bir yumruk vurduğu bir suç olacağını kimse söyleyebilir miydi? Devletlerin, işi kendi vatandaşlarını Haçlılara teslim etmeye kadar vardıracağını tasavvur edecek biri çıkar mıydı? İslâm devletlerinin zindanlarında basit bir araştırma yapan kimse bu devletler için öncelikli düşmanın cihad ve mücahidler olduğunu, ayrıca hakkı bütün çıplaklığıyla açıklayan kimsenin Allah yolunda hiçbir kınayıcının kınamasından korkmadığını anlayacaktır. O, kuşatma altına alınır, tutuklanır, kovulur ya da Haçlılara teslim edilir. Bu, üzerinde yürünen kadim bir yoldur. Abdunnasır'ın ve zamanındaki diğer yöneticilerin yaptıkları herkes için apaçık ortada. Cemal helak oldu gitti; ama ümmetin başına Cemal'den sonra bin bela daha geldi. Bugün ise asrın Cemal'lerinin şerleri bütün şekil ve mânâlarıyla artmış durumda. Onlar, kendilerine bağırın bir haçlı gördüklerinde telaşla ona olan sevgilerini dile getirmek üzere koşarlar. Onların durum bakımından en iyileri: *'Başımıza bir felaketin gelmesinden korkuyoruz.'* (Maide - 52) diyen kimselerdir. Ve bazılarının durumu Allahu Teâlâ'nın şu âyette haber verdiği kimseler gibidir: *'Kitap Ehlinin inkâr eden kardeşlerine: 'Yemin olsun ki eğer siz çıkarılacak olursanız, mutlaka biz de sizinle birlikte çıkarız ve sizin hakkınızda hiç kimseye asla itaat etmeyiz. Eğer size karşı savaşılırsa elbette size yardım ederiz.'* diyen münafıkları görmüyor musun? Oysa Allah, onların kesinlikle yalancılar olduğuna şahitlik eder.' (Haşr - 11) Kendisini en kötülerini ve en kâfirleri yöneten bu ümmete ne yazık!” (*Irak ve Arap Yarımadası'nın Geleceği*, Hazırlayan: Diraset Merkezi)

yaptıkları zulümleri ve İslâm cemaatlerinin cihadı terk ettiklerini şöyle özetlemektedir:

“Büyük ümmet bir oyuncak oldu,
Papaz ve hahamlar oynar onunla,
Ümmet işlerinde öyle bir topluluğa benzer ki,
Onlar otursa da kalksa da birdir.
Ümmetin büyükleri tahtlar üzerinde sanki birer heykel,
Hadiseler onları helak eder.
Kudüs, ah Kudüs... Çiğnendi iffeti,
Müslümanlar ise cihad orucunda,
Ve ah Bağdat... Ey hilafet yurdu,
Ne oldu saflığın, ayak takımları kirletti onu...
Ne oldu dün dinlerine ihanet edenlere,
Gözlerini yumdular ümmetin hudutlarına saldıranlara,
Halka karşı saldıran aslanlar iken,
Yahudilere karşı tavşan ve deve kuşudur onlar...
Bir yurt kalmadı sığınacağım gölgesine,
Vatanım gasp edildi, yanıyor ateşler içinde...
Ey ümmetim... Ben bir kuşum Eyke'yi görmüş,
Elimden geleni yaptım, kınanmış değilim.
Zındık emirlerin,
Müslümanların hizmetkârı ve imamı diye ünlenenlerin,
Düşmanlarımızın en şerlisi olduğu gerçeği ile
Ayıplanır mıyım mücadele edersem sizinle?
Yardım eder görünürken onlar bize,

Aslında derttirler ve ölümdürler hepimize!

Her yer Hıristiyan askerlerle doldu,

Nerededir muttakiler, kahramanlar nerede?"

Buraya kadar anlatılanlara binaen, genel olarak bölgenin, özel olarak da Arap yarımadasının yaşadığı gerçek tehlike esnasında, yöneticilerin dini ikâme etme ve Müslümanları savunmaya ehil olmadıkları ortaya çıkmıştır. Dahası onlar, ümmet ve din düşmanlarının planlarını uyguladıklarını, İslâm ülkelerini ve halklarını yüzüstü bırakabildiklerini göstermişlerdir.

Şimdi, yöneticilerin durumlarını anlattıktan sonra, onların takip ettiği menhece karşı uyarıda bulunmamız gerekir. Bu yöneticilerin menhececi üzerinde adamakıllı düşünen bir kimse, hiç de zorlanmadan onların hevâ ve arzularına göre, şahsî maslahatlarının gereklerine ve Haçlı dostlarının isteklerine uygun bir yol takip ettiklerini, ayrıca İslâm'ın ilkelerine bağlılığın onların menhececi ve dinlerinde herhangi bir yerinin bulunmadığını anlar. Onlar, kitabın bir kısmına, hevâlarına uygun olan ve iktidarlarını güvenceye alan kısmına inanıp bir kısmını da inkâr etmektedir. *"Yoksa siz Kitap'ın bir kısmına inanıp, bir kısmını inkâr mı ediyorsunuz? Artık sizden bunu yapanın cezası, dünya hayatında rezil olmaktan başka bir şey değildir. Kıyâmet gününde ise onlar azabın en şiddetlisine uğratılırlar. Allah, yaptıklarınızdan gaflette değildir."* (Bakara-85) Onlara göre değişmez ilke sadece iktidardır, başka bir şey değil.

Bu durum, sadece rejimin sarayıyla sınırlı kalan kişisel bir sapma şeklinde fer'î bir konuda değil, temel tarz ve yöntemlerde yaşanmaktadır. Söz konusu sapma, genel yönleriyle hayatı tahrip eden şu çirkin itikadın, yani Allah'a değil de yöneticilere kulluk anlamına gelen, mutlak idare ve itaatin Allah'ın dinine değil, yöneticilere âit olduğu itikadının yayılmasıyla ortaya çıkmıştır. İşte bu bazı ülkelerde, (özellikle âlim, hatip ve yazarlardan müteşekkil

bir ordunun ve basının bütün muazzam organlarının, “emir sahibi”ne itaatin anlamını Allah’ın dinince koyulan kayıtlardan âzâde bir şekilde genişletme konusunda bir asırdan beri yöneticilerin emrine âmâde olmasının ardından), yöneticilerin insanları İslâm maskesi ile aldattığı önemli bir hakikattir. Sonuçta bu yöneticiler, Bilâd-ı Harameyn’de olduğu gibi, Allah dışında tapılan birer put hâline geldi. Âlimler içinden onlara yaltaklık etmeyi reddedenler ise onların oyunlarını övünceye kadar zindana atıldı. Onlar, diğer ülkelerde ise bu hakikati parlamento ve demokrasi maskesiyle gizlemektedirler.¹⁸³

Bu sebeple Arap devletlerinin hepsi, hayatın her sahasında, gerek din gerekse dünya işlerinde dipsiz bir kuyuya batmışlardır.

Arap devletlerinin tamamının ekonomisinin, bir zamanlar İslâm’a hakıyla sarıldığıımız günlerde, İslâm beldelerinden bir parça olan Endülüs’ten,¹⁸⁴ yani (bugünkü) kâfir İspanya devletinden daha geri olduğunu bilmen yeterlidir. İspanya ekonomisi

183. Şeyh İmam Eymen ez-Zevahiri’ye: “Demokrasi hakkında ne düşünüyorsunuz? Onu uygulayan Müslümanların hükmü nedir? Demokrasi içinde olup da İslâm şeriatının ahkâmıyla uyumlu olan ve şûra ile belirlenen ahkâmı uygulayanların hükmü nedir?” diye soruldu. O (Allah onu korusun) şöyle cevap verdi: “Birinci soruya gelince, demokrasi tevhid akidesine zıddır; çünkü o çoğunluğun hâkimiyetini savunur. Biz ise hâkimiyetin Allah Subhanehu’ya tahsis edilmesi üzerine kurulu olan şer’î yönetimi savunuyoruz. Bizim bu söylediklerimiz, Müslümanların âlimlerinin ihtilaf etmeksizin vardıkları icmâdır. Demokrasiyi uygulayan Müslümanların, tevhitlerini düzeltmeleri ve içinde buldukları inhiraftan arınmaları gerekmektedir. İkinci soruya gelince, bu soru hatalı bir mantık üzerine kurulmuştur ki demokrasinin şûraya benzer bir yanı yoktur. Çünkü şûra, Müslüman cemaatin işlerinin idare edildiği, Müslümanların yöneticilerinin seçildiği ve emri bî’l-ma’rûf ve nehyi anî’l-münker farzasının uygulanmasıyla o yöneticilerin hareketlerinin kontrol edildiği İslâmî bir kurumdur. Bu şekilde şûra; İslâm nizamının, ondan ayrılması ve başka sistemlerde uygulanması tasavvur edilemeyen asli bir parçasıdır.

Şûra ile ilgili ayrıntılı hükümler bulunmaktadır; ancak burası onları anlatmaya uygun değildir. Lakin o, İslâmî olmayan her sistemle sürekli bir çatışma halindedir. Örneğin ‘Nas karşısında içtihat yoktur’ ilkesi İslâmî olmayan sistemlerde nasıl tatbik edilecektir? Yine ‘şer’î adalet’ ilkesi, İslâmî olmayan sistemlerde, yöneticiler veya ehli’-hal ve’l akd’dan sorumlu olanlar ve ehl-i şûra üzerinde nasıl tatbik edilecektir?” (Yasak Kelime, Cihad Cemaati Basın Bürosu Yayını, hicri Muharrem 1417)

184. Endülüs’ü, hicri 92 senesinde Tarık bin Ziyad ve Musa bin Nasır (Allah ikisine de rahmet etsin) fethetmiş, ardından da hicri 897’de Endülüs’teki son İslâm devleti olan Gırnata, haça tapanların eline geçene kadar orada İslâmî devlet ve krallıklar kurulmuştur.

bizim ekonomimizden daha kuvvetlidir.¹⁸⁵ Çünkü orada yöneticiler hesap verir ve ceza alabilirler. Bizim ülkelerimizde ise ne hesap verme ne de ceza alma vardır. Ancak iştirip itaat etme ve ömrünün uzun olması için dua etme vardır.

Böylesine küçük düşmemizin tek sebebi, çoğumuzun dini sahih ve kapsamlı bir şekilde anlamamış olması, din anlayışının namaz ve oruç gibi bazı İslâm şiarlarını yerine getirmekle sınırlı kalmasıdır. Bunlar gayet önemli şiarlardır. Ancak İslâm, -yönetenlerin, âlimlerin ve diğer insanların fiillerini ölçeceğimiz, Allahu Teâlâ'nın yöneticiler için koyduğu ve kendisine rağmen kanun koymaları, kâfirlerle dost olup Müslümanlara karşı onlarla yardımlaşmak veya ümmetin genel zenginliğini boş yere harcamak ve zimmetlerine geçirmek gibi aşamayacakları sınırlar çerçevesinde yönetenlerle ilişkilerin nasıl olacağını belirleyeceğimiz bir ölçü ortaya koyması sebebiyle-, hayatın gerek ekonomik, gerek askerî, gerek siyasî, gerek dinî ve gerekse de dünyevî bütün yönlerini kapsayıcıdır.

İnsanlardan birçoğu, bunların emir sahibinin salâhiyetinde olduğunu zannetmekte, yönetenlerden sâdir olan böylesi uygulamaların şeriatımızda büyük günahlardan olduğunu bilmemektedir. Bu konularda onlara itaat etmek vacip değildir. Bilakis Allah'a rağmen kanun koymak ve kâfirlerle dost olmak İslâm'dan çıkarılan en büyük küfürdür ve gereken hazırlığın yapılmasının ardından¹⁸⁶ bunu yapanlara karşı ayaklanmayı¹⁸⁷ gerektirir.

185. İspanya, 2004 yılında 109 milyar Amerikan dolarına ulaşan bütçesiyle devletler arasında 12. sırada bulunmaktadır. Buna karşın Suudi devleti, Arap devletleri arasında en büyük bütçeye sahip olmasına rağmen 56 milyar dolarla, yani kendi elinde bulunan bölgelerdeki doğal kaynaklardan yoksun olan İspanya'nın yarısı kadar bir bütçeyle, devletler arasında 21. sırayı işgal etmektedir.

186. Şeyhülislam İbni Teymiyye şöyle demiştir: "Zayıf düşüldüğü zamanlarda kuvvetler ve bağlı atlar hazırlayarak cihada hazırlık yapmak vaciptir. Çünkü vacibin, ancak kendisiyle tamamlandığı şey de vaciptir." (*Fetava*, cilt 28, s. 259)

187. İbni Hacer şöyle demiştir: "Sultanlardan birinden açık bir küfür vaki olursa ona bu konuda itaat etmek caiz değildir. Aksine güç yetirenin ona karşı cihad etmesi vaciptir." (*Feth*, cilt 7, sayfa 13) Kadı İyad da şöyle demiştir: "İmametin bir kâfire verilmeyeceği üzerinde âlimler icmâ etmişlerdir. Sonradan küfre girmesi üzerine imam azledilir." (*Şerhu'l Müslim*, cilt 12, s. 229)

Yöneticiler Kur'ân ve sünneti okusalar -ki bunu bizim de yapmamız gereklidir- ve tedebbür etselerdi birçok nasta dile getirilen bu gerçeği net olarak anlarlardı. Adiybin Hatim (*radıyallahu anhu*) hadisi¹⁸⁸ tedebbür edilmesi gereken hadislerden biridir. O, cahiliyyede Hıristiyandı. Çoğu insanın zannettiği gibi, Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını haram yapmada âlim ve emirler içinden lider ve büyüklere ittibâ etmenin onlara ibadet olmadığını ve Allahu Teâlâ'yı inkâr anlamına gelmediğini zannediyordu. Çünkü o, onlar için namaz kılmıyor ve oruç tutmuyordu. Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yanına geldiğinde, Peygamberimiz “*Onlar, Allah'ı bırakıp bilginlerini ve rahiblerini rabler edindiler.*”¹⁸⁹ âyetini okuyordu.¹⁹⁰ O şöyle diyor: “Ben dedim ki: ‘Onlara ibadet etmediler ki!’ Rasulullah: *‘Hayır! Bilginler ve rahipler, onlara helali haram, haramı helal kılıyorlar; onlar da onlara itaat ediyorlardı. İşte bu onlara ibadettir.*”¹⁹¹

Bu âyete dikkatle bakın. Bu âyet-i kerime ve bu hadis-i şerif, Allah'ın haram kıldığını helal, helal kıldığını ise haram yapmada yönetenlere veya âlimlere ve benzerlerine itaat ve ittibânın, Allah'ı bırakıp onlara yapılan bir ibadet olduğunu açık ve net bir şekilde

188. Meşhur Adiy bin Hatim Et-Tai, cömert oğlu cömert... Hicri 7. yılda Şaban ayında Peygamber (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yanına geldi. Araplar irtidat ettiğinde o ve kavmi İslâm üzere sabit kaldı. Hz. Ebu Bekir'e ilk zekâtı o ve kavmi takdim etmiştir. Medain'in fet-hinde bulunmuş, Hz. Ali'nin yaptığı savaşlarda onun yanında olmuştur. Cemel Günü gözlerini kaybetmiştir. Onun cömertliği ile ilgili anlatılanlar meşhurdur. 120 yaşına kadar yaşamış ve hicri 68 yılında vefat etmiştir. (İthâfu'l Kiram, Mubarek Furi, sayfa 401)

189. Tevbe, 31

190. Şehid Seyyid Kutub (*rahimehullah*) bu âyetin tefsirinde şunları söylemiştir: “Muhakkak ki ibadet, Kur'ân'ın nassları ve Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in açıklamaları uyarınca şer'î hükümlere ittiba etmek anlamındadır. Yahudi ve Hıristiyanlar, ilah olduklarına inanmak veya kendilerine birtakım ibadet törenlerini sunmak mânâsı ile bilginlerini ve rahiplerini rab edinmemişlerdi. Buna rağmen Allah (*subhanehu ve teâlâ*) bu âyette onlar hakkında şirk ve sonraki âyette de küfür hükmünü vermiştir. Bu hükümleri sadece bilgin ve rahiplerinden şer'î yasalar olarak bu yasalara ittiba ve itaat ettikleri için vermiştir. İtikat ve ibadet olmaksızın dahi sadece bu durum tek başına sahibinin Allah'a ortak koşan bir müşrik olarak kabul edilmesi için yeterlidir. Ki bu şirk sahibini mü'minlerin arasından çıkarıp kâfirlerin arasına sokar. Allah'a ortak koşma, mücerret olarak yasa-ma hakkını Allah'tan başkasına, kullarından birine vermek suretiyle gerçekleşir. Bunun yanında onun ulûhiyetine inanmak veya ona ibadet sunmak şart değildir.” (Fi Zilâli'l Kur'ân, s. 1642)

191. İmam Ahmed ve Tirmizi rivayet etmiştir.

beyân etmektedir ki bu kişiyi İslâm'dan çıkararak büyük bir şirktir. Allah bizi ve sizleri bundan korusun.

Bu, Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın, âyetin sonunda belirttiği ve kendisini ondan tenzih ettiği şeydir: “O, onların şirk koştukları şeyden yücedir.” Yine Allahu Teâlâ'nın aynı âyette ifâde buyurduğu da yine budur:

“*Hâlbuki onlar, ancak bir olan Allah'a ibadet etmekle emrolunmuşlardı.*”

Bu âyette, helal ve haram kılmada yasalar koymanın bir ibadet, ulûhiyetin hususiyetlerinin en özeli,¹⁹² “Lâ ilâhe illallah” şehadetinin gereklerinden ve İslâm'ın rükünlerinden biri olduğuna dâir bir beyân vardır. Bu, İslâm'ın başıdır. Bu âyette, İslâm'ın sadece “Lâ ilâhe illallah” şahadetini telaffuz etmekten ibaret olduğunu zannedip onun gereklerinin bulunduğunu, bu gerekleri yerine getirmemeleri durumunda ise bu şahadetin de geçerli olmayacağını bilmeyenlere yönelik gerçekten büyük bir uyarı söz konusudur.

Özetle, Allah'ın dinine, hayatın tüm sahalarında takip edilen bir menhec olarak kapsamlı bakan anlayışın yitirilmesi, (yöneticilerin sorgulanabilmesi de bu İslâmî menhecin içinde yer almaktadır; çünkü onların Allahu Teâlâ'nın dini üzere bulunan bir menhec üzere dosdoğru olmaları ile ülkenin ve insanların durumları

192. Hamud bin Ukale Eş-Şuaybi (*rahimehullah*) şöyle demiştir: “İnsanlar tarafından konulan kanunlarla hükmeden ve onun için yasa çıkararak kimse kâfirdir. Çünkü o, insanlar için bu kanunları koymakla yaşamada Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'ya ortak olmuştur. Allahu Teâlâ şunları buyurmuştur: ‘Yoksa onların Allahın izin vermediği şeyleri dinden kendilerine yasa yapan ortakları mı var?’ (Şura - 21) ‘O, hükmüne hiçbir kimseyi ortak etmez.’ (Kehf - 26) ‘Onlar, Allah'ı bırakıp bilgilerini ve rahiblerini rabler edindiler.’ (Tevbe 31) Bu sebeplerdir ki Adiy bin Hatim bu âyeti işitince: ‘Ya Rasulallah! Biz onlara ibadet ediyor değildik?’ demiş, bunun üzerine Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*): ‘Onlar Allah'ın helal kıldığını haram, haram kıldığını helal yapmazlar mıydı?’ diye sormuştu. O: ‘Evet.’ deyince Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*) de: ‘İşte onlara ibadet budur.’ buyurmuştu. Bu âyeti kerime ve Adiy bin Hatim hadisinden, helal ve haram kılmanın ve yasa koymanın Allah (*subhanehu ve teâlâ*)'nın sıfatlarından olduğu, ayrıca Allah'ın koyduğu yasaya muhalif olarak helal ve haram kılan veya yasa koyan kimselerin de Allah'a sıfatlarında ortak olduğu ortaya çıkmaktadır.” (*Beşeri Kanunlarla Hükmetme Konusunda Bir Fetva*, hicri 10.2.1422)

istikamet üzere olur), evet bu anlayışın yitirilmesi, bugün ümmetin hayatında açılan en büyük gediklerden biridir. Bizim tam anlamıyla bu problemin bilincinde olmamız ve bunu anlamamız gerekir. Bugün biz, Allah'ın izniyle sırat-ı müstakim üzere yürümek ve zamanla bir labirentin içinde yok olmamak için ıslah yolculuğumuza başlıyoruz. Bu yolda faydası olacak kitaplardan bazıları, Şeyhulislam İbni Teymiye (*rahimehullah*)'a âit olan ve yukarıda zikredilen âyet-i kerimeyi şerheden “İman”, Şeyh Abdurrahman bin Hasan Âluş-Şeyh'e âit olan “Fethu'l-Mecid” ve Şeyh Muhammed Kutub'a âit olan “Düzeltilmesi Gereken Kavramlar” adlı kitaplardır.

Yine yöneticilerin aciz ve hain oldukları ve sapasağlam İslâm menheci üzere olmadıkları, bilakis kendi hevâ ve arzularına göre bir yol izledikleri anlaşılmıştır. Ümmetin geçen onlarca yıl içinde yaşadıklarında hep zillete düşmesinin sebebi işte budur. Buna ek olarak açık bir şekilde anlamış olduk ki çözüm, geçtiğimiz asırlarda Allah'ın bizi kendisiyle şerefliendirdiği dinine tutunmakla ve aramızda Kur'ân'ı ikâme eden ve cihad bayrağını hakkıyla yükselten güçlü ve güvenilir bir liderin gelmesiyle mümkündür.

Gerçeklerin farkında olan sadık âlimler, önderler, toplumlarında sözü dinlenen kimseler, önemli şahsiyetler ve benzeri kimselerin, bu zalim sistemlerin gölgesinden uzak, emin bir yerde birleşmek üzere bir araya gelerek şer'an geçersiz ve aklen acziyet içindeki bu sistemlerin yarattığı boşluğu doldurmak için bir “ehlül'hâl ve'l akd meclisi” teşekkül etmeleri gerekmektedir. Ümmet için bir imam tayin etmek, bu imam yoldan saptığında onu yola döndürmek, irtidat etmesi ve ihanet etmesi gibi azlini gerektiren bir şey işlemesi hâlinde onu azletmek bu meclisin hakkıdır. Belirli bir zaman için seçilmiş olan bu meclis, şartlar Allah'ın izniyle düzeldiğinde üye sayısı artana kadar mümkün olan en asgarî sayıda üyeden oluşur ve şeriatın kendisine müsaade ettiği zarurî durumlar dışında ümmetin kalanı üzerinde istibdat uygulamaz. Bu meclisin üyelerinin menheci, Allah'ın kitabı ve Rasulullah (*sallallahu*

aleyhi ve sellem)'in sünneti olacaktır. Onlar, bu zor aşamada Müslümanları önem bakımından en öncelikli olan meselelere yönelterek işe başlarlar, onları selâmete çıkarana kadar yardım ellerini Müslümanlara uzatırlar. Onların en öncelikli meseleleri, insanları kelime-i tevhid etrafında birleştirmek, İslâm'ı ve ehlini savunmak, müslümanları cihad ve cihada hazırlanmak için teşvik etmek, insanların silahlara, özellikle hafif olanlara, "RPG" gibi anti-zırh silahlarına¹⁹³ ve anti-tank mayınlarına ulaşmasını kolaylaştırmak, Rumların Irak'ta başlayan ve nerede sona ereceği bilinmeyen zulümlerine mani olmak üzere hazırlanmak için ümmet içinde genel seferberlik ilân etmektir. Allah bize yeter, O ne güzel vekildir!

193. RPG, güdümlü bir roket olup omuz üzerinden atılır ve genel olarak savaş araçlarına karşı kullanılır. Bu silahın ilk örnekleri İkinci Dünya Savaşı'nın ardından ortaya çıktı, daha sonra Ruslar 1959 yılında onu geliştirdiler. RPG, diğer silahlarda ender bulunan birçok farklı özelliği ve geniş bir etkinlik alanına sahip olmasıyla üstün bir silah olduğunu göstermiştir. RPG, hafif güdümlü roketler arasında en yaygın olarak kullanılan bir silah olmayı sürdürmekte ve Doğu'daki üreticilerden silah temin eden bütün ordular tarafından kullanılmaktadır. Bu roket, Arap ordularının ve Filistin direnişinin gerçekleştirdiği askerî operasyonların birçoğunda, özellikle 1973 Savaşı'nda kullanılmış ve Yahudi'ye âit tank ve araçların imhasında ne kadar etkili olduğunu göstermiştir. Bu silah Afganistan'da Ruslara karşı yapılan savaş sırasında da yoğun bir şekilde kullanılmıştır. RPG; Rusya, Çin, Mısır ve İran'ın da aralarında bulunduğu birçok ülke tarafından üretilmektedir. (*El-Battar* dergisi 11. Sayı ve sonrasına bakınız.)

ALLAH İÇİN KARDEŞLERİM! ÇAĞRIM SİZEDİR!

Dünya ve ahirette kurtuluş ve saadetimizin, İslâm'ı ve cihadı ayağa kaldırmakla olacağına kesin olarak inanmamız gerekmektedir. İzzet ve saadetimiz bu ikisiyle olacaktır. Nitekim Ebu Davud'un¹⁹⁴ Sünen'inde İbni Amr (*radıyallahu anhu*)'dan¹⁹⁵ rivayet ettiği sahîh bir hadiste Rasulullah şöyle buyurmuştur:

“İyne ile alışveriş yaptığımız (yani taksitle alıp peşin sattığımız), sığırların kuyruklarından tuttuğunuz, çiftçiliğe razı olduğunuz ve cihadı terk ettiğiniz zaman, Allah üzerinize zillet musallat eder ve dininize dönünceye kadar da bunu kaldırmaz.”

Halife Hz. Ömer,¹⁹⁶ Ebu Ubeyde'ye¹⁹⁷ (*radıyallahu anhu*) şöyle demiştir: “Biz Allah'ın İslâm'la izzetlendirdiği bir topluluğuz, ne zaman

-
194. Ebu Davud bin Eşas bin İshak El-Ezdi Es-Sicistani, hadis âlimlerinden olup Sünen yazarıdır. Hicri 202 senesinde doğdu, hicri 275 senesi Şaban ayının ortasında, Cuma günü vefat etti. Hadis ilminde üstün bir yere sahiptir. Öyle ki: “Demir nasıl Davud (*aleyhisselâm*) için yumuşatıldıysa hadis de Ebu Davud için yumuşatılmıştır” denmiştir. Ebu Davud Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'den beş yüz bin hadis yazmıştır ki Sünen'e konan hadisler bunlar arasından seçilmiştir. (*İthâfu'l Kiram*, Mubarek Furi, s. 461)
195. O, sahabenin en zahid ve en âlim olanlarından idi. Mekke'de küçük yaşta iken Müslüman olmuş ve Medine'ye hicret etmiştir. Katıldığı ilk savaş Hendek Gazvesi'dir. Hicri 73 senesinde Mekke'de vefat etmiş ve Zi-Tuva'ya defnedilmiştir. (*İthâfu'l Kiram*, Mubarek Furi, s. 11)
196. Hz. Ömer raşid halifelerin ikincisidir. Tarihte eşine az rastlanan bir kişiliktir. Uzak diyarlar onun hüküm, adalet ve zaferleriyle dolmuştur. Cahiliyyede Kureyş'in sefiriydi. Nübüvvetin altıncı senesi, Zilhicce ayında Müslüman olmuş, bütün savaşlarda bulunmuştur. Irak, Fars, Şam, Mısır ve diğer yerleri o fethetmiştir. Onu, Muğire bin Şube'nin kölesi Ebu Lu'lu' öldürmüş, hicri 24 senesi Muharrem ayında şehid olarak vefat etmiştir. (*İthâfu'l Kiram*, Mubarek Furi, s. 26)
197. Ebu Ubeyde Amir İbnü'l-Cerrah bin Hilal El-Kuraşi El-Fihri, cennetle müjdelenen on kişiden biridir. İlk Müslüman olanlardandır. İkinci Habeşistan hicretinde bulunmuş, Bedir Savaşı ve diğer bütün savaşlara katılmıştır. Uhud günü Rasulullah (*sallallahu aleyhi ve sellem*)'in yüzüne giren iki halkayı ağzıyla çıkarmış ve bu sebeple iki dişi düşmüştür. Şam fetihlerinde Müslümanların ordusunu o komuta etmiştir. Hicri 18 senesinde, 58 yaşında Taun Amvas'ta vefat etmiştir. (*İthâfu'l Kiram*, Mubarek Furi, s. 283)

ki izzeti başka şeyde ararız, o zaman Allah bizi zelil kılar.” (Hâkim rivayet etmiştir.)¹⁹⁸

İslah davetçilerinin, ümmetin ıslahının ve kelime-i tevhidin etrafında birleşmesinin, sadece teorik konferanslarla ve kitaplar telif etmekle olmayacağını bilmeleri gerekmektedir. Ümmetin ferdlerinin tamamının (herkesin kendi gücü oranında) iştirak edeceği meşrû ameller de yerine getirilmelidir. Bu amellerin ilk yapılacak olanı dua etmek ve Allah’a yalvarmak; sonuncusu ise Allah yolunda savaştır.

Allah yolunda savaş, dinimizden ayrılmayan bir cüzdür. Bilakis o dinin zirvesidir. Bir din zirvesi olmadan nasıl bâki olabilir?¹⁹⁹ Cihad, ümmetimizin yaşaması, izzeti ve bekâsı için bir zarurettir. Düşmanımız, yalancı olduğu hâlde doğru söylemiştir. Hani öğretmenin biri öğrencilerine: “Savaşılıyorsan varsın.” demişti. Bu onların evlatlarına öğrettikleri bir gerçektir. Bize ise tam tersi bir mesaj naklederler. Nitekim savaş büyük devletlerin bekâsı için bir zarurettir. İsterseniz tarihe bakın, Amerika’nın tarihine de... Amerika sadece altmış yıl içinde onlarca savaş ateşi yakmıştır.²⁰⁰ Çünkü bu, onun için zaruretlerin en büyüğüdür. Birleşik Devletler’in

198. Hâkim Tarık bin Şihab yoluyla şöyle rivayet etmiştir: “Ömer bin Hattab Şam’a doğru yola çıkmıştı. Biz Ebu Ubeyde İbnü’l-Cerah ile birlikteydik. Sonunda bir bataklığa geldiler. Ömer bir devenin üzerindeydi. Deveden indi, ayakkabalarını çıkardı ve omuzlarına attı. Devesinin yularından tuttu ve öylece bataklığa girdi. Bunun üzerine Ebu Ubeyde ona dedi ki: ‘Ya Emire’l-mü’minin! Ne yapıyorsun? Ayakkabalarını çıkarıp omuzuna atıyor, devenin yularından tutup onunla birlikte bataklığa mı giriyorsun? Halkın seni böyle görmesi beni üzür.’ Hz. Ömer ona şu karşılığı verdi: ‘Ebu Ubeyde, eğer bunu senden başkası söyleseydi onu Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem)’in ümmetine ibret olması için cezalandırırdım. Bizler milletlerin en zelili idik, Allah bizi İslâm’la izzetli kıldı. Ne zaman izzeti, Allah’ın bizi kendisiyle aziz kıldığı şeyin haricinde bir şeyde ararsak o zaman Allah bizi zelil kılar.’”

199. Rasullullah (sallallahu aleyhi ve sellem), Muaz bin Cebel (radıyallahu anhu)’ya şöyle demiştir: “Önce sana işin başını, direğini ve zirvesini sana göstereyim. İşin başı İslâm’dır... Direği namazdır ve zirvesi Allah yolunda cihaddır.” İbni Recep El-Hanbeli (rahimehullah) bu hadisin şerhinde şöyle demiştir: “İslâm’ın zirvesi, İslâm’daki her şeyin en yücüsü ve en yükseğidir ki o cihaddır. Bu, cihadın, farzlardan sonra en faziletli amel olduğunu göstermektedir. Bu, İmam Ahmed ve onun dışındaki bazı âlimlerin görüşüdür... Bu minval üzere hadis oldukça fazladır.” (Camiu’l Ulum ve’l Hikem, s. 247)

200. Haçlı ABD’nin kirli tarihi hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak için, Şeyh Ebu Cendel El-Ezdi’nin “Allahu Ekber, Amerika Mahvoldu!” kitabına müracaat ediniz.

dünyadaki savaşları durdurmak için kesin bir karar alacağı gün; o, bu günün kendisini oluşturan devletlerin parçalanmaya ve çözülmeye başladığı gün olacağını başkalarından önce görecektir. O gün Allah'ın izniyle gelecektir. "Barışa davet" adı altında yapılan silahı bırakma çağrılarına karşı uyanık olun. Çünkü bunlar, gerçekte bizim savaşı bırakıp teslim olmamız için yapılan çağrılardır. Böylesi çağrılara ancak cahil ve münafıklar koşar.

Bitirmeden önce, İslâm gençlerini cihada, özellikle Filistin ve Irak'ta cihad etmeye teşvik ediyorum. Kendime ve onlara sabrı, takvayı tavsiye ediyorum. Ve düşmanı kuvvet kullanarak kırıp geçirmelerini, ancak bunu yaparken Müslümanların kanlarını dökmekten kaçınmalarını vasiyet ediyorum. Yine teterrüs²⁰¹ meselesi üzerinde çok tartışmalarını, bu meseleyi sadık âlimleri gibi -her operasyon için ayrı olarak- değerlendirmelerini tavsiye ediyorum.²⁰² Ancak Allah'ın yardımını, sabrı ve takvayı dileriz. Allah'ım! Bizi sabredenlerden ve muttakilerden eyle!

Son olarak; her mekândaki İslâm gençlerine, geçen senelerin kendilerini iyice pişirdiği ve barışa çağırın onlarca girişim, toplantı ve musibeti tecrübe eden Filistin topraklarındaki bizden önceki atalarınızdan işittiğimiz şu kısa cümleleri aktarıyorum:

-
201. Teterrüs, insanların kalkan olarak kullanılması anlamına gelmektedir. (mütercim)
202. Şeyh Eymen Ez-Zevahiri, "Mü'minlerin Kalplerine Şifa" adlı kitabında teterrüs meselesinden ayrıntılı bir şekilde bahsetmiştir. O (Allah onu korusun) âlimlerin bu mesele hakkındaki görüşlerini naklettikten sonra şöyle demiştir: "Mücahidlerin, tağutlarla, onların uşaklarıyla, Yahudilerden ve Amerikalılardan olan efendileriyle iç içe bulunan Müslümanları; kâfirlerden, mürtedlerden ve uşaklarından uzaklaşmaları için tekrar tekrar uyarıya çalışmaları gerekmektedir. Müslümanlar içinden din bakımından en az dokunulmazlığı olanlar, kendileriyle teterrüs yapılması için zorlanan kimselerdir. Âlimler, Müslümanlarla teterrüs yapan kâfirlere ateş edilmesini mübah görmüşlerdir. Bu Müslümanlardan herhangi biri öldürüldüğünde -onların kâfirlerle iç içe olmaları bir menfaat, ticaret ve benzeri dünyalık bir gaye içinse- bilhassa mücahidlerin, öldürülen kimsenin Müslüman olduğunu bilmeleri hâlinde kefarete ve diyeti yerine getirmeleri lazımdır. Ancak diyetin ödenmesi, cihad için gerekli ihtiyaçların karşılanmasından sonrasına ertelenebilir. Açılan ateş veya meydana gelen patlamalar sırasında öldürülenlerin şehid olduklarını zannediyoruz. Onlar hakkındaki görüşümüz, mücahid âlim Şeyhulislâm İbni Teymiyye (rahmetullahi aleyh)'in şu sözünde açıkladığı gibidir: 'Bu Müslümanlar öldürülürse şehid olurlar, vacip olan cihad da şehid olarak öldürülen kimseler sebebiyle terk edilmez.' (Fetava, 28/547)" (*Mü'minlerin Kalplerine Şifa*, Mart/1996)

*“Ey oğulcuğum, barıştan bahsedeceğim sana,
Sakın ha bu söze kanma!
Onları bir gün tasdik ettim de,
Ânında kendimi buldum çadırda.”*²⁰³

*“Allah, emrinde galiptir; fakat insanların çoğu bunu bilmezler.”*²⁰⁴

*“Rabbimiz! Bize dünyada da iyilik ver, ahirette de iyilik ver ve bizi ateş azabından koru.”*²⁰⁵

Allah'ım! Her mekândaki, özellikle de Filistin, Irak, Keşmir, Çeçenistan ve Afganistan'daki mücahidlerin ayaklarını sabit kılmanımı diliyorum. Allah'ım! Atışlarına isabet ver, kalplerini birleştir, onları katından bir yardımla destekle, hem Sen'in hem de kendi düşmanlarına karşı onlara zafer ver, muhakkak ki Senden başka onlara yardım edecek kimse yoktur. Yâ Kaviyy! Yâ Aziz!

Allah'ım, bu ümmet için, Sana itaat edenlerin izzet bulacağı, Sana isyan edenlerin zelil olacağı, iyiliğin emredilip kötülüğün nehyedileceği raşid bir idare tesis et!

**Duamızın sonu, hamd âlemlerin rabbi olan Allah'ındır.
Salât ve selâm nebî ve resullerin sonuncusunun
üzerine olsun.**

203. Şair Heysem El-Rıfai'nin “Bir Mültecinin Vasiyeti” kasidesinden.

204. Yusuf, 21

205. Bakara, 201

kureselkitap.com

kureselkitap.com

kureselkitap.com

kuresekitap.com

kureselkitap.com

kuresekitap.com

KÜRESEL KİTAP'TAN ÇIKAN ESERLER

- » Kayıp Minare / Abdullah Azzam
- » Cihadı Desteklemenin 44 Yolu / Enver el-Evlaki (2. Baskı)
- » Şehadet Yolunda Cihad Erleri / Harun İlhan
- » Hattab'ın Anıları / Sâmir bin Salih es-Süveylim (3. Baskı)
- » Kafkasya Emirlîği Mücadelesi / Said Buryatski (2. Baskı)
- » Düşmanla Savaşta Kadının Rolü / Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî
- » Allah'ın Rasûlü Muhammed / Atıyyetullah el-Lîbî
- » 11 Eylül - Dünyayı Sarsan Hâdiseye Genel Bir Bakış / Seyfüddîn El-Ensarî • Ebû Ubeyd El-Kureşî • Ebû Eymen El-Hilalî
- » Türkistan Şehidleri -1- / Abdullah Mansur
- » Cihad Yolunda Değişmeyen Esaslar / Yûsuf bin Salih el-Iyeyrî
- » El-Kaide ve Taliban'ın İçinde / Seyid Saleem Şahzad
- » Zerkavi / Fuad Hüseyin
- » Tekfir Meselesi Üzerine Mülahazalar / Eşref Yılmaz
- » Bağımsızlığın Eşiğinde / Zelimhan Yandarbiyev
- » Mücahidin Ahlakı / Ebû Ömer es-Seyf
- » Tarihe Şahitliğim / Ömer Abdurrahman
- » Cihad Menhecine Dair / Usâme bin Ladin

Sipariş İçin:

www.kureselkitap.com
